அணைந்த விளக்கு

தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனார்

அணைந்த விளக்கு

(கதைச் செய்யுள்)

ஆசிரியர்

சாமி. சிதம்பரனர்

பதிப்பாளர்

திருமதி. சாமி. சிதம்பரனர்

தமிழறிஞர்
சாமி. சிதம்பரனர்
இலக்கிய நிலையம்

முதற் பதிப்பு : மார்ச்சு, 1974

விலை ரூ. 7-50

வெளியிட்டவர் :
திருமதி சிவகாமி சிதம்பரனார்
இலக்கிய நிலையம்
எண் 9, சவுராஷ்டிரா நகர்
7-வது தெரு, சென்னை-24.

நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.

அணைந்த விளக்கு

பொருளடக்கம்

கதைப் பாத்திரங்கள்—அறிமுகம்

சுந்தரநாதன்—கள்வன்; பிறகு மனந்திருந்தி இளவரசியை மணப்பவன்

தயாநிதி —தஞ்சை நகர் வேந்தன்

ஆய்மதியன் —தயாநிதியின் அமைச்சன்

வெற்றிநாதன்—இரண்டாவது அமைச்சன்

இருளப்பன் —காவலர் தலைவன்

பிரதாபன் —மதுரை மன்னன்

சுகுணன் —மதுரையின் முதலமைச்சன்

மற்றும் காவலர்களும், ஊர்மக்களும்

பெண் பாத்திரங்கள்

தண் கோதை—தஞ்சை நகர் மன்னனின் தேவி

கோமளவல்லி—தஞ்சை நகர் மன்னனின் புதல்வி; பட்டத்து இளவரசி.

மற்றும் தோழியர்கள்.

உலகெலாம் போற்றும் உயர்சோழ நாட்டில்
நிலவிய சீர்கரந்தை நீள்நகர வீதியிலே
செங்கதிரோன் தோன்றிச் சிவந்த கதிர்பரப்பி
எங்குவிழி வைத்தாலும் எப்பொருளும் பொன்மயமாய்க்
காணச்செய் காலையில் காரிகையார் கண்விழித்து
பூண்திருத்தி வேலைகளைச் செய்கின்ற போதில்
நடந்த நிகழ்ச்சியிது;—நாட்பலவாய் மக்கள்
உடம்போ டுயிர்நடுங்கி உறங்காமல் வாழ்ந்த
கொடுந்துயர்க்குக் காரணமாய் வாழ்ந்த கொலைஞன்
பிடிபட்ட தால்மகிழ்ந்தே பேசினர் இவைகளையே.

வாழ்த்துரை

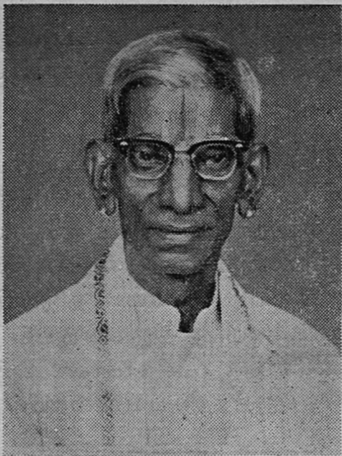
டாக்டர் கலைஞர் மாண்புமிகு
மு. கருணாநிதி,
தமிழக முதல்வர்.

தமிழறிஞர் கவிஞர் சாமி. சிதம்பரனார் அவர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு நூலாகிய ''அணைந்த விளக்கு'' பெயரளவில் அணைந்த விளக்காக இருந்தாலும், உண்மையில் இது அணையா விளக்கு என்பதை இதனைப் படிக்கின்ற அனைவரும் நன்கு உணர்வார்கள். இன்றைய தலைமுறையினர்க்குச் சாமி. சிதம்பரனார் அவர்களின் பெயர் அவ்வளவாக அறிமுகமாகியிருக்க நியாயமில்லை. தந்தை பெரியார் அவர்களைப் பற்றி அந்தக் காலத்திலேயே அருமையான ஒரு வரலாற்று நூலை

"தமிழர் தலைவர்" என்ற தலைப்பில் அரிய இலக்கியமாக ஆக்கியவர் தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார் ஆவார்.

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களுடைய முதல் கவிதை நூல் வெளிவந்தபோது, அதற்கு அணிந்துரை வழங்கிப் புரட்சிக் கவிஞரையே அறிமுகப்படுத்தியவர் கவிஞர் சிதம்பரனார் ஆவார். அவரும் அவர்தம் துணைவியார் திருமதி சிவகாமி சிதம்பரனாரும், கலப்புத் திருமணம் புரிந்து, அந்தக் காலத்திலேயே புரட்சிகரமான இலட்சியத் தம்பதிகளாக பகுத்தறிவுப் பாசறையில் விளங்கியவர்கள்.

சங்க இலக்கியத்திற்கு நிகரான இந்தப் புதுமை இலக்கியத்தை இன்றையத் தமிழுலகம் நல்லாதரவு நல்கி வரவேற்கும் என்று திடமாக நம்புகின்றேன்.

ஆய்வுரை

மகாவித்துவான்
மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை

ஆசிரியர் சாமி. சிதம்பரனுர் கலைதேருள்ளம் வாய்ந்தவர். தம் நுண்ணறிவால் நூல் பல ஆய்ந்து சில நூல்களுக்கு உரை யெழுதியதுடன் நல்ல கருத்துகளடங்கிய நூல் சிலவற்றைத் தாமே இயற்றியும் வெளியிட்டவர். அவர்தம் புலமை போற்றுதற்குரியது.

அவர் எழுதி வைத்துச் சென்ற நூல்களுள் இதுகாறும் அச்சேருத நூல்களுள் 'அணைந்த விளக்கு' என்னும் இச் செய்யுள் நூலும் ஒன்று. இதனை அவர் தம் இல்லத்தரசியார் திருவாட்டியார் சிவகாமியம்மையார் ஒல்லும் வகை முயன்று வெளியிட்டிருப்பது பெரிதும் பாராட்டத்தக்க செயலாகும்.

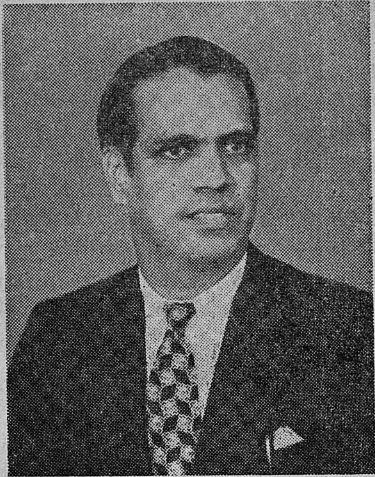
நூலின் செய்யுள் நடை கற்பார்க்கு இன்பம் பயத்தற்குரிய தாய் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியரே இந்நூலைப் பதிப்பித்திருந் தால், நூல் பின்னும் பெருஞ்சிறப்பெய்தியிருக்கும்; பதிப்பு முறை மேலும் செப்பமுற்றிருக்கும்.

இச்சிறு காப்பியத்திற்குக் கருவாயமைந்த கதை, ஐம் பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்ருய்த் திகழ்ந்து மறைந்த குண்டல கேசியின் கதையாகும். மறைந்த நூலுக்கு மறு வாழ்வளிக்க விழைந்து ஆசிரியர் மேற்கொண்ட நன் முயற்சியின் பயனே இந்நூல்.

செய்ந்நன்றி மறவாச் செந்தமிழ்ச் செம்மக்கள் இதனை ஒல்லும் வகை உதவிப் பரவச்செய்வதைத் தம் கடனுகக் கொள்வார்களாயின், அடுத்து வரும் பதிப்பு பின்னும் சிறப் செய்துவதுடன், மறைந்த கருந்தனத்தை மீண்டும் பெற்று மகிழ்வது போன்ற இன்பத்தை இந்நூல் வாயிலாகத் தமிழகம் பெறும் என்பது உறுதி.

தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனுர் புகழை இச்சிறுகாப்பியம் குன்றின் மீதிட்ட விளக்குப் போலக் குலவச் செய்யும் என்பது எனது கருத்து.

வாழ்க சிதம்பரனுர் தம் வளர்புகழெனா வாழ்த்து கின்றேன்!

அணிந்துரை

உயர்திரு நெ. து. சுந்தரவடிவேலு
M.A., L.T. அவர்கள்
துணைவேந்தர், சென்னை பல்கலைக்கழகம்

எளிய இனிய தமிழ் உரைநடை நூல்கள் பல இயற்றி அழியாப்புகழ் அடைந்தவர் சாமி சிதம்பரனார். இவர்களுடைய கவிதை நூல்களுள் ஒன்றாகிய "அணைந்த விளக்கு" இப்பொழுது மீண்டும் சுடர்விடும் பேறு பெற்றிருப்பது பெரு மகிழ்ச்சிக்குரியதேயாகும். பழைய குண்டலகேசி காப்பியத்தைத் தழுவிய கதைச் செய்யுளாய் அமைந்தது "அணைந்த விளக்கு." ஆசிரியர் 1. சிந்திய கண்மலர்; 2. கருகிய கஞ்சம்; 3. ஆச்சரியப் பேரிருள்; 4. பாலைவன மழை; 5. சொன்னதே சட்டம்; 6. பூனை கையிற் கிளி; 7. குற்றமுள்ள நெஞ்சு; 8. கசந்த வாழ்வு; 9 ஊர் வாய்க்கு மூடியில்லை என்னும் ஒன்பது தலைப்புகளில் கலிவெண்பா, ஆசிரிய விருத்தம், சிந்து, பஃறொடை வெண்பா; ஆசிரியப்பா முதலிய பல பாவகைகளாலும் இந்நூலை யாத்துள்ளார்.

சாமி சிதம்பரனார் எளிய இனிய உரைநடையில் மட்டுமே வல்லவர்கள் என்று எண்ணிவந்தவர்களுக்கு ஓர் இன்ப அதிர்ச்சியாய் விளங்குவது இந்நூல். சாமி சிதம்பரனார் தமது "வண்ணத் தமிழ் புலமை"யால் இனிய தமிழ்க்கவிகள் தரவல்லவர் என்பதற்கு அணையா விளக்கம் "அணைந்த விளக்கு".

"அணைந்த விளக்"கின் பெருஞ்சிறப்பு முடியரசு தொலைந்து குடியரசு அமைவதேயாகும். அதனினும் பெருஞ்சிறப்பு கள்ளனைக் காதலித்து கணவனாகக் கொண்ட இளவரசி அவனைக் கொன்றபின் அக்குடியரசையும் பொதுவுடைமை அரசாக மாற்ற முனைவதேயாகும்.

சாமி சிதம்பரனார் செந்தமிழ்ப் பற்றில் சிறந்தவர் என்பதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு காதல் மொழியிலும் வரும் கன்னித்தமிழின் புகழேயாகும். எடுத்துக்காட்டு :

செந்தமிழ்த் தேனூற்றும் செஞ்சொற் கவியான
அந்தச் சிலப்பதிகாரம் அளிக்கின்ற
சிந்தாமணியே! சிறந்தமணி மேகலையே!
முந்தைத் தமிழ்மறவர் போர்வீரம் முற்றும்
இறவாமல் மெய்ப்புலவர் இன்சொல்லாற் செய்த
புறநானூறே! புகழ் பதிற்றுப்பத்தே என்
அகநானூறே! நற்றிணையே! யருஞ்சொற்
புகலும் குறுந்தொகையே! ஐங்குறு நூறே! நல்
பரிபாடலே! தமிழர் பண்டைநாள் மாண்பும்
அரியதமிழ் நாட்டின் அமைந்த நிலவளமும்
முத்துமுத்தாக முழுதுந் தொடுத்துரைக்கும்
பத்துப்பாட்டே! என் பழந்தமிழின் தேன்பெருக்கே!
"எல்லாப் பொருளும் இதன்பாலுள இதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்" என்று புகல்
பொய்யா மொழியார் புகன்ற திருக்குறளின்
மெய்யான முப்பொருளே! முத்தமிழின் மெல்லொலியே
உன்னாலே யன்றோ உயிர்வாழ்வேன் நானுலகில்
மன்னவனே! என்றன் மனம்பறித்த மாருதமே!"

அணைந்த விளக்கின் ஆசிரியர் தம்முடைய நூலின் தலைவியை இளவரசியை "நூல் பலவும் கற்றறிந்தாள். நுட்ப மதியுடையாள்" என்று போற்றுகிறார். அப்படிப்பட்டவள் "ஆராயாமல் ஒரு கள்ளனைக் காதலிப்பது ஏனோ? நூல் பல கற்றாலும் நுண்ணறிவு பெற்றாலும் காமத்திற்குக் கண் இல்லை போலும்! அதன் விளைவாகப் பட்டறிந்தே பகுத்தறிவாளியும் பயன்பெற வேண்டும் போலும்.

எளிய இனிய தமிழ்ச்செய்யுள் இயற்றுதலிலும் வல்லவராய் விளங்கும் சாமி சிதம்பரனார் புதிய உவமைகளைப் புகல்வதிலும் காலத்தை எதிரொலி செய்கிறார் என்பது தெளிவு. ஓர் எடுத்துக்காட்டு:

> கையால் திருகியதும் கட்டுண்ட தண்ணீரைப்
> பெய்யும் குழாய்போலப் பெண்ணமுது தன்கையைக்
> கண்களிலே வைத்துக் கசக்கியதும் தாரையாய்
> மண்மீது நீர்சிந்தி நின்று மனங்குழைந்தாள்.

மறைந்த சாமி. சிதம்பரனார் மறையாத தமிழ்ப் புகழுக்கு எப்பொழுதும் உரியவர். இந்த "அணைந்த விளக்கு". அதற்கு ஓர் அணையா விளக்கு ஆவதாக!

சிறப்புரை

டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,
எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி.,
தமிழ்த்துணைப் பேராசிரியர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

தமிழறிஞர் திரு. சாமி சிதம்பரனுர் தமிழிற்கு நிலையான தொண்டுசெய்து மறைந்தவர்; தாம் இயற்றிய தகுதி வாய்ந்த நூற்களின் வாயிலாக இறந்தும் இறவாது வாழ்பவர். பகுத்தறிவுக் கொள்கையுடன், சிறந்த குறிக்கோளோடு தமிழ் வளர்ச்சிக்காக அல்லும் பகலும் உழைத்தவர். அவருடைய எழுதுகோல் தமிழின் பல துறைகளையும் பற்றி நின்றது; பயனுற எழுதியது. அவர்தம் படைப்புக்களில் அவர்தம் அரிய உழைப்பு முயற்சியினையும், உயரிய உண்மையான ஆராய்ச்சிப் போக்கினையும் ஒருங்கே காணலாம். சங்க இலக்கியமாயினும் சரி, இடைக்கால பக்தி இலக்கியமாயினும் சரி பிற்கால இலக்கியமாயினும் சரி, அவர்தம் எழுதுகோல் நடுவு நிலைமையுடன் உண்மைகளை ஆராய்ந்து கண்டது. சிறந்த

இலக்கிய ஆசிரியரிடம் குடிகொண்டிருக்க வேண்டிய பண்புகள் அனைத்தும் அவர்கள்பால் குறைவற நிரம்பியிருந்தன. அவர்தம் உயரிய உழைப்பும் விழுமிய தொண்டும் தமிழினைர் போற்றி மேற்கொள்ளத் தக்கவையாகும்.

அறிஞர் திரு. சாமி சிதம்பரனார் அவர்கள் இயற்றி, இது வரை வெளிவராத "அணைந்த விளக்கு" என்னும் கதைச் செய்யுள் இப்போது வெளிவருகின்றது.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான குண்டலகேசியின் கதையினை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு, பெரும்பாலும் கலி வெண்பாவிலும், சிறுபான்மை சிந்து ஆசிரிய விருத்தம் ஆசிரியப்பஃறொடை வெண்பா முதலிய யாப்பு நடைகளிலும் ஆசிரியர் இக் கவிதை நூலினை யாத்துள்ளார்.

நூல், சிந்திய கண்மலர், கருகிய கஞ்சம், ஆச்சரியப் பேரிருள், பாலைவன மழை, சொன்னதே சட்டம், பூனை கையிற் கிளி, குற்றமுள்ள நெஞ்சு, கசந்த வாழ்வு, ஊர் வாய்க்கு மூடியில்லை என்று ஒன்பது பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது இந் நூலினுட் சென்று நயங்கண்டு தெளிவோம்.

கவிமணி அவர்கள்,

உள்ளத் துள்ளது கவிதை—இன்பம்
உருவெடுப்பது கவிதை
தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்—உண்மை
தெரிந்துரைப்பது கவிதை

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதற்கேற்ப ஆசிரியர் கவிதை, நூலின் பலவிடங்களிலும் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைத் தெள்ளத் தெளியக் கொண்டு தெளிந்த நீரோட்டம் போல் செல்கின்றது. உணர்ச்சி வேகமும், கற்பனை நயமும், கருத்துவளமும், வடிவச் சிறப்புங்கொண்டு கவிதை வீறுநந்து நிற்கின்றது.

ஆசிரியரின் வருணனைத் திறம், உச்சியிலே கார்மேகம் வாழ உடம்பினிலே பச்சைச் சிவப்பு மயில் மஞ்சணிறப்

பட்டுடுத்திக் காதிலே தோடணிந்து கையில் வளைதரித்து வீதி விளக்கேபோல் வீசும் பணி பூண்டு மின்னல் கொடிபலவும் மேதினியில் வந்துலவிக் கன்னல் மொழிபெய்து காதற் பயிர் வளர்த்து நின்று நடப்பவென, நேரிழையார் பற்பலரும் ஒன்று குழுமினர். (ப. 61)

என்று பெண்களை வருணிக்கும் பகுதியால் வெளிப்படு கின்றது.

உவமை யழகு,

விண்மீன் புடைசூழ வெள்ளை நிலாவீசித்
தண்மதியம் ஒன்று தவம்புகுந்து நிற்பதுபோல்
காரிகையாள் நின்றுதன் கண்மலர்கள் வீசுவதை
வீரனுந் தான்கண்டான் (ப: 64)

வெப்பத்திற் பட்டுருகும் வெண்ணெயைப் போலுள்ளம்
இப்படி நைந்துருகச் செய்தாள், எழிலரசி
(ப. 66)

நீர்புகுந்து பாலுள்ளே நின்று மறைந்ததுபோல்
வீரனவன் என்னுள் விரைவாய்க் கலந்துவிட்டான்
(ப: 89)

முதலிய பகுதிகளில் விளக்கமுறுகின்றது.

மணமக்களை வாழ்த்தும் மக்கள்,

காதலர்கள் நீடூழி வாழ்ந்து களிப்புறுக!
ஏதும் குறைவின்றி இன்பக் கடல்படிக!
மக்கட் பெரும்பேற்றை எய்தி மகிழ்வுடனே
எக்காலும் வாழ்க (ப: 116)

என வாழ்த்துகின்றனர். வாழ்த்தியலில் கவிஞர் மரபைப் போற்றக் காணலாம்.

இளவரசி சுந்தரனைப் புகழும்போது தமிழ்ப்பெரு நூல்களோடு உவமித்துப் பேசுதல் ஆசிரியர்தம் தமிழ்ப்பற்றை விளக்குவதாகும். (ப. 121, 122)

பழமொழிகளை ஆசிரியர் இடையிடையே கையாளும்திறம்
குற்றமுளார் நெஞ்சு குறுகுறுக்குமாமற்று (ப: 126)

காமாலைக் கண்ணனுக்குக் கண்டவெலாம் மஞ்சணிறம்
(ப: 128)

என்ற அடிகளால் விளங்கும்.

திருக்குறளைப் பல விடங்களில் அப்படியே அகழ்ந்தெடுத்து அழகுறக் கையாளுகின்றார் (64, 136)

இறுதியில் இளவரசி,

"மன்றில் உறைவீர்! மதியுடையீர் கேண்மினோ!
இன்று முதலாக யானும் இனிய தமிழ்த்
தென்றல் வளர்ந்தோங்கத் தெள்ளமுதம் நாடெல்லாம்
ஓடுறவே செய்வேன்! உலகெல்லாம் செந்தமிழை
நாடும்படிசெய்வேன்! நாளும் இதற்குழைப்பேன்!
(ப: 146)

என்று கூறுவது, ஆசிரியர் கொண்டுள்ள உள்ளக் கிடக்கையாகும்.

கவிதை வளம் நிறைந்த எழில் நூல் 'அணைந்த விளக்கு'

இதனை வெளியிடும் அன்னையாம் திருமதி சிவகாமி சிதம்பரனார் அவர்கள் தம் ஆருயிர்க் கணவர் நினைவு போற்றி, பண்பு போற்றி, தொண்டுபோற்றி வாழ்பவர். அன்னார் விட்டுச் சென்ற பணிகளைத் தொடர்ந்து இடையறாது இயற்றிவருபவர். அவர் தூய பணி வாழ்க, வெல்க என வாழ்த்துவன்.

தமிழ் கூறு நல்லுலகம் இவ்வினிய கவிதை நூலை வாழ்த்தி வரவேற்று இலக்கியப் பயன் துய்க்குமாக!

"தமிழகம்"
சென்னை 29

சி. பாலசுப்பிரமணியன்
8-10-1973

பதிப்புரை

இலக்கிய நிலைய வெளியீடாக தமிழ் மக்களுக்கு. என் கணவர் தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார் 1944 ல் எழுதிய "அணைந்த விளக்கு" என்னும் கவிதை நாடகநூலை, அளிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். என் கணவர் எழுதி வைத்துள்ள சுவடிகளையெல்லாம் எப்படியாவது நூல் வடிவில் கொண்டு வந்து தமிழ்மக்களுக்குத் தந்துவிடவேண்டும் என்பதே என் குறிக்கோள்.

என் கணவரே இந்நூலுக்குச் சிறந்ததோர் முன்னுரையை எழுதி வைத்திருந்தார்கள். கதைப்பகுதிச் சுருக்கத்தையும் அவர்களே எழுதியுள்ளார்கள். "'அணைந்த விளக்கு" என்னும் இந்நாடகம் சில கருத்துக்களை அமைத்து எழுதப்பட்டது. அரசியல், பெண் மனம், பழக்கம்விடாது, காதல், கொலைத் தண்டனை, போர்க் கொடுமை இவை பற்றிய கருத்துக்களை இதில் காணலாம்." என்று அவர்களே இந்நூலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்

கதை முற்றிலும் புதிதன்று; புதுமையும், பழமையும் பொருந்தியது. 'குண்டலகேசி' என்றும் பழங்காவியக் கதையின் கருவே இக்கதைக்கு உருவ அடிப்படை. இக்கவிதை நாடகத்தை இப்பெயரிலேயே, இந்நாடகாசிரியரே 'வசன நாடகமாகவும்' எழுதியுள்ளார். இந்நாடக நூல் 1948-ல் வெளிவந்துள்ளது.

இவ்வரிய கவிதை நாடக நூலுக்கு ஆய்வுரை அளித்த மகாவித்துவான் மே. வீ. வேணுகோபாலப்பிள்ளை அவர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை அளித்துதவிய சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் தாமரைச் செல்வர்

திரு. நெ. து. சுந்தரவடிவேலு,M.A.,L.T. அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

“சங்க இலக்கியத்திற்கு நிகரான இந்தப் புதுமை இலக்கியத்தை இன்றையத் தமிழுலகம் நல்லாதரவு நல்கி வரவேற்கும் என்று திடமாக நம்புகிறேன்” என்று தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் மனமுவந்து ‘அறிமுகவுரை’ அளித்தமைக்கு என் வணக்கம்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய டாக்டர் சி. பால சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றி.

“சாமி. சிதம்பரனுர் யார்?” என்று வினவெழுப்பி அதற்கு விடையிறுப்பதுபோல் பல்வேறு கோணங்களில் தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனரின் வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து நோக்கி அவரது வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எழுதியுதவிய திரு. தி வ. மெய் கண்டாருக்கு என் நன்றி. சாமி. சிதம்பரனரின் வாழ்க்கையை விரிவாக படங்களுடன் வெளியிடவேண்டும் என்னும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டுள்ளார். அம்முயற்சி வெற்றியடைய விழைகிறேன். அவரே இந்நூலாசிரியர் எழுதிய நூலனைத்தின் பட்டியலையும் தயாரித்து அளித்துள்ளார்.

இந்நூலுக்கு ஆசிரியர் எழுதிய முன்னுரையையும், கதைப் பகுதியையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துதவிய திரு. அப்துல்ஜபார் பி. ஏ அவர்களுக்கும், திரு. தி. வ. மெய் கண்டார் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இந்நூலைச் சிறப்புற அச்சிட்டுத் தந்து தந்துதவிய நாவல் ஆர்ட் அச்சக உரிமையாளர் கவிஞர். நாரா. நாச்சியப்பன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இந்நூல் ஆசிரியரின் மேற்பார்வையிலேயே அச்சாகி வெளிவந்திருக்குமானல், அவர்கள் பதிப்பு அனுபவத்தாலும் நூலாராய்ச்சித் திறத்தாலும் எவ்வளவோ திருத்தமும், உயர்வும் பெற்றிருத்தல் கூடும்.

என் கணவர் தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனாரின் ஆய்வு நூல்களை வாங்கிப் படித்து ஆதரவு தந்த தமிழ்ப் பெருமக்கள், இந்நூலுக்கும் அவ்விதமே ஆதரவு தருவார்கள் என நம்புகிறேன்.

இந்நூலின் பதிப்புரிமையை புதுடில்லி பதிப்புரிமை அலுவலகத்தில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். இந்நூலின் சில பகுதிகளையோ, முழுவதையுமோ பதிப்பிடவிரும்புபர்வளும், நாடகமாக நடிக்க விரும்புகிறவர்களும், பிற வகைகளில் எடுத்தாள விரும்புகிறவர்களும் என்னிடம் முன் அனுமதி பெறவேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை—94

அன்புள்ள,
சிவகாமி சிதம்பரனார்
28—3—74

முன்னுரை

கதைத் தோற்றம்

நீண்ட நாளாக எனக்கோர் ஆவல் உண்டு. ஒரு கதைச் செய்யுள் எழுதவேண்டும் என்பதே அது. அந்த ஆவலின் எழுச்சியே அணைந்த விளக்கு. இக் கதை முழுவதும் எனது கற்பனையன்று. பழங்கதையும், எனது கற்பனையும் கலந்துள்ள கதையே இது. இக் கதைக்கு அடிப்படை குண்டலகேசி: அது பழங்கதை.

ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பவை. இவற்றுள் குண்டலகேசியும் ஒரு காப்பியம். ஆனால் இத் தமிழ் நூல் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. இத் தமிழ்க் காப்பியத்தின் உண்மைக் கதையும் இன்னதென்று உணரமுடியவில்லை. பாளி மொழியில் உள்ள 'தேரி காதை' என்னும் நூலிலும், 'தம்ம பாதா'; 'அங்குத்தரநியாகா' என்னும் நூல்களிலும் குண்டலகேசியின் கதை கூறப்பட்டிருப்பதாக மொழிகின்றனர். சமண சமய நூலாகிய 'நீல கேசி' என்னும் நூலில் 286 ஆம் செய்யுளின் உரையிலும் குண்டலகேசியின் கதை கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இராசகிருகத்து மன்னனது அமைச்சனுக்கு ஒரு மகள். அவள் பெயர் பத்திரை. அவள் தக்க பருவமுற்றாள். ஒரு நாள் தன் மாளிகையின் மாடியின் மேல்

தமிழறிஞர் திரு. சாமி. சிதம்பரனர்

உலவிக்கொண்டிருந்தாள். அரசனது கொலையாளிகள் ஒரு கட்டழகனைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அதை அவள் கண்டாள். அவன் மீது காதலுற்றாள். அவன் வழிப்பறி செய்த குற்றத்திற்காக மன்னனால் கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டவன்; அரசனுடைய புரோகிதன் மகன்.

அவனையே மணக்கவேண்டும் என்று பத்திரை பிடிவாதம் செய்தாள். அமைச்சன், கொலையாளிகளுக்குக் கைக்கூலி கொடுத்தான். திருடனை உயிர் பிழைக்கச் செய்தான்.

கள்வனுக்குப் பத்திரையை மணமுடித்துக் கொடுத்தான். திருடனும் பத்திரையும் பலநாள் இன்புற்று வாழ்ந்தனர். ஒருநாள் ஊடலின் போது, பத்திரை, 'முன்பு நீ கள்வன் அன்றோ' என்று கூறினாள். அவன் அவள் தன்னை இகழ்ந்ததாக எண்ணிச் சினங்கொண்டான். ஆயினும் அப்பொழுது அவன் சினத்தை வெளியிடாது மறைத்து வாழ்ந்திருந்தான்.

ஒருநாள் அவன், பத்திரையிடம் 'என் உயிரைக் காப்பாற்றிய தெய்வத்தை வணங்க, அண்மையிலிருக்கும் மலைமுகட்டிற்குச் செல்கின்றேன். நீயும்வருக' என்றான். அவளும் உடன்பட்டாள். இருவரும் மலைபுச்சியை அடைந்தனர். அடைந்ததும் திருடன், 'நீ என்னைக் கள்வனென்று இகழ்ந்தாய் அன்றோ! ஆதலால் இன்று உன்னைக் கொல்லப் போகின்றேன். உன் வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிக்கொள்' என்றான். அவள் திடுக்குற்றாள். ' தற்கொல்லியை முற்கொல்ல வேண்டும்' என்

பதை உள்ளத்தில் எண்ணினாள். அவன் ஆணையை ஏற்றவள் போல் நடித்தாள். 'உன்னையன்றி எனக்குத் தெய்வமில்லை; உன்னையே வலம் வந்து வணங்குவேன்' என்றாள். அவனை வலம் வருபவள் போல் பின்புறமாக வந்து, அவனைக் கீழே தள்ளிக் கொன்றாள்.

பின்னர் அவள் உலகை வெறுத்துச் சமண மதத்திற்சேர்ந்து துறவு பூண்டாள். துறவியானவுடன் தலை மயிர் களையப்பட்டது. ஆயினும் மீண்டும் தலைமயிர் முளைத்துச் சுருண்டு காணப்பட்டது. ஆதலால் இவளுக்குக் 'குண்டலகேசி' என்ற பெயர் வழங்கிற்று. குண்டலகேசி யென்றால் 'சுருண்ட மயிரினையுடையவள்' என்பது பொருள்.

இதுவே நீலகேசியிற் காணும் கதையாகும். இக்கதையினை, இந்நூலின் கதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆயினும், முதலிலிருந்து இறுதிவரையிற் பல மாறுதல்களையுடையது. இதன் கதைச் சுருக்கத்தையும் கீழே தருகிறோம்.

தஞ்சை நகர் அரசன் மகள் கோமளவல்லி. அவளே பட்டத்திளவரசி. தமிழ்க் கல்வி நிறைந்தவள். சுந்தர நாதன் என்னும் திருடனைக் கண்டாள்; அவன் மேல் காதல் கொண்டாள். திருடனை அரசன் விசாரித்துக் கொலைத் தண்டனை தந்தான்; கோமளவல்லி அவனையே மணக்கப் பிடிவாதம் செய்தாள்; அரசன் அவனுடைய தண்டனையை மாற்றினான். அவனைச் சேனைத் தலைவன் ஆக்கினான்.

மதுரை மன்னன் பிரதாபன். அவன் கோமளவல்லியின் பொருட்டு, தஞ்சை நகர் மீது படையெடுத்து வந்தான். சுந்தரநாதன் அவனை எதிர்த்துத் தோல்வியுறச் செய்தான். இவனுடைய வெற்றிக்குப் பரிசாக கோமளவல்லியை மணம் செய்து கொடுத்தான் மன்னன்.

கள்வனும் இளவரசியும் ஒருநாள் தோட்டத்தில் காதல் மொழிபேசிக் களித்திருந்தனர். இருவரும் தங்கள் காதல் வெளிப்படப் பாடிக்கொண்டிந்தனர், கோமளவல்லி, தன் காதல் மிகுதியால், 'நீ இன்னும், உன் திருட்டையும், கொலையையும் மறந்துவிடவில்லை'' என்று பாடினாள், கள்வன் கடுஞ் சினமுற்று, அதை மறைத்துக் கொண்டு, பொய்யன்பு காட்டி வாழ்ந்து வந்தான்.

கோடை நாள் வந்தது. வெய்யிலின் கொடுமையால் கோமளவல்லி துன்புறுவது கண்டு, பழிதீர்க்க அதுவே பருவம் என்று திருடன் கருதினான். அவளுடன் நீல மலைக்குச் சென்று தங்கினான்.

ஒருநாள் மறைமதி நாளில் இருவரும் ஒரு மலைச் சிகரத்தை அடைந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பொழுது போயிற்று. கோமளவல்லி கள்வனை உறைவிடத்திற்கு அழைத்தாள். அவன் தன் உள்ளத்தை வெளியிட்டு, 'உன் வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிக் கொள்' என்றான். அவள் 'நீயே வழிபடு தெய்வம்' என்று வலம் வந்தாள். காலம் பார்த்து அவனைப் படுகுழியில் தள்ளினாள்- கள்வன் மாண்டான்.

பின்னர் இளவரசி ஊர் வந்து சேர்ந்தாள். அரசன் வயது முதிர்ந்த காரணத்தால் அரசாட்சியிலிருந்து விலக

முடிவு செய்தான். 'யாரிடம் அரசை ஒப்புவிப்பது' என்று அவையினரை வினவ, 'கோமளவல்லியே அரசுக் குரியவள்' என்றனர்.

கோமளவல்லி அரசேற்க மறுத்தாள். குடி அரசே சிறந்ததென்று அவையினருக்குக் கூறினாள். அனைவரும் ஒப்பினர். அரசன் விலகினான். குடிகளுள் ஒருவனானான் கோமளவல்லியும் குடிகளுள் ஒருத்தியானாள். அரசு குடியரசாயிற்று.

இதுவே அணைந்த விளக்கின் கதைச் சுருக்கம். இதனையும், குண்டலகேசியின் கதையினையும் ஒப்பு நோக்கின், வேறுபாடு விளங்கும்.

இக்கதை இந்நூலில் ஒன்பது பிரிவாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவின் சிறந்த கருத்தை விளக்கும் அடிகளில் உள்ள சொற்களையே அப்பிரிவு களுக்குத் தலைப்பெயராக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கதைப்பகுதிச் சுருக்கம் என்னும் தலைப்பின் கீழ், ஒவ் வொரு பகுதியின் கதையையும் சுருக்கமாக எழுதியுள் ளேன். அதைப் படித்த பின் நூலைப் படித்தால், உய்த் துணர்வின்றிக் கதையை அறிந்து படிக்கலாம்.

பெயர்க்காரணம்

'அணைந்த விளக்கு' இந்நூலுக்கு பொருத்தமான பெயராக இருக்குமென்று கருதியே அப்பெயர் கொடுத் தேன்.

'அணைந்த விளக்கானேன்! ஆரிருளில் மூழ்கி
மணந்து சுடுநெருப்பை மாண்ட துரும்பானேன்'

என்பது இந் நூலின் ஒன்பதாவது பகுதியில் உள்ளது. கோமளவல்லியால் கூறப்படுவது. இதில் உள்ள 'அணைந்த விளக்கு' என்னும் தொடரே நூற்பெயராக அமைந்தது.

கோமளவல்லி கல்வி, அறிவு, அழகு எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளக்குப் போல் சுடர் விட்டிருந்தாள். திருடனை மணந்ததால் அவள் புகழ் குன்றியது. அவளுடைய இன்ப வாழ்வாகிய விளக்கு அணைந்தது. இக் கருத்துடையதே 'அணைந்த விளக்கானேன்' என்ற தொடரும். ஆதலால், கதைத் தலைவியின் முடிவைக் குறிக்கும் இப் பெயர், கருத்தினால் பெயர் பெற்றதாகும்.

நூலின் கருத்து

இந் நூலில் உள்ள கருத்துக்களில் சிறந்தவை சில வருமாறு :-

1 நல்ல அரசியலின்றேல், எந்த நாடும், எந்த நாட்டு மக்களும் அமைதியுடன் வாழ முடியாது. இதற்காகவே அரசியற் சட்டதிட்டங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

2 மக்கள், திருட்டு, கொலை முதலிய குற்றங்களில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் வறுமையும், வேலையில்லாமையும் ஆகும். ஆதலால் இவற்றை ஒழிக்க வேண்டியது ஆட்சியின் கடமையாகும்.

3 காதலைக் 'கடவுட்டன்மை' யென்றும் காமத்தை 'விலங்கியல்பு' என்றும் கூறுவது தவறு. காதல் பொது; காமம் சிறப்பு. காதலின் பயனே காமம்.

காமம் என்பதற்கு இன்பம் என்பதே பொருள். ஆத லின் இரண்டையும் வேறு பிரித்து ஒன்றை உயர்த் துவதும், மற்றொன்றைத் தாழ்த்துவதும் தவறு.

4 பெண்கள் எவ்வளவுதான் கற்றறிவுடையவர்களாயி னும் காதல் அல்லது காமத்தினுல் ஏமாற்றம் அடை வார்கள். ஆடவர்களால் அவர்களை எளிதில் ஏமாற்ற முடியும். பின்னுல் வருவது பற்றி முன்னுணரும் நுண்ணுணர்விற் பிற்படவர்களாவார்கள்.

5 குற்றவாளிகளைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்துவதே அரசு முறையாகும்.

6 இளம் பருவ முதல் குற்றம் செய்தே பழகியவர்களை எவ்வளவு தான் திருத்துவதற்கு முயன்றாலும் அவர் கள் எளிதில் திருந்தமாட்டார்கள். பழக்கங் கொடிய தாகும்.

7 குடி அரசே, தனிமனிதன் ஆளுகையைக் காட்டி னும் சிறந்ததாகும்.

இக் கருத்துக்கள் இந்நூலில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. இன்னும், ஆங்காங்கே, பல கருத்துக்களும், இயற்கை நிகழ்ச்சியைக் கூறும் கற்பனைகளும் அமைந்துள்ளன.

பாட்டுக்கள்

இந்நூலின் பாடல்கள் பெரும்பாலும், பாரதி யாரின், குயிற்பாட்டினையும், பாரதிதாசரின் சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலையும் பின்பற்றிச் செல்வன. இவை வெண்பா விலக்கணப்படி அமைந்துள்ள பாடல்கள்.

வெண்பாவில், நெடு வெண்பாட்டு, அல்லது பஃறொடை வெண்பாவே நான்கிற்கு மேற்பட்ட அடிகளையுடையது. தொல்காப்பியத்தில், நெடு வெண் பாட்டுக்கு 12 அடிகள் எல்லை கூறப்பட்டுள்ளது.

'நெடு வெண்பாட்டே முந்நாலடித்தே' என்பது தொல்காப்பியம். (தொல், செய். 470) பிற்கால நூலாகிய யாப்பருங்கலக் காரிகையில், நெடு வெண் பாட்டையே பஃறொடை வெண்பா வெனக் கூறினர். பிற்கால இலக்கண நூலார் பலரும் இப் பெயரையே கூறினர்.

காரிகையில் பஃறொடை வெண்பாவுக்கு, அடி வரையறை கூறப் படவில்லை. பல அடிகளையுடையது பஃறொடை வெண்பா வென்றே கூறப்பட்டுள்ளது.

"அடி பலவாய்ச், சென்று நிகழ்வ பஃறொடையாம்" என்பது காரிகை.

தொல்காப்பியத்தில் அடி வரையறை கூறிய பாவுக்குப் பிற்காலத்தார் அடிவரையறை கூறாமல் விட்ட காரணம், 'புதியன புகுதல்' ஆகுமென்றே கருதுகின்றனர் சிலர். இவ்வாறு அடி பலவுடைய வெண்பாவுக்கு இலக்கியம் கிடைக்கவில்லை. ஆதலின் இதனை வெண்பா வகையிற் சேர்த்தல் பொருந்தாது. வெண்பாத்தளை விரவிய மற்றோர் பாட்டு கலி வெண்பாவாகும். கலிவெண்பாவைத் தொல்காப்பியர் கலிவெண்பாட்டெனக் குறிப்பர்.

கலிவெண்பாட்டு என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படும் இலக்கணம் :—

ஒரு பொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலாற்
றிரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டே

என்பது.

சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள கனாத்திறம் உரைத்த காதையென்பது, இத்தகைய வெண்பாத்தளை பெற்ற பாட்டால் ஆகியது. அக் காதையின் இறுதியில் அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையில் அப்பாடலைக் கலி வெண்பாட்டு என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

"இது கனவென்னும் பொருளையே கருதாது, மாலதி கதையையும், தேவந்தி கதையையும் கலந்து கூறிற்றேனும், உறுப்பழிவின்றி நடந்ததேனும், முந் நான்கடியினிறந்து வருதலான் நெடுவெண் பாட்டாகாது கலிவெண்பாட்டாத லுணர்க!"

என்பது அடியார்க்கு நல்லார் உரை ஆதலால் நாம் வெண்பாத்தளை பிறழாமல் வருகின்ற 12 அடிகளுக்கு மேற்பட்ட பாடலை கலிவெண்பாட்டு என்றே அழைப் போம்.

ஆதலால் இந் நூலின் பெரும்பாலான பாட்டுக்கள் கலிவெண் பாட்டுக்கள் ஆகும். இன்னும், விருத்தப்பா, ஆசிரியப்பா, புதிய வகையில் உள்ள சில பாடல்களும் இதில் கலந்துள்ளன.

எளிய நடையும், இனிய சந்தமும், புதிய பொருளும் உடைய பாக்கள் பல தோன்றவேண்டும் என்பது என் கருத்து. அறிஞர்களும், இது தமிழன்னைக்குப் புதுப் பணி என்று கருதுகின்றனர். இந் நூலும், இந் நூற் பாடல்களும், இந் நூற் கருத்தும், செந்தமிழன்னைக்கு ஒரு புதுப் பூணாக இருக்கலாகாதா? என்ற ஆவலுடனேயே யானும் இந்நூலை எழுதினேன். இந்நூல் சிறிதளவாவது தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியுமாயின், அதுவே என் கருத்துக்குச் சிறந்த பரிசு கிடைத்ததாகக் கொண்டு மகிழ்வேன்.

அன்பன்,

சாமி. சிதம்பரனார்.

சாமி. சிதம்பரனாரின்

அணைந்த விளக்கு

கதைப் பகுதிச் சுருக்கம்

சுந்தரநாதன் ஒரு பெருங் கள்வன்; அவன் அடிக்கடி தஞ்சை நகரைக் கொள்ளையிட்டு வந்தான்.

தஞ்சை நகர் மன்னன் தயாநிதி. அவன் மனைவி தண் சோதை தேவி. அவர்களுக்கு ஒரே பெண். அவள் பெயர் கோமளவல்லி. அழகிற் சிறந்தவள்; தமிழ்க் கல்வியிற் றேர்ந்தவள். அவளே பட்டத்திளவரசி.

கள்வனைப் பிடிக்கக் காவலர்கள் பல நாட்கள் முயன்றனர். இறுதியில் பிடிபட்டான். தஞ்சை நகர்ப்புறத்தில் ஒரு பெரிய ஏரி. அதன் கரையில் ஒரு தாழங்காடு. அதில் ஒளிந்திருந்தான் சுந்தரநாதன். காவலர் தலைவர்களுள் ஒருவன் இருளப்பன். இவன் கள்வனைப் பிடித்தான். காவலர்கள் கள்வனுக்கு விலங்கிட்டனர். தஞ்சை நகரின் தெருக்களின் வழியே இழுத்துவந்தனர். பொதுமக்கள் அக் காட்சியைக் கண்டனர். கள்வனைப் பற்றிப் பலப் பல பகர்ந்தனர். அவனுடைய தோழர்கள் பலர் அவனை மீட்க வழியின்றி வருந்திச் சென்றனர்.

அரண்மனை மாடியின் மேல் இளவரசி, தோழிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது, கள்வனை, அரண்மனை வீதி வழியாக அழைத்து வந்தனர். இளவரசி தெருவில் எழுந்த முழக்கத்தைக் கேட்டாள்; விளையாட்டை விட்டு ஓடி வந்து தெருவை நோக்கினாள். கட்டழகுடைய சுந்தரநாதனைக் கண்டாள்; காதல் கொண்டாள்; கள்வனும்

அண்ணாந்து பார்த்தான்; அரசகுமாரியைக் கண்டான்; இருவர் கண்களும் ஒன்றுபட்டன.

காவலர் தலைவன், அரசன் முன் கள்வனைக் கொண்டு சென்றான். அரசன் "இன்று இரவு சிறையில் வைத்திருப்பீர். நாளை நமது சபைக்குக் கொண்டு வருக" என்று பணித்தான். கள்வனைப் பிடித்த இருளப்பனுக்குப் பரிசு பல வழங்கினான். கள்வனை அன்றிரவு சிறையில் வைத்தனர்; காவலர் காத்து நின்றனர்.

2

சிறைக்குள்ளிருந்த சுந்தரநாதனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. அரச குமாரியின் தோற்றம் அவன் நெஞ்சை விட்டு அகல வில்லை; அவள் உருவெளித் தோற்றங் கண்டு உள்ளங் குழைந் தான்; உண்மையாக அவளே வந்து விட்டதாக எண்ணினான்; எழுந்தான்; நடந்தான்; ஆடினான்; பாடினான்; பதறினான். காவலர் அவனைப் பித்தனென்று இகழ்ந்தனர். கள்வனுடைய கடுநெஞ்சம் காரிகையின் நோக்கால் கனிவடைந்தது.

அரச குமாரியும், அரண்மனையில் காதலால் கலங்கி நின்றாள். கள்வனுருவைக் கருத்திற் பதித்தாள். 'அவனை மணப்பதெவ்வாறு' என்று கருதிச் சோர்ந்தாள். தோழியர் அவள் நோய் கண்டு வருந்தி நின்றனர். அவள் நோயை நீக்கப் பலவித பணிவிடைகள் செய்து நின்றனர்.

3

பொழுதும் புலர்ந்தது. கள்வன் வழக்கைப் பார்க்கும் பொருட்டு ஊரார் திரண்டனர்; அரசனுடைய அவைக் களத்தை அடைந்தனர். அமைச்சர்களும் அரசவை வந்து அமர்ந்தனர்.

தயாநிதி அன்று நடைபெறப் போகும், கள்வன் வழக் கைப் பற்றிக் கோமளவல்லிக்கு விளம்பினான். அவளையும்

அழைத்துக் கொண்டு சபைக்கு வந்தான்; அரியாசனத்தில் அமர்ந்தான். இளவரசியும், ஒரு புறத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

காவலர்கள் கள்வனைக் கொண்டு வந்து அரசன்முன் நிறுத்தினர். அரசன், கள்வனுடைய குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டினான். கள்வன் அரசனை எதிர்த்து, "நீயும் என் போன்ற திருடன்; கொலைகாரன்; நம்மிருவருள் வேற்றுமை யில்லை" என்றான். அரசன் சீற்றங் கொண்டு அவனை வெட்டு தற்கு வாளெடுத்தான்.

ஆய்மதியன் என்பவன் முதல் அமைச்சன். அவன் விரைந்தெழுந்து மன்னன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான். "திருடன் மொழியின் கருத்தை நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளு வோம்; பிறகு தண்டனை கொடுப்போம்" என்றான். மன்னனும் சினந்தணிந்து உட்கார்ந்தான்.

ஆய்மதியன் கள்வனை நோக்கி, "அரசனும் உன் போன்றவன் என்பது எவ்வாறு? விளங்கச் சொல்" என்றான்.

கள்வன் நான் "திருடுகின்றேன்; என்னைப் பிடிக்க வரு வோரைக் கொல்லுகின்றேன். செல்வர் பொருளையே கொள்ளை கொள்வேன்; தற்காப்புக்காகவே கொலை செய்வேன். அரசன் உழைப்பாளர் பொருளை வரியின் வழியாகக் கொள்ளை கொள்ளு கின்றான்; போர் புரிவதன் மூலம் கொலை செய்கின்றான். இது கொலையன்றோ?" என்றான்.

அமைச்சன் "அரசன் செயல், நாட்டு நலங் கருதியது; ஆன்றோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது; நூலாதாரவுள்ளது; வெளிப்படையாகச் செய்யப்படுவது. உன் செயல் எல்லோரா லும் இகழப்படுவது" என்றான். கள்வன் இதற்கு மறுமொழி கூறாமல் நின்றான்.

அரசன், "கள்வனுக்குத் தண்டனை யாது?" என்று அவையினரைக் கேட்டான். "கொலைத் தண்டனையே தக்கது" என்று எல்லோரும் கூறினர்.

வெற்றிநாதன் என்னும் அமைச்சன் "இவன் இளைஞன்; அஞ்சா நெஞ்சன்; பகுத்தறிவாளன்; ஆதலாற் கொல்ல வேண்டாம். இவனைச் சீர்திருத்தி நல்லோனாக்கி நாட்டுத் தொண்டுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்" என்றான். அவையினர் இவ்வமைச்சன் மொழியை யிகழ்ந்தனர். அரசனும் அவமதித்தான். "கள்வனுக்கு மரண தண்டனை" என்று முடிவு கூறினான் மன்னன்.

"மரண தண்டனை" என்ற முடிவு கேட்டதும் கள்வன் திகைத்தான்; இளவரசி திடுக்கிட்டாள்; அவையோர் மகிழ்ந்தனர். இளவரசியின் கண்களும், கள்வன் கண்களும் சந்தித்தன. கள்வன் சோர்வுற்றுக் கீழே விழுந்தான். இளவரசியும் பேச்சு மூச்சற்றாள்; சோர்ந்தாள்; சாய்ந்து விட்டாள். அவையோர் இக்காட்சி கண்டனர்; வியந்தனர் இளவரசியை அரண்மனைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அவை கலைந்தது.

4

கள்வன் பெற்ற கடுந்தண்டனையால் இளவரசி ஆவி துடித்தாள்; சோர்ந்து கிடந்தாள். அன்று பகலும், இரவும் அரசனும், அரசியும் தோழியரும் அவள் பக்கத்திலிருந்து வருந்தினர்; துயரம் தணியப் பணி விடைகள் பல புரிந்தனர்; மருத்துவர்கள் பலர் மருந்தளித்தனர். அவள் துன்பம் மாற வில்லை.

மறு நாள் பொழுது விடிந்தது. அன்றுதான் கள்வனைக் கொலை செய்யும் நாள். இளவரசி, தான் கள்வன் மீது கொண்டிருக்கும் காதலை யெல்லா வெளியிட்டாள். அது கேட்ட அனைவரும் திகைத்தனர். அரசன் "நீ திருடன் மீது வைத்த ஆசை காதல் அல்ல; காமமே; அதை மறந்து விடு" என்றான். தண்கோதை தேவியும் எவ்வளவோ கூறினள். கோமளவல்லி "காதல் வேறன்று; காமம் வேறன்று; இரண்டும் ஒன்றே; கட்டழகனை மணக்காவிடில் உயிர் வாழேன்" என்று முடிவாகக்

கூறிவிட்டாள். தண்கோதை தேவியும், கள்வனுடைய கொலைத் தண்டனையை மாற்றுமாறு அரசனை வேண்டினள்.

அரசனும் மனமிரங்கினன். சுந்தரநாதனுடைய கொலைத் தண்டனையை மாற்றி விட்டதாக ஒரு ஓலையெழுதினன். அதை ஒரு தோழியின் கையிற் கொடுத்தான்; கொலைக் களத்தில் உள்ள அதிகாரியின் கையிற் சேர்க்கும்படி பணித்தான். தோழியும், அவ்வோலையை வாங்கிக் கொண்டு விரைந்தோடினள்.

5

நல்ல நடுப்பகல். கொலைக் களத்தில் கள்வன் ஒரு மேடையின் மேல் நிறுத்தப்பட்டுள்ளான். பல மக்கள் குழுமியிருக்கின்றனர். சிலர் அவனுடைய நிலையைக் கண்டு இரங்குகின்றனர், பலர் அவன் மாளப் போவது கருதி மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். இச்சமயத்தில், கொலைத் தண்டனையை நிறைவேற்றும் அதிகாரி, திருடன் தலையைத் துணிக்குமாறு கொலையாளிகளுக்கு அறிவித்தான். ஒரு கொலைஞன் கள்வன் கழுத்திற்கு நேராக வாளை ஓங்கினன். ஆனால் வெட்டு விழுமாறு வீசவில்லை.

இச்சமயத்தில் "கொல்லாதே! நில்லு! கொலைத் தண்டனையை மாற்றினன் மன்னவன்" என்று கூவிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள் ஒரு பெண். அவள் அரசன் கட்டளையை அதிகாரியின் கையிற் கொடுத்தாள். அதிகாரி கொலைத் தண்டனையை நிறுத்தினன். கள்வனை அரச சபைக்குக் கொண்டு போகும்படி கூறினன். காவலர்கள் கள்வனை அரசவைக்குக் கொண்டு போயினர். இது கண்டு பொது மக்கள் வியப்புற்றுப் பற்பல மொழிந்தனர்.

அரசவை கூடியிருந்தது. பலரும் சூழ்ந்திருந்தனர். அரசன் "நேற்று வெற்றிநாதன் கூறிய மொழிகள் என் மனத்திற் பதிந்தன. ஆதலால் கொலைத் தண்டனையை மாற்றினேன்; இக் கட்டிளைஞனைச் சீர்திருத்தலாமென்று கருது

கின்றேன். உங்கள் எண்ணம் யாது? உரையின்" என்ருன். வெற்றிநாதன் மன்னன் செய்கையை ஆதரித்தான். "இவ் வீரனை நமது சேனைத் தலைவனுக்குதல் நலம்" என்ருன்.

ஆய்மதியன், "இவன் நல் வழியில் நடப்பதாக உறுதி கூறினுல் அவ்வாறே செய்யலாம்" என்ருன்.

மன்னன் கள்வனை நோக்கி, "உன் எண்ணம் என்ன" வென்ருன். கள்வன் நான் வறுமையால் கொடுமை செய் தேன். இனி ஒழுங்காக நடப்பேன். எனக்குக் கொடுக்கும் வேலையைத் திறம்படச் செய்வேன்" என்ருன்.

அரசன் அப்போதே கள்வனைச் சேனைத் தலைவனுக் கினுன்: வரிசை பல தந்தான். இம்முடிவைச் சிலர் வெறுத் தனர்; சிலர் புகழ்ந்தனர். அவை கலைந்தபின் அரசன் இளவரசியிடம் சென்ருன். இந்நிகழ்ச்சிகளை அறிவித்தான்; அவள் துன்பம் நீங்கி யின்ப முற்ருள்

6

மதுரை நகர் மன்னன் பிரதாபன்; மணமாகாதவன். அவனுக்குப் பலர் பெண் கொடுக்க முன்வந்தும், மணம் புரிய மறுத்திருந்தான். அவன் ஒரு நாள் தனியாக அரண்மனைத் தோட்டத்திற்குச் சென்ருன். அங்கே ஒரு மேடையில் உட் கார்ந்தான். பக்கத்து மரக்கிளையில் இரு குயில்கள் இருந்தன. அவை காதல் மொழி பேசிக் களித்தன. அது கண்ட மன்னன் ஒரு புத்துணர்ச்சி பெற்ருன் அன்று முதல் அவன் மனத்தில் கவலை குடிகொண்டது. அக் கவலை முகத்தில் வெளிப்பட் டிருந்தது.

அமைச்சர்கள் அவனுடைய முகச் சோர்வு கண்டனர். அவனுக்கு மணமுடிப்பதே அவன் கவலை தீர்வதற்கு வழி யென்று முடிவு கண்டனர். அரசனை யடைந்தனர். "நீங்களனை வரும் வந்தது என் கருதி? உரையின்!" என்ருன் மன்னன். முதலமைச்சன் சுகுணன், கோமள வல்லியின் அழகையும்,

அறிவையும் எடுத்துக் கூறி, "அவளே உனக்கேற்ற பெண். அவளை மணந்தால் நீ மகிழ்ச்சியடைவாய்" என்றான் மன்னனும், மணம் புரிந்துகொள்ள ஒப்பினான்.

பிரதாபனுக்குப் பெண் கொடுக்குமாறு, தயாநிதிக்கு அமைச்சர்கள் கடிதம் விடுத்தனர். பல நாட்கள் கடந்த பின், தயாநிதியினுடைய மறுமொழி கிடைத்தது; பிரதாபனுக்குப் பெண் கொடுக்க மறுத்தான். உடனே பிரதாபன் சினங் கொண்டான்.

அமைச்சர்கள் சூழ்ச்சியின்படி, பிரதாபன் படை திரட்டிச் சென்று தஞ்சை நகரை முற்றுகை யிட்டான்.

இச்சமயம், தயாநிதி அரச மன்றத்திலிருந்தான். அமைச்சர்களும், பிறரும் சூழ்ந்திருந்தனர். ஒற்றர்கள் ஓடிவந்து பிரதாபன் படையெடுத்து வந்திருக்கும் செய்தியைக் கூறினர். அது கேட்டு அரசன் திகைத்தான்; அமைச்சர்கள் விழித்தனர்.

சுந்தரநாதன் எழுந்தான். "நான் சென்று பிரதாபனையும், அவனுடைய படைகளையும் முறியடித்து வருகிறேன்." என்றான். அரசனும் மகிழ்ந்து விடை தந்தான். சுந்தரநாதன், தன் சேனைகளுடன் நகர்ப்புறத்தை யடைந்தான் பிரதாபன் படையுடன் போர் தொடுத்தான். பிரதாபனும், அவன் படை வீரர்களும் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டனர்.

சுந்தரநாதனின் வெற்றியைக் கேட்டு மன்னவனும் மக்களும் மகிழ்ந்தனர். அரசவையில் உள்ளோர் அவனை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். மன்னவன் "சுந்தரநாதன் பெற்ற வெற்றிக்குப் பரிசாக கோமளவல்லியை மணஞ் செய்து கொடுக்கப் போகிறேன். அவளும் இவன் மேல் ஆராத காதல் கொண்டாள்" என்றான் பலரும் நன்றே யென்றனர்; சிலர் இஃதென்ன விபரீதம்! என்று வெறுத்தனர்.

திருமணத்துக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது. தமிழ் முறைப்படி சுந்தரநாதனுக்கும் இளவரசிக்கும் கடிமணம்

நிகழ்ந்தது. மன்னன் மகிழ்ந்து பரிசு பல வழங்கினுன் மக்களும் மகிழ்ந்தனர். கள்வனும், இளவரசியும் கலந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

7

அரண்மனைச் சோலை. அதில் ஒரு தாமரை பூத்த தடாகம்; அதன் கரையில் ஒரு மண்டபம்; அம்மண்டபத்தில் ஓர் மேடை; அம் மேடையில் சுந்தர நாதனும் இளவரசியும் வீற்றிருந்தனர். காதல்மொழி பல பேசிக் களித்தனர் காவின் வளங்களைக் கண்டுமகிழ்ந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனர். சுந்தரநாதனை ஒரு பாடல் பாட வேண்டினள். கள்வன் இளவரசியின் காதலே தன்னை நல்வழிப்படுத்திற்று என்னும் கருத்துப் பட்டப் பாடினுன் பிறகு அவளும் தன் காதலை வெளியிட்டுப் பாடினுள். அவள் தனது பாட்டில் ''நீ என்னை உன் மனத்தில் திருடி வைத்திருக்கின்ருய்! நீ சிறிது நேரம் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருந்தாலும், அப்பிரிவு என்னைக் கொல்லுகிறது. ஆதலால் உன் பழந்தொழிலை இன்னும் நீ விடவில்லை'' என்ற கருத்தை வெளியிட்டாள். திருடன் அவள் காதற் கருத்தை உணர முடியாமல் சினமுற்ருன். அவன் தன் சினத்தை வெளியிடாமல் மறைத்துக் கொண்டான். பின்னும் சிறிது நேரம் அவர்கள் அங்கே யிருந்துவிட்டுப் பொழுது பட்டதும் அரண்மனைக்குப் போயினர்.

8

அன்று முதல் கள்வன் கலக்கமுற்ருன். அவனுடைய பழய செயல்களைப் பற்றிய நினைவுகள் வந்துவிட்டன. பிறர் தன்னை நோக்கும் போதெல்லாம், கள்வனென்று கருதி நோக்குவதாகவே நினைத்தான் பிறர் பார்க்கும் போதெல்லாம் நாணித் தலை கவிழ்ந்தான். அவனுக்கு அரச வாழ்வு புளித்துவிட்டது; கோமளவல்லியின் மேல் வெறுப்புற்ருன்; அவளைப் பழி வாங்குதற்குக் காலங் கருதி நின்ருன்.

கோடை நாள் பிறந்தது. வெய்யிற் கொடுமை தாங்க முடியவில்லை. வெப்பத்தின் மிகுதியால் இளவரசியின் உடம்பில் கொப்புளங்கள் எழுந்தன. இதுவே அவளைப் பழிவாங்கச் சமயம் என்று கருதினான். சுந்தரநாதன் இளவரசியை நோக்கி ''கோடைக் கொடுமை நீங்க, நீலகிரிக்குச் செல்வோம்'' என்றான். அவளும் உடன்பட்டாள். இருவரும் போதிய ஏவலர்களுடன் நீலமலையை அடைந்தனர். அங்கோர் மாளிகையில் தங்கினர்.

பலநாட்கள் நீலகிரியில் வாழ்ந்தனர். ஒரு அமாவாசைநாள். அன்று மாலை சுந்தரநாதனும், இளவரசியும் ஒரு குவட்டையடைந்தனர். கீழே கிடுகிடு பள்ளம். அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து இருவரும் காதல் மொழி பேசினர். இருள் சூழ்ந்தது, அது கண்டு இளவரசி ''நேரமாயிற்று விடுதிக்குச் செல்வோம்'' என்றாள். சுந்தரநாதன் ''நீ என்னைக் கள்வன், கொலைகாரன் என்று செருக்கால் இகழ்ந்தாய்! ஆதலால் உன்னைக் கொன்று என் வெஞ்சினத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன். இப்பொழுதே உனது வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிக்கொள்'' என்றான்.

இளவரசி, ''என்னைக் கொல்ல நினைக்கும் இவ் வஞ்சகனை நான் கொல்வேன்'' என்று முடிவு செய்து கொண்டாள். கள்வனை நோக்கி, ''நீயே என் வழிபடு தெய்வம்! உன்னையன்றி வேறு தெய்வமறியேன்! எழுந்து நில்; வலம் வந்து வணங்குகிறேன்'' என்றாள். திருடனும் எழுந்து நின்றான். அவள் அவனைச் சுற்றி வரும்போது, தக்க சமயம் பார்த்துப் படுகுழியில் தள்ளி விட்டாள். அவனும் ஆவென்றலறி வீழ்ந்து மாண்டான்.

இது நிகழ்ந்த பின் இளவரசி தாங்காத் துயருற்றாள். வாய் விட்டு அரற்றினாள். அரற்றிக் கொண்டே, அவ்விடத்தை விட்டு இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். இதற்குள் ஏவலர்கள் அவளையும் சுந்தரநாதனையும் தேடி வந்தனர். அவர்கள்,

இளவரசியின் அழுகுரல் கேட்டு அவளையடைந்து, அழைத்துச் சென்றனர். நடந்த நிகழ்ச்சியை ஏவலர்களும் அறிந்து துன் புற்றனர். அனைவரும் அன்றிரவு மட்டிலும் அங்கே தங்கி மறு நாள் புறப்பட்டு வழி நடந்து தஞ்சை யடைந்தனர். இளவரசி யின் செய்தி தஞ்சை நகர் முழுவதும் பரவிவிட்டது.

9

தஞ்சை நகர் முழுவதும் இளவரசியைப் பற்றியே பேச்சு; அரசனைப்பற்றியும், கள்வனைப்பற்றியும் பலர் பேசினர். அரசனும், அரசியும், இளவரசியின் நிலை குறித்து வருந்தினர். வயது முதிர்ந்த மன்னன் ஆட்சியில் வெறுப்புற்ருன்; அரச வையைக் கூட்டினுன். அவையினரை நோக்கி "நான் தள் ளாத பருவமுற்றேன். கோமளவல்லி கள்வனை மணந்து கடும் பழிக்கு ஆளாயினள். இனி அரசாளுவது யார்? உங்கள் விருப்பம் என்ன?" என்ருன்.

முதல் மந்திரி "கோமளவல்லியே அரசாளலாம். அவள் கள்வனைக் கொன்றது வீரச் செயலே. அதனுல் பழியொன்று மில்லை." என்ருன். எல்லோரும் அமைச்சன் மொழியை ஆதரித்தனர்.

மன்னன் கோமளவல்லியின் முகத்தை நோக்கினுன். அவள் "நான் காதலை நம்பிக் கெட்டேன். உலைவாய்க்கு மூடியுண்டு; ஊர் வாய்க்கு மூடியில்லை அழியாப் பழிபூண்ட நான் அரசியாக விரும்பவில்லை. குடிகளே தாங்கள் விரும்பும் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆட்சி புரியலாம். குடி அரசு சிறந்த அரசு" என்ருள்.

அவள் மொழியை அரசனும் அமைச்சர்களும், பொது மக்களும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

உடனே அரசன், "நீங்களே அரசாளுங்கள்! நான் உங் களுள் ஒருவனுயிருந்து அரசாட்சிக்கு உதவி செய்கிறேன்"

என்று கூற, கோமளவல்லியும் "இன்றுமுதல் நானும் குடிகளுள் ஒருத்தியாய் இருப்பேன். தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் உழைப்பேன். அரசுக்கும் உதவுவேன்" என்றாள்.

மக்களும், தங்களுட் சிலரை ஒரு குழுவாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அக்குழுவினருள் ஒருவனைத் தலைவனாக்கினர். குடி அரசுக்கு வேண்டிய சட்ட திட்டங்களமைத்தனர். குடியரசாகி இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர்.

Foreword by the Authour to "ANAINTHA VILAKU"

(TRANSLATION)

It was my ambition to create a good story in mellodious verse. "அணைந்த விளக்கு" (Blown out lamp) is the outcome of it. This is not my pure imaginary creation. It is a subtle mixture of an ancient story and mine own stuff. The basis of this story is adapted from *Kundalakesi*, an epic.

Kundalakesi is one among the five celebrated great Tamil epic Poems, the four other being, Silapathikaram, Chintamani, Manimekalai and Valayapathi. The story proper of Kundalakesi, as narrated in that great epic is not at all available anywhere in the world, as the Poem is a lost treasure. Still, the outline and synopsis of the story are said to contain in *Theri Kaathai*, *Dhamma Patha* and *Angutharaniyaka* which are of Pali literature. Besides, in the commentary of verse 286 in *Nilakesi*, a Jainist Philosophy, the following summary of Kundalakesi is manifested.

The Prime-minister of the kingdom of Raja Graham had a beautiful grown-up daughter named Baddhirai. One day as she was strolling on the balcony of her mansion she beheld a handsome youth led away by gaolers to the gallows. Instantly she fell in love with him. That unhappy fellow who was the target of this "Love at first sight" had been the son of the king's Priest. The criminal was condemned to death for High way Robbery.

As Badhirai expressed her desire to marry this condemned man above as her spouse, and adamently stated that she would never marry anyone else, the minister greased the palms of the gaolers and saved the dacoit from the halter.

Later the prime-minister gave Baddhirai in marriage to that thief. They lived happily for many days. But as illuck would have it, one night in a lighter vein she remarked that after all he was a Robber! Though he pretended to have swallowed the insult, he never forgot or forgave that humiliation.

Later, one day he invited his wife to accompany him to a hillock, where he was proceeding, he claimed, to offer his grateful and thank-giving prayers to the deity that saved him from death. As she readily consented and went with him to the top of the hillock he shouted at her and cried, "Now fall in worship to any deity that you hold sacred, as you are going to meet with your end at my own hands in a few minutes. "How adacious had you been to call me a Robber at my own face!" She was much too shocked at this unexpected outburst. However, wise, clever and intelligent that she was, she decided to outwit him. "Whoever be a greater god than a husband to a chaste wife?" asked she and cajoled him, "Pray, permit me to circumambulate you, my Lord, and offer my humble prayers at your feet." As he nodded in consent, she went round him, and kicked him down into the steep valley to his death. Thus the rogue met with the poetic justice.

As Baddirai felt disgusted with the way of this mundane world, she embraced Jainism, became a Sanyasini, and had her head completely tonsured according to Jain tradition and

wites. But lo! Her hairlock again grew lustily in all magestic waves and curls. She was hence called "Kundalakesi", a term which denotes curly hairlocks.

This is the story which Nilakesi offers us. Our story in this book is broadly based upon it. But there is a vast difference throughout. Synopsis of our story that follows is as here under:

The Crown princess Komalavalli is the only issue of the king of Thanjavur. She is a scholer in Tamil. She met with Sundaranathan, a thief, and fell in love with him. As the king condenned him to death for his crime, the princess intervened to express her desire that she would ever remain a spinster if he is executed, as she had already given room in her bosom as her only husband. The king remmitted the sentence, and made him the chief of the Army.

Prathapan, the king of Madurai, in his lust towards Komalavalli invaded on Thanjavur. Sundaranathan met him on the battle-field and won his victory. The king, immensely pleased at this valour of his army-chief, gave his daughter in marriage to him.

One day as the thief and the princess were mutually adoring each other in amorous speech and verses, Komalavalli expressed that he has not yet given up robbery nor murders. He was highly incensed. But he never showed his mind out.

As summer came, Komalavalli was found suffering from the agonies of summer-heat. He thought it was the proper moment for him to avenge himself. He took her to some hill resort.

On a moonless night as the couple were spending happy moments on the top of a hill, the robber burst out his anger and ordered her to offer her last prayers to her deity. She went round him with folded hands calling him as the only deity and at the right moment pushed him down the precipice to his doom.

Later as she arrived home, her old father due to advance in age offered to abdicate his throne in favour of his daughter. But she refused the crown. She favoured only the Republican form of government, which was readily accepted by all. The king after his abdication had himself become an ordinary citizen, so also his daughter, and the kingdom became a Republic.

This is the summary of the story of this book. A comparison would reveal the difference between this story and that of Kundalakesi.

This story is divided into nine parts in this book. The heading of each part is named in the very words that are employed in the verses of the climax of such parts. Under the heading of Synopses of story proper in each part I have given the outlines of the narration. If the book is read in the footsteps of such synopses, the whole story will reel in easy flow.

The Title

I have chosen the title "Blown out lamp" in earnest and hope this would justify the cause. Corresponding verse to denote this title is found in the ninth part of this book. Komalavalli's lamentation— "I am indeed a blown out lamp!" is culled out from there to adorn the title of this book.

Komalavalli was indeed a flame of glory in the fields of culture, knowledge, wisdom, and beauty. Her lusture diminished as she married a thief. The flame of her happy days was after all blown out. This is subtly expressed in her lamentation. Hence, the title of this book is shaped from the heroine's tragic life proper.

The book

Some chief aims of this book are:—

1. If there is no good political system of government, no country, no citizen can ever live in peace. Therefore it is that there are constitutions framed in each land.

2. The reason why citizens resort to robbery, larceny, murder etc. is poverty and unemployment. Therefore, it is the duty of the govt. to erase them out.

3. It is a mistake to call love 'divine', and lust "beast-like". Love is a common phenomenon, whereas lust is a unique feature. The essence of love is lust. Lust, in general, means happiness. Hence, it is not proper to praise one and condemn the other totally.

4. However much a lady is lettered and learned she is disappointed in her love or lust. Men can easily dupe them or cheat them. Women-flolk are seldom equipped with clairvoyance.

5. It is the duty of the government, of a state to convert the criminals into law-abiding citizens.

6. Those who are indulged habitually in criminal dealings since their childhood cannot be easily corrected. Bad habits never get erased quickly.

7. Republican form of government is by far better than one-man rule.

These ideas are specially conveyed in this book. Besides, some ideals and imaginary description of natural events also find their place.

Poems

The verses of this book generally follow the pattern set by Poet Bharathi in his "Kuyil Paattu" and Bharathi Dasan in his "Sanjeevi Parvatham". Following verses are composed in the metrics of "Venba".

Generally a Venba contains four lines only, but those exceeding four and reaching 12 lines are called "Nedu Ven Paattu" or "Pahrodai Venba" நெடு வெண் பாட்டே முந்நாலடித்தே (தொல், செய், *470*) The Tholkappiam sets 12 lines as maximum limit of such lyrics.

Yapparungalak kaarikai calls "Nedu Ven Paattu" as "Pahrodai Venba". Later grammarians also follow this rule.

The Kaarikai does not prescribe the maximum number of lines of a Pahrodai Venba, though it mentions that such Venbas contain more number of lines or verses: அடி பலவாய்ச் சென்று நிகழ்வ பஃறொடையாம்" (காரிகை)

Whereas Tholkappiam prescribed the maximum limit, later grammarians conveniently omitted the same to accommodate the later innovations of succeeding generations. Hence it is permissible, they claim. There are no literature available to show Venba of many lines. Therefore, it is not right to include the same in Venba series. But there is a lyric called "Kali Venba" which qualifies the qualities of Venbas. Tholkappiar calls Kali-Venba as Kaliven Paattu".

1. Definition given in Tholkappiam for Kaliven Paattu" is as follows:—

ஒரு பொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலாற்
றிரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே.

2. There is a sub story under the title "*கனாத்திறம் உரைத்த காதை*" in Silappathikaram composed in Venba lyrics. Towards the end of that story Adiyarkku Nallar (a commentator) writes to say that that poem is "Kaliven Paattu". He says:—"இது கனவென்னும் பொருளையே கருதாது, மாலதி கதையையும், தேவந்தி கதையையும் கலந்து கூறிற்றேனும், உறுப்பழிவின்றி நடந்ததேனும் முந் நான்கடியி னிறந்து வருதலான் நெடு வெண்பாட்டாகாது கலி வெண்பாட்டாத லுணர்க.

3. This is Adiyarkku Nallar's commentary. Hence, we call any stanza containing more than 12 lines, but composed in the metrics of Venba, as a Kali Venba.

Many lyrics and verses of this book are of Kaliven Paattu metrics. Besides, Viruthappa, Aasiriyappa, and modern verses also are employed here.

That easy style, sweet melody and modern meanings should adorn any poem is my dictum. Learned authors also consider such poems as new service to the Mother Tamil. How I hope that this book of mine containing such poems and ideals will be a new jewel in the crest of sweet Tamil. I wrote this only with such a cherished desire. If this book in its own humble way assists the growth of Tamil, I shall be highly elated and delighted as the one who gained the great prize.

Anban
SAMI. CHIDAMBARANAR

Story of "Anaintha Vilaku"

By Sami. Chidambaranar

Sundaranathan was a great robber. He was often plundering the city of Tanjore.

Dayanidhi was the king of Tanjore. His wife was Thankothai Devi. They had an only daughter-Komalavalli. She was of great beauty and was well educated in Tami method of studies. She was the crown princess.

The king's men took great efforts for many days to catch the theif. At last their efforts fructified. On the outskirts of the city of Tanjore ran a big river, on the banks of which had grown great forest, dark with bushes and trees. There Sundaranathan was hiding himself. At last Irulappan one of the army chiefs of the king traced the thief and arrested him.

The arrested robber was manacled and dragged through the wide streets of the great city of Tanjore. People witnessing the scene spoke a thousand trivial things about the thief. His companions could not liberate him. Unable as they were they returned to the forest with grief.

On the terrace of the palace the princess was playing with her friends. Attracted by the noise of the people she left her play and came running to the street. There she saw the handsome Sundaranathan; he saw her; their eyes met; that one moment of ecstacy! Oh! love had born at first sight.

The army chief brought the thief before the king. The king ordered him to be put behind the bars that night and to be brought before him the next day. Irulappan was given great many rewards. Sundaranathan was locked in the prison; Vigilant soldiers were placed to watch him.

II

Sundaranathan was sleepless in the prison; the beautious form of the princess occupied his mind and eyes; he felt as if she herself was present there; he sung with all the fanciful and mad delight of a lover; the soldiers laughed at his mad behaviour. His heartlessness left him because he had given his heart to a beautiful graceful damsel whom he loved with all frenzy.

The princess, state in the palace was none the better. She dreamt of the thief. She was disturbed and dissipatted by the thought of her marriage with him may remain a dream for ever. Her friends were all in great sympathy of her state and strived hard to alluviate her grief. But instead it grew.

III

The next day dawned beautifully but it was a painfull beauty to the lovers. Immense throngs were pouring in at the kings court to witness the trial. The king came with his entourage and occurpied the tarone. He was surrounded by wise ministers.

Komalavalli was also present there because the king had told her about the trial and had taken her to the court.

The thief was produced before the king. The king levelled many charges against him. But the robber unafraid

retorted "Oh king! you are also a thief; murderer. There is no difference between us" he said. The king infuriated took his sword to behead the thief.

But Aaimathiyan. the chief minister of the king stopped the king; and admonished, "Oh king; let us know what the robber implies and then punish him." His rage alluviated the king settled in his royal seat.

"Oh thief!" interrogated Aaimathiyan "how there come no difference between the king and you? tell me".

Replies the robber. "Yes. Your majesty! I commit thievery; and I kill those who try to trap me. Moreover I rob only the rich and I kill only in self defence. But the king, what he does? He robs the toiling peasants and labourers in the name of taxes; he commits homicide in wars. Is it not robbery? Is it not murder?"

The learned counsellor said "But oh thief! the king's acts are aimed at the country's welfare. It is accepted by the wise and admired by many a man. It is done in public. But your act is despised by all.

The thief could not answer; he remained silent. Terible wave of silence reigned at the moments that glided away.

At last the king consulted the counsellors as to what punishment is to be given. It was agreed that he should be beheaded.

But vetrinathan, a learned counsellor of the court interfered and said "your majesty! this man is young and brave; moreover he is wise. Kill him not. Reform him and make him usefull to the country's service". But the

people rediculed the learned words of Vetrinathan. The king also turned deaf ears to his words.

The death Sentence was confirmed.

On the pronouncement of the death sentence the robber was bewildered but the courtiers were happy. The eyes of the thief and the princess met. The thief fell down in great grief. The princess was also deeply grieved and she swooned. The courtiers wondered at the happenings. The court was dispersed and the princess was taken to the palace.

IV

The punishment pronounced upon the thief plunged the princess in great sorrow. Her heart throbbed at the thought. She swooned. Everybody in the palace including the king and Queen attended her. They tried their best to heal her ailment but it did not.

The next day's sun rose above the rough mountains and the vast seas. That day had been fixed for the beheading of the robber. The princess, encouraged by her pure love, exhibited it to her parents. They were greatly bewildered. "Your love on the robber is not love" said the king. "But it is mere lust. Forget it" Thankothai Devi also persuaded her. But Komalavalli would not give up. She argued that love and lust are the same and ultimately said that she would not live if she was not married to her handsome lover.

Then the Queen also persuaded the king to change the death sentence.

The king took great pity at the lover of his beautiful daughter. He sent a signed message, altering the death sentence. A girl of the palace hurried to the execution place.

V

It was noon. The scorching sun was at the zenith. The robber was standing on a raised place. A great mob was around him excited. Some people pitied him and others were happy that the robber is going to die. The king's officer has given the command. The killer raised the sword over the thieves neck.

All of a sudden a cry stopped him. A girl was running towards the killer shouting "Stop! kill him not! The king has altered the sentence!" The message was handed over to the official. The execution was stopped. The robber was taken to the king's court. The people were astonished by the happenings of the day.

In the court. the king declared. "I am impressed by Vetrinathan's words. Hence only we stopped the execution. We think it befitting that this young man may be reformed. What do you opine?

Vetrinathan approved of the king's action and suggested that Sundaranathan may be made the chief of the army.

Aaimathiyan also said that he would accept the same provided the robber promises that he behave in a good manner. Then the king questioned the robber as to his intention.

The robber replied "Your majesty, it was my poverty which compelled me to commit robbery. From now onword I would be a different man; and I would do unto perfection whatever you command".

At once the robber was made the commander of the king's forces. The king gave him fabulous prizes. Some of the

courtiers hated the king's decision but some others appreciated it.

The king went to the princess and told her about the happenings; her sorrow vanished like snow before the sun.

VI

Madurai—it was an adjacent territory to Tanjore and its king was Prathabhan. Many a king was ready to marry their daughters to him. But he did not assent to many. One fine evening he went to the garden in his palace. He sat on one of the many beautiful benches in the park. In a nearby treebranch were perched two lovebirds. They were wooing. On seeing the love of the birds, a sudden flash of a feeling had come into him. Henceforward he became sorrowful.

The ministers in his court found that the only penance to his newborn sorrow is marying a beautiful girl to him. They approached the king and Sugunan, the chief minister told him about the beauty and intelligence of Komalavalli. The king accepted to marry her.

Message was sent to Dayanidhi. After waiting for many days they got the reply from Dayanidhi declining the offer.

Prathabhan got enraged. He invaded the city of Tanjore with his forces.

Dayanidhi convened the court immediately. The spies of the king informed him of the unpending invasion. He was astonished. Even the ministers could not utter a syllable.

But Sundaranathan rose up. "I shall go with my forces and vanquish the proud alien king." he swore. The king also happily granted permission. The armies faced

each other on the battle field in the outskirts of the city. Prathabhan was defeated and his forces were driven away.

The king and the people were filled with joy on hearing about the great victory. He was given a grand welcome in the court. The king declared "I give my daughter Komala-valli in marriage to Sundaranathan as a trophy of his great victory. She also is in deep love with him." Many a man appreciated the decision; a few people hated this.

The royal wedding was celebrated in a grand manner on the fixed day. The king confered many boons upon the people. The united lovers revelled in great pleasure.

VII

There was a pleasant park behind the palace. In the park was there a beautiful pool, with blooming lotuses. The lovers were there, speaking about their love, their dreams and so on. The princess requested him to sing a song. He sang a song in which he said that the pure love of the princess alone did make him a reformed man.

Then Komalavalli also sang a song. She sang "Oh my dear! you've robbed my heart. I cannot bear even a little while of parting. So you've n't left your old profession of robbery."

But the old robber could not catch the meaning. He got his feelings lacerated. He got offended. But he did not show out his anger. Then they left the park and went to the palace.

VIII

From then onwards the robber got perplexed in mind. thoughts of his old guilt tormented him. He found suspicion

in the eyes of the others whenever they looked at him. He was haunted by an ever-growing sense of guilt. The royal life became sour to him. He began to hate Komalavalli. He awaited a chance to take vengence upon her.

The Summer season also had come. The princess got inflammation of skin owing to excessive heat of the climate. Nathan thought that the apt chance had come to execute his vengence. He proposed that they may go to Nilgiris where it would be pleasant to be in the summer season. She also accepted.

They reached Nilgiri with their attendants. They settled in a palace. Many days glided by. It was a newmoon day. On that evening they reached a mount. Below the mount was a deep canyon. It became dark. The princess proposed that they may go to the palace. But the thief said "you humiliated me. You called me a thief your vanity. I am going to kill you. You now itself pray your god."

The princess thought in her mind that she would kill the trecherous robber. So she said to the thief, "you are my Deity. I do not pray any god but you. Please stand up. I will come around you thrice and pray you."

The robber also stood up. She came behind as on the pretence of prayer and pushed him from behind. He was thrown into the deep canyon and was elimenated for ever.

But the princess could not bear the sorrow of it. She began to cry. The attendants found her in that state. They took her to the palace. The next day they left for Tanjore.

The city was plunged in grief. The people were all in sympathy for the pitiful plight of the princess. The aged king also became fed up with his kingly status. He convened

the court and declared "My dear citizens! I have grown old! The Princess became the most pitiable woman because she married a robber who is to rule this country. We shall like to know your opinion."

The chief minister argued "Komalavalli may ascend the throne- Her act of killing the thief was an act of courage. It is no sin." All the courtiers accepted the view.

The king stared interrogatively at her face. She spoke "I am doomed because I did believe in false love. "The mouth of a furnace can be sealed but one cannot shut the mouth of the gossipping world. Moreover, peoples' government is the best government. People can rule themselves in a better way than we rule. So let this land become a peoples land, a republic."

The king and others accepted her words. The king expressed his wish that he would be one of the citizens; helping the rule of the peoples' republic. Komalavalli also nodded her assent to be a citizen helping the republic to thrive, the republic of the great Tamils.

The people formed in a great republic; elected a representative assemply, made one among them the chief and lived very happily thence forward.

சிந்திய கண்மலர்

(கலிவெண்பா)

"வாருங்கள் ! எல்லோரும் ! வாருங்கள் ! எல்லோரும் !
பாருங்கள் ! இந்தப் புழிவளர்க்கும் பாதகனை.

பொல்லாத கள்வன்! பிடிபட்டான்! போக்கிரி !
நல்லோர்கள் கண்டஞ்சும் நஞ்சனையான்! நற்செயல்கள்

என்றும்தன் நெஞ்சத்தில் எண்ணுத தீச்சிலந்தி !
கொன்று குவிக்கும் கொடுந்தொழிலே கொள்கையான்

நீருள்ளே மூழ்கி நெடுநாள் கிடந்தாலும்
ஊருக் கருங்கல்லை ஒத்தவலி நெஞ்சுடையான் !

மாருச் சினத்தையே மனமாகப் பெற்றுள்ளான் !
ஏறுபோல் செல்கின்ருன்! என்னே இவன்ஆண்மை!

வானம் பளபளக்க வாழ்கின்ற மீன்தொகையைக்
காணக் கணக்கெடுத்துக் காட்டிடினும், மக்கள்

உடலம் வருந்தவெழும் நோய்கணக் கிட்டாலும்,
கடலில் வருந்திரையைக் கண்டு பதிந்தாலும்,

ஆற்றின் மணலையெலாம் அக்கக்காய் எண்ணிடினும்,
காற்றின் பரப்பை அளவிட்டுக் காட்டிடினும்,

தீயன் இவன்செய்த தீமை தொகைகுறிக்கச்
சாயுமோ" என்றுபல சாற்றிப் பொதுமக்கள்

ஓவென் றிரைத்தெழுந்தார் ஓசைப் பெருங்கடலாய்;
காவலர்கள் அந்தக் கடுமறவன் கைகளிலும்

தாள்களிலும் தக்க தளைபூட்டி விட்டார்கள்
வாள்கொண்டார் சுற்றிவர வாய்த்த மிகப்பெரிய

சிங்கத் தையிழுத்துச் செல்வதே போல்கரந்தை
எங்கும் பரபரப்பு ஏற்படவே அஞ்சாத

சுந்தர நாதன்எனும் சோரனை வீதிவழி
வந்தவர்கள் காண நடத்தி வருகையிலே
இந்தவிதம் எல்லாம் இயம்பிப் பொதுமக்கள்

கூடினர்; ஓடினர்; கூச்சல் கடல்தடைந்தார்;
பாடினர் தம்மனம்போல்; பாய்ந்து குதித்தார்கள்.

காவலர்கள் கூறுவது

இக்கொடிய கள்வன் இருக்கும் இடங்காணத்
திக்கெல்லாம் சென்றார்; பலஆண்டு தேடி

மலைகளும், காடுகளும், மக்கள்வாழ் நாடும்,
அலைகடல்சூழ் தீவுகளும், ஆற்றுப் பெரும்புதரும்

எத்தனையோ வீரர் இராப்பகலாய்ச் சுற்றினர்
அத்தனைக்கும் தண்டாமல் வாழ்ந்திருந்தான்
[ஆண்மையுளான்.

இன்னவனை இன்றே பிடித்தான் இருளப்பன்.
மன்னன் மனமகிழ்வான்; மாணப் பரிசளிப்பான்;

காவலரில் முன்னவனுய்க் காணும் படிவைப்பான்;
யாவரும் போற்றிப் புகழ்வார் இவன்திறத்தை

இப்பெருமை எங்கட்கு வாய்த்திலதே! எம்மீது
தப்பில்லை; யாம்செய் தவக்குறைவே! என்னப்

பொறுமை மனத்தெழுந்த வீரர் புகன்றார்கள்
அறாத துயருடனே சென்றார்கள் அங்கொருபால்.

விளையாட்டுப் பிள்ளைகள் விளம்புவது

தங்கத்தாற் செய்த பதுமை தரையுருண்டு
பொங்கும் புழுதி உடல்பூசி நிற்பதுபோல்

அங்கம் முழுதும் அழுக்கால் ஒளிகுறைந்தார்;
தங்காமல் ஓரிடத்தும் தாண்டிக் குதித்தெழுந்தார்.

ஓடி விளையாடி ஓய்வின்றிச் சண்டையிட்டுக்
கூடிக் குலாவும் குழந்தைகள்; கூட்டமாய்

கூரையி லும், மாடியி லும், கோட்டு மரங்களி லும்,
ஏறிக் குரங்கினம் போல்இருந்து நோக்கினர்;

'அப்பாவோ! இத்திருடன் இன்றே அகப்பட்டான்
எப்போதும் இங்கரம் பேசும் இவன்பேச்சே!

ஆழக்கண் வாய்க்கரையில் ஆரும் புகமுடியாத்
தாழம் புதர்நடுவே தங்கி மறைந்தானும்!

இச்செய்தி கண்டான்; இருளப்பன் நம்வீரன்;
அச்சம் சிறிதறியான் அக்காட்டின் உட்புகுந்தான்;

கட்டிக் கொணர்ந்துவிட்டான்; காண்பீர்,
[அவன்முகத்தை

துட்டத் தனமெல்லாம் துள்ளிக் குதிப்பனவே!

கெட்ட பயலிவன்பேர்க் கேட்டதும் நம்மரசன்
வெட்டித் தலைவீழ்த்த ஆணை விரைந்தளிப்பான்;

விட்டுவிட மாட்டான்; விருப்புடன் நாமினிமேல்
வெட்ட வெளிச்சத்தும், வெண்ணிலாப் போதினிலும்,

அப்பக்கம் சென்றுநாம் ஆடிவிளை யாடலாம்
எப்பொழுதும் என்றார் இனிது.

சான்றோர் கண்டு வருந்தல்

வாடும் பயிர்க்கு மழையைப் போல்-கெட்ட
வறுமை அரக்கனால் துன்புறும் - மக்கள்

நாடும் சுகங்கள் பெறும்படி - இந்த
நாட்டில் பணிசெய் துவாழ்ந்திலன் - இவன்

கேடு மனங்கொண்டு செய்ததால் - இந்தக்
கீழ் நிலைக்காளா கிவிட்டனன் - என்று

கேடும் அறிவுடை மாந்தர்கள் - அந்தத்
தீரனைக் கண்டு மொழிந்தனர்.

நன்மை மனத்தில் நாடுவோர் - அதை
நாளும் புரிந்து மகிழுவார் - எந்தத்

தின்மை யவரைச் சூழினும் - சற்றும்
தீரம் குறைந்திடல் இல்லைகாண் - பெருந்

தன்மை இவன்கை விடுத்தனன் - வெறுந்
தறுதலை யாகித் திரிந்திட்டான் - இவன்

வன்மை யழகும் பயனின்றி - வீழ்ந்து
வாடிய பூவினைப் போன்றவே.

முள்ளுப் புதர்நிறை காட்டுள்ளே - ஒரு
முதிர்ந்த கனிமரம் நின்றிட்டால் - அதைக்

கொள்ளக் குறுகுவார் யார்உள்ளார் - இந்தக்
கோபக் குறிகொண்ட வாலிபன் - துட்டக்

குள்ள மனிதர்கள் சேர்க்கையால் - நல்ல
கூட்டம் பெறக் கொட்டனன் - இதில்

எள்ளவும் ஐயம் இல்லைகாண் - என்று
இயம்பி நின்றனர் வருந்தியே.

இந்நிலத்தில் வாழ்வின்றி என்றும் பெருந்துயரில்
மன்னுவோர் துன்பமெலாம் மாண்டு மறைந்தொழிய

நல்லறங்கள் செய்திருந்தால், நாள்பலவாய்ச் சூரியன்றன்
பொல்லாக் கடுவெயிலால் பொன்றும் நிலையடைந்த

நெல்லின் பயிரும் நிலையழிந்த புற்பூண்டும்
சில்லென்று மேகம் செறிந்து மழைபொழியத்

தங்கள் துயரம் தவிர்ந்து தலைநிமிர்ந்தே
எங்கும் பசுமை எழில்விளங்க நிற்பதுபோல்

ஆனந்த மாகி அனைவோரும் வாழ்த்துவார்.
ஈனன் எனக்கூறி எள்ளுவார் யாருமிலர்;

ஏழைக் குடிமக்கள் இன்பம் பெறவுரைத்தல்
பாழுடம்பை நல்லுடம்பாய்ப் பண்ணும் வழி,இந்த

உண்மையைக் காணன், உலகோர் பழிமொழியத்
திண்மை உடையான் திருடன் கொலைஞனய்

வாழ்ந்தான்; அறத்தின் வழியறியான்; என்றுதுயர்
ஆழ்ந்து பலசொல்லி நின்ருர் அறிவுடையோர்.

பெண்கள் பேச்சு

உச்சியிலே கார்மேகம் வாழ உடம்பினிலே
பச்சைச் சிவப்புமயில் மஞ்சணிறப் பட்டுடுத்திக்

காதிலே தோடணிந்து கையில் வளை தரித்து
வீதி விளக்கேபோல் வீசும் பணிபூண்டு

மின்னல் கொடிபலவும் மேதினியில் வந்துலவிக்
கன்னல் மொழிபெய்து காதற் பயிர்வளர்த்து

நின்று நடப்பவென, நேரிழையார் பற்பலரும்
ஒன்று குழுமினர்; ஒண்புருவ வில்லினிலே

கண்ணம்பு பூட்டிக் கடிதெறிந்தார்; வஞ்சனுடல்
வண்ணத்தைக் கண்டு வளைகோத்த கைகளைத்தம்

கன்னத்தில் ஊன்றினர்; கண்ணிமைப்பு நீக்கினர்;
என்னடி! ஆயி! இவனுமொரு கள்வனே!

சித்திரத்தும் காணச் சிறந்த வடிவழகன்!
இத்தகைய வீரன் இழிதொழிலைச் செய்வானே!

பூரணச் சந்திரனைப் போன்ற முகமுடையான்!
மாரனும் மண்டியிட்டு மன்றுடும் பேரழகன்!

பால்போல் வெளுத்த பல்லழகுக் காரனிவன்!
சேல்போல் விழியுடையார் சிந்தை குடிபுகுவான்!

என்று பலர்பேச இளையாள் ஒருமங்கை
நன்று புகன்றீர்நீர் நாட்டு நடப்பறியீர்!

தெய்வபத்திக் கான திருவேடம் கொண்டவர்கள்
வையத்தில் பாதகராய் வாழுவதைக் காணீரோ!

நாட்டின் நலத்துக்கே நாங்கள் உழைக்கின்றோம்!
கேட்டை அழிக்குமுன் கீழ்ப்படியோம்! யார்க்குமெனக்

கூட்டத்தில் நின்று குதித்துப் பலபேசி
வீட்டுக்குள் வேறுபல செய்திருக்கும் வீணரைநீர்

கண்டும் அறியீரோ! கேட்டும் உணரீரோ!
உண்டோ உமதகத்தில் உண்மை தெரியுமொளி?

நல்ல மரகதம்போல் கண்கவரும் நஞ்சினிலே
கொல்லும் கொடுமை குடியிருத்தல் காணீரோ!

கண்ணாடி போலக் கவிழ்ந்து முகம்பார்க்க
ஒண்ணும் தெளிநீரின் உள்ளே பலநஞ்சுப்

பூச்சிகளும் வாழ்ந்து புசிப்போரை மாய்க்கின்ற
ஆச்சரியம் நீங்கள் அறியீரோ! தங்கைகாள்!

தங்க விலைமதிப்பைத் தாழ்வாகச் செய்யுலகம்
அங்கதனிற் சேர்ந்திருக்கும் செய்தி அறியீரோ!

வாச மலர்ச்சோலை வாழ்ந்துவரும் தென்றலுடன்
நாச விடக்காற்றுச் சேர்ந்து நலியாதோ!

ஆதலால் நீங்கள் அழகால் மயங்காதீர்!
மாதரீர்! சொன்ன மடமை மொழிமறப்பீர்!

என்னக் குயிற்குலத்தார் உண்மையிவள் [சொல்லென்றே
பன்னி மெதுவாகப் பாவையரும் சென்றார்கள்.

தோழர்கள் செய்கை

கூட்டாளிக் கள்வர் குழுவின் நடுவினிலே
காட்டாமல் தம்முருவைக் கண்கலங்கிச் சென்றுர்கள்;
தங்கள் தலைவனைத் தப்புவிக்கச் சிந்தித்தார்
எங்கெங்கும் காவலர்கள் எச்சரிக்கை யாய்ச்சூழ்ந்து
செல்லுவதனு லொன்றும் செய்ய வழியின்றி
மெல்ல நழுவிவிட்டார் மிக்க துயருடனே.

இளவரசியும் கள்வனும் ஒருவரையொருவர் காணுதல்

இந்த வகையாக எல்லோரும் சூழ்ந்துவர
அந்தப் பெருவீரன் தன்னை அரண்மனையின்
வீதி வழியாக விரைந்திழுத்து வந்தார்கள்;
ஓதும் பெருவிழாவில் ஓங்கும் ஒலிபோன்ற
மக்கள் குரலோசை மன்னன் மகள்கேட்டாள்;
எக்கா ரணமிந்த ஓசைக்கு என்நினைந்தாள்;
சேடியர் கூட்டமுடன் சேர்ந்துவிளை யாடியவள்
ஓடியே வந்துற்றுள் உப்பரிகை மீதினிலே.
கூட்டத்தை நோக்கினுள் கோமள வல்லியவள்
வாட்டமிலாத் தோற்றம்! வளர்ந்தபிறை
[போன்றமுகம்,
ஆர்வப் பயிர்வளர ஆண்மை மழைபொழியும்
மார்பம் உடையான்! மனக்கினிய னய்நின்றுன்!
குன்றனைய தோள்கள்! குறையாக்கெம் பீரநடை
அன்றலர்ந்த தாமரையே அன்ன திருக்கண்கள்!
உள்ளான் இக்கட்டழகன்! ஊர்க்கா வலர்கூடிக்
கள்ளனைப்போல் கட்டி இழுக்கின்றுர் ஏனோதான்?
என்று பலவெண்ணி இமையாமற் கண்மலரைச்
சென்று முகங்குளிரச் சிந்தினுள்; சுந்தரனும்

அண்ணாந்து பார்க்க அரண்மனையின் மாடியிலே
தண்ணாரம் பூண்டிருந்த தையல் ஒருத்திபல
விண்மீன் புடைசூழ வெள்ளை நிலாவீசித்
தண்மதியம் ஒன்று தவம்புரிந்து நிற்பதுபோல்
காரிகையாள் நின்றுதன் கண்மலர்கள் வீசுவதை
வீரனும் தான்கண்டான் விட்டெறிந்தான் [தாமரையைச்

செந்தாச் மரையோடி செவ்வரிசூழ் வண்டுகளைப்
பைந்தேன் அருத்துதற்குப் பற்றுமொரு செய்கைபோல்
அன்னத்தின் கண்களுடன் அன்பாற் கலந்துவிட
மின்னல் இடையாளும், மெய்மறந்து நின்றுவிட்டாள்;
நன்றாய் அவனுருவை நாட்டிவிட்டு நெஞ்சினிலே
அன்றே அவன்மார்பில் அன்பைப் பதித்துவிட்டாள்;
காதல் பெருநோக்கால் கட்டழகன் ஆண்மைதனை
மோதி அழித்தவளும் மோக வலைவீழ்ந்தாள்;
'கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல' வென்று வள்ளுவர்
சொன்ன மொழிபலிக்கச் சுந்தரனும் அப்பொழுதே
தேங்கிப் பெருமூச்சு விட்டான்; திகைப்புற்றாள்;
பாங்கிருந்த தோழியரும் பார்த்தார் அவள்நிலையை;
கூட்டம் மறையுமட்டும் கண்ணிமைகள் கொட்டாமல்
தீட்டாத சித்திரமாய் நின்றாள் தெருநோக்கி;
மாந்தர் திரள்மறைந்த பின்னர், மதிமுகத்துச்
சாந்தணிந்த கூந்தலைச் சலிப்புற்ற பார்வையாளின்
வாடி மனம்சோர் வடிவமதைத் தோழியர்கள்
வேடிக்கை பேசி விளையாடக் கொண்டணைந்தார்.

கள்வனை அரசன்முன் கொணர்தல்

பெற்றோரை யன்றிப் பிறபொருள்கள் வேண்டுவன
முற்றுக வாங்க முடியும் கடைத்தெருவும்
வானகத்தே யாம் பெற்ற வாழ்வுளவோ என்றறிய
ஆனவரை யோங்கி அழகிருக்கும் மாடங்கள்
மீதே முகிலிருந்து மிக்ககுளிர் காட்டுகின்ற
வீதி களும்கடந்து வீரம் நிறைந்தபெரும்
அஞ்சாத சுந்தர நாதன் அவன்தன்னைக்
கொஞ்ச நேரத்திற்குள் கொண்டணைந்தார்
[மன்னன்முன்.

மன்னன் தயாநிதி மகிழ்வடைந்தான் அப்போது;
கன்னெஞ்சச் சுந்தரனைக் கட்டிக் கொணர்ந்தவர்க்குத்
தக்க பரிசளித்தான்; "தாழாமல் நீரிவனை
இக்கணமே கொண்டு சிறைக்குள் இருத்திடுவீர்!
நாளைப் பகற்போதில் நம்முடைய மன்றத்தில்
நீள விசாரித்து நீதிமுறை செய்வோம்!"
என்ன மொழிந்ததன்பின் எல்லோரும் போய்விட்டார்.
மண்ணுளோர் நெஞ்சம் கலங்கி மயக்கமுறப்
பண்ணும் பெருநோயைப் பற்றிப் பிணித்தாற்போல்
அன்னவனைச்சிறையில் தள்ளி அடைத்தார்;
இரவு விடியுமட்டும் காவலர்கள் எல்லாம்
உறங்காமல் காத்தார் ஒருங்கு.

2. கருகிய கஞ்சம்

அஞ்சுகத்தை மன்னன் அளித்த சுடர்விளக்கை
நெஞ்ச வலைப்படுத்தி நின்றதொரு சுந்தரனும்

தூங்கான் விழித்திருந்தான்; துக்கக் கடல்படிந்தான்;
ஆங்கே தான்பார்த்த அழகான பெண்மயிலை

எண்ணியெண்ணி இன்புறுவான்; ஏங்குவான்;
[நெஞ்சாகும்
கண்ணின்றுக் கண்டு கலங்குவான்; சிந்திப்பான்;

கள்வன் மனக்காதல்

பாருலகில் நான்கண்ட பாவையர்கள் பற்பலபேர்
ஆருமென் நெஞ்சினிலே அஞ்சாமல் வந்ததிலை;

எத்தனையோ மங்கைமார் என்னை மணப்பதற்குச்
சித்தத்தில் எண்ணியெனைச் சேர்ந்துரைத்த
[காலமெலாம்

சற்றும் உமைவிரும்பேன்! நான்மணக்கச் சம்மதியேன்
முற்றும் வெறுக்கின்றேன்! மொய்குழலீர்!
[என்றுரைத்தேன்!

வெப்பத்திற் பட்டுருகும் வெண்ணெய்யைப்
போலுள்ளம்
இப்படி நைந்துருகச் செய்தாள், எழிலரசி!

உப்பரிகை மேல்நின் றொருபூங் கொடியென்மேல்
ஒப்பரிய நீல மலரை உதிர்த்துவிட்டாள்!

அந்நீலப் பூவைநான் ஆவலாய்க் கண்வழியே
என்னெஞ்சின் உள்வைத்தேன்! இன்புற்றேன்!
[என்செய்வேன்!

கொல்லும் விலங்கு குடியிருக்கும் காடுகளில்
செல்லும் பொழுதும்நான் சிந்தை அழிந்ததிலை;

நின்றுகீழ் நோக்கின் நிலைகலங்கச் செய்கின்ற
குன்றின்மேல் ஏறிக் குதித்தபோ தும்அஞ்சேன்!

வெள்ளங் கரைபுரண்டு, வீழப் பலமரங்கள்
தள்ளி அணையுடைத்துத் தாங்காமல் ஓடும்

நதிகளைத் தாண்டுதற்கும் நான்சிறிதும் அஞ்சேன்!
புதியவழி முட்புதர்க்குள் போவேன் துணிவுடனே!

கண்கொண்டு பார்த்தால் கலக்கமுறும் காரிருளில்
மண்முழுதும் சுற்றி மகிழ்வேன்! மனங்கலங்கேன்!

சிங்கம் புலிகளெனச் சீறி எதிர்த்தாலும்
அங்கே தடுப்பேன்! அழிப்பேன் அவைமாள!

வீராதி வீரரெலாம் வீழ்ந்தே தரைபுரளத்
தீரமுடன் போர்செய்வேன்! தீர்ப்பேன் அவருடலை!

உள்ளமும் பேச்சும் ஒருதன்மை யில்லாமல்
கள்ளத் தனஞ்செய் கயவரைக் கண்டாலும்

எள்ளத் தனைகூட அஞ்சா(து) எதிர்த்தவரைப
பள்ளத்தில் வீழும் படிவெற்றி பெற்றிடுவேன்

எக்காலும் சோராத தன்மையுள என்னெஞ்சம்
இக்காலம் வாடி இருக்கும் திறமறியேன்!

கன்னிகையின் வேல்விழியும், கட்டழகும்
[சேர்ந்தென்னை
இந்நிலையில் வைத்தனவே ஆஆ! இதுவியப்பே!

ஆ!வென் மதியிருந்த வாறென்? அறிவில்லேன்!
பாவி! அவளிவ்வூர்ப் பார்த்திபன் செல்விதான்!

எட்டாத மாங்கனியை எய்த ஒருசிறுவன்
கொட்டாவி போக்கல்போல் ஆனேன்! கொடியனேன்!

வானத் திளம்பிறையை வாவென் றழைத்தழுது
கானல் குரல்காட்டும் கைக்குழந்தை போலானேன்!

பஞ்சவர் ணக்கிளியைப் பார்ப்பதற்குக் கண்ணில்லான்
கொஞ்சிக் கொடுவென்று கேட்பதால் என்னபயன்?

வாயில்லா மங்கை வளர்கீதம் கற்பதனால்
ஆய பலன்என்ன? அங்கோர் மலைமுகட்டில்

செந்தேன் அடைபிளந்து சிந்த அதைவிரும்பி
நொந்துதன் நாநீட்டும் நொண்டி பெறும்பயன்என்?

இந்த விதமெல்லாம் எண்ணி அவனிமைப்பில்
சிந்தை பறிபோகச் செய்திருந்த நேரத்தே!

மானேர் விழிக்குமரி மங்கை மலரணிந்து
தானே அவனெதிரில் புன்முறுவல் தந்திருக்க,

மன்னன் மகள்வந்தாள் என்று மருண்டவனுய்ச்
சொன்னான் பலமொழிகள் சோர்ந்து.

கள்வன் கூறுதல்

சிந்து

நெஞ்சில் குடிபுகுந்தாய் — நிலை
நின்று கண்காட்டி மயக்கினை மானே!

அஞ்சும் வினைபுரிந்தேன்! - இனி
அத்தொழில் செய்திலேன்! விட்டனென் ஆணை!

நஞ்சாய் எனை வருத்தேல்! - ஒரு
நன்மொழி தந்துயிர் காத்தருள் வாய்நீ!

வஞ்சி யிணைவிழியால் - மன
வல்லமை தீர்ந்து மறைந்தது மாதே!

பட்டினி வாதையினுல் - இந்தப்
பாரினில் துன்பம் பிணிகொண்டு தவிப்பார்

கிட்டிய நல்லுணவால் - நெஞ்சம்
கிளர்ந்து மகிழ்ந்து களிப்புறல் போலே

கட்டிக் கரும்புணையே - நான்
கண்டதும் காதல் கொண்டு மகிழ்ந்தேன்;

மட்டித் தனமதனுல் - இந்த
மாநில மீதினி தீதுகள் செய்யேன் ;

காதல் தனையிதுநாள் - வரைக்
கண்டறியேன்; சொல்லக் கேட்டதேயன்றிக்,

கோதை மார்பலரால் - மனம்
கொள்ளை கொள்ளாமற் பிழைத்தனென்! இந்நாள்,

மாதே! உனதழகால் - இன்று
மனங்கவர் காதல் இதுவென்று கண்டேன்!

ஏதோ இதுவறியேன்! - நீ
என்உளம் கொண்டனை! வீழ்ந்தனென் உன்பால்!

மன்னன் மடமகளே! - ஒளிர்
மதிமுகங் கொண்டென் மனத்துள் நுழைந்தே

என்னைப் புதுமையிலே - நீ
இருத்தினை பித்தன்போல் ஆயினென் நின்றேன்

உன்னுல் குறையறிந்தேன் - இனி
ஒருவகைத் தீமையும் செய்திட மாட்டேன்!

கண்ணே! இனி வருந்தேல்! - என்றன்
கையில் அணைந்தருள்! கண்கவர் தேவி!

(கலிவெண்பா)

கள்ளனிவ் வாறுரைத்துக் காரிகையைக் கைப்பிடிக்க
மெள்ள வெழுந்திருந்தான்; மின்னற்கொடிமறைந்தாள்;

உள்ளத்தே உண்மை உணராத தால்அவனும்
துள்ளிக் குதித்தான்; துழாவினன் அங்கெல்லாம்;

உள்ளத்தால் எண்ணும் உருவம் கனவினிலே
மெள்ள வெளிப்படும்; மெய்மை அவனறியான்

அன்னான் மனத்துள்ளே வாழ்ந்த அவளுருவே
கண்ணின் எதிர்தோன்றிக் காட்சி அளித்ததெனக்

கண்டறி யாமல் கதைகள் பலசொல்லித்
திண்டாடி நின்றான் திருடன்; அதுகாலை,

காவலர் கடிதல்

காவலர்கள் அன்னவனைக் கண்டு வியப்புற்றார்;
"ஆவா! இதுவென்! அறியோம்! உளறல்!

சிறையுள் இருக்குமிவன் சிந்தை கலங்கி
அறைவான்! ஏதேதோ; ஐயமிலை பைத்தியமே!

என்றவர்கள் பேசி 'ஏண்டா உளறுகிறாய்!
நன்றறியாக் கள்வா! பிதற்றாதே! நன்றாய்

உறங்குவாய்! நாளை உயிர்கவர் வான்மன்னன்
மறைந்து விடும்உன்றன் மனத்துயரம்" என்றார்கள்.

கள்வன் விடை

மன்னவன் பெண்பால் மனத்தை அடகுவைத்த
அன்னவன், "பேதைகாள்! ஆய்ந்தென் நிலையறியீர்!"

பித்தனென் றேதேதோ பேசி இராமுழுதும்
அந்தச் சிறைக்குள் இருந்தார்கள். அவ்விரவில்

நெஞ்சம் பறிகொடுத்த நேரிழையாள் பட்டதுயர்
கொஞ்சம்அல வெல்லாம் கூறுவதற் கார்வல்லார்?

அரசகுமாரியின் துன்பம்

நீலத் துகில்விரித்து நித்திலங்கள் மேற்பரப்பிக்
கோலஞ்செய் வெள்ளிக் குடமொன்று
[வைத்ததுபோல்

ஊடலிலே சோர்ந்திருந்த காதலர்கள் உள்ளமலர்
கூடலிலே செல்லக் குமுதம் இதழ்விரிய,

வெள்ளை நிலாச்சிந்தி, வெங்கதிரால் துன்புற்றோர்
உள்ளமகிழ் வெய்த உதித்தான் மதிவானில்;

வந்த மதிகண்டு வாழ்த்தினர் காதலர்கள்;
இந்த நிலவமுதை எல்லோரும் உண்டிருந்தார்;

கள்வனிடம் நெஞ்சு பறிபோன காரிகைதான்
ஒள்வளைகள் சோர, உடம்பெல்லாம் தீச்சூழ,

நாட்டியம் செய்பதுமை நாணற்று வீழ்ந்ததென
ஆட்ட மெலாம்விட்டாள்; அமளியின்
[மேற்கிடந்தாள்;

காய்க்குமொரு மாங்கன்றைக் கத்தியினல் வெட்டிச்
சாய்த்த தெனக்கிடந்தாள்; சாம்பினள்; தேம்பினள்;

நல்ல மலர்க்கொடியை நாசமுற வேரோடு
கல்லிக் கடுவெயிலிற் காய விடுத்ததென

முல்லை முறுவலாள் சோர்ந்தாள் முகமலர்தான்;
கொல்லைமான் நெஞ்சம் குமுறினள்; வாடினள்;

கஞ்ச மலர்ஒன்று கருகிக் கிடந்ததெனப்
பஞ்சணையில் வீழ்ந்து படுத்திருந்தாள்; பாவைநிலை

கண்டதுணைத் தோழிமார் கண்மலர்கள் மூடவிலை;
உண்டாளோ போதை! உணர்ச்சி மறந்ததென்?

ஏதோ மயக்குற்றாள்; சொல்லாள் எமக்கொன்றும்;
தீதோ இவளுடற்கே! தேறும்! எனப்புலம்பிக்

கொல்லனுலைக் காற்றேபோல் கோதைமார்
மூச்சுயிர்த்தார்;
அல்லி மலர்க்கொடியை ஆற்றாத வெய்யிலிலே
கிள்ளி யெறியக் கிடந்து துவள்வதுபோல்
கொள்ளைச் சிரிப்புடைய கொவ்வை யிதழாளும்
சேர்ந்த படுக்கையிலே சிந்தை கலங்கிமுகம்
சோர்ந்து கிடந்தாள் சுழன்று.

3. ஆச்சரியப் பேரிருள்

(கலிவெண்பா)

நீலநிறக் கம்பளியை நீணிலத்தின் மேல்விரித்துக்
கோலப் பசும்பொன் குடம்நிறுத்தி வைத்ததுபோல்

காலைக் கதிரோன் கடல்முகத்தில் தோன்றுமுன்,
சோலைப் புறவையெலாம் சோர்வின்றிக் கொக்கரித்துக்

கூடிக் களித்துக் குதூகல மாயிருப்பப்
பாடும் பறவையினம் பாடி மகிழ்ந்திருக்க,

வன்னச் சிறைக்குலங்கள் வாரிப் புசிப்பதற்கே
அன்னத்தை யெங்கும் அள்ளி யிறைத்தாற்போல்

முல்லை மலரும் முறுக்கவிழ்ந்த மல்லிகையும்
எல்லையிலா வாசனையோ டெங்கும் மலர்ந்திருக்க;

கொண்டான் கொதிப்படைந்து கூறும் மொழித்தீயால்
சுண்டும் மனைவிமுகம் போலவே சோர்வாகி

அல்லி மலர்குவிய; அன்பாய்ப் பலபேசிப்
புல்ல வருங்கொழுநன் புன்னகையால் நெஞ்சினிலே

துள்ளும் மகிழ்ச்சிமுகம் தோன்றுவது போல்மனத்தை
அள்ளும் தடந்தோறும் தாமரைகள் வாயவிழப்;

பள்ளிச் சிறுவரெலாம் பாடம் படிப்பதற்குத்
துள்ளி யெழுந்திருந் துட்கார்ந்து தூங்கிவிழ

வேலைக்குச் செல்வோர் விரைந்தெழுந்து தத்தமது
காலைக் கடன்கள் கடிதாகச் செய்திருப்பத்

தூக்கம் விழித்தெழுந்து தோகையர்கள் எல்லோரும்
ஊக்கத்தை ஆடவருக் கூட்டும் முகந்திருத்தி

இல்லத்து வேலைகளைச் செய்திருக்கும் எல்லையிலே,
எல்லோரும் காண இளம்பரிதி தோன்றினான்.

பொங்கும் நெருப்பாய்ப் பொலிகின்ற சூரியனும்
எங்கெங்கும் தன்னொளியை ஏறப் பரப்பினான்.

அவ்வொளியின் வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்த
[பொருளெல்லாம்
செவ்வையாய்ப் பொன்சால்வை போர்த்திச்
[சிறந்தனவே!

தோட்ட மலர்கள் தொடையவிழ்ந்து வண்டுகளின்
கூட்டங் களைக்கூவித் தேனருத்திக் கொண்டிருக்கும்;

இந்நேரப் போதில்அவ் ஊரில் இருப்பவர்கள்
முன்னாள் நிகழ்ச்சி முதலில் நினைத்தார்கள்;

"அஞ்சாத சிங்கன் வழக்கை நமதரசன்
சுந்தர நாதனெனும் சோரன் பெருவழக்கை

இந்நாள் நம்மரசன் கேட்பான், கொலைசெய்வான்
இஞ்ஞான்று கேட்பான்; இடுவான் கொலைத்தண்டம்;

நாமுன்னே சென்றந்த நன்னிகழ்ச்சி காணுவோம்!
போமென்று யார்நம்மைத் தள்ளினும் போகோம்!"

எனப்பேசி மாந்தரெலாம் ஏராள மாக
வனப்பான மன்னன் சபைநோக்கி வந்திருந்தார்.

கள்வன் வழக்கு

கரந்தைநகர் வேந்தன் கலங்காத நெஞ்சன்
அறந்தவறு மல்நெறியில் ஆளும் அறிவுடையோன்

அன்னன் ஒருசெல்வம் ஆட்சிக் குரியமகள்
பொன்னே எனக்கண்டார் போற்றும் எழிற்கொழுந்து
கோமள வல்லியெனக் கூறும் பெயருடையாள்,
காமத்தைப் பாய்ச்சும் கண்ணுடையாள், [செவ்விதழாள்;
நீரில் நிமிர்ந்து நிற்கும் மலர்முகத்தாள்;
பாரப் பெருஞ்சுவைசேர் பைந்தமிழின் சேமநிதி;
நூல்பலவும் கற்றறிந்தாள்; நுட்ப மதியுடையாள்;
பால்போன்ற வெண்மனத்தாள்; பாவின் [சுவை நுகர்வாள்;
நீதிநூற் கொள்கை யெலாம் நன்கறிவாள், [நீள்குழலாள்;
ஓதுவதிற் காலத்தை ஓயாமற் போக்குவாள்.
அன்னவள் பாலரசன் ஆரா விருப்புடையன்;
என்னசெய லேனும் இவளிடத்திற் சொல்லாமல்
செய்வதில்லை ஆதலால், செந்தமிழ்க் கன்னியவள்
வைகும் இடந்தேடி வந்து முடிமன்னன்,
"மாதர் குலக்கொழுந்தே! நாளைநம் மாசபையில்
தீதுபல ஒருருவாய்த் திரண்டெழுந் தாற்போன்றோன்
சூதிலே வல்லவன் சுந்தர நாதனெனும்
காதகன் கள்வன் கடுஞ்சிந்தை யாளன்மேல்
வழக்கு நடக்கும்; வகைகாண நீயும்
பழக்க முளதோழி யுடன்வந்து பார்த்திருப்பாய்!
பட்டத் திளவரசி யாதலாற் பாராளும்
சட்டதிட் டங்கள் சரியாகக் கண்டுணர்வாய்!"
என்றுரைத்தான். மன்னவனும் ஏற்ற உடைபூண்டு
மன்றம் புகுந்தான்; மதியமைச்சர் போற்றினர்;

ஊரார்கள் எல்லோரும் உள்ளக் களிப்புடனே
பாராளும் வேந்தனை வாழ்த்திப் பணிந்தார்கள்;
ஆரா அமுதனையாள் அங்கோர் புறத்தமர்ந்து
மாரனுக் கோலை செலவிட்டு மகிழ்ந்திருந்தாள்.
காவலர்கள் அவ்விய கள்வனைக் கட்டுடனே,
ஆவலுடன் மக்கள் அனைவோரும் பார்க்க
நெருங்கி யிடித்து விழிபிதுங்கி நிற்கக்,
கருங்கல் மனக்கள்வன் தன்னைக், கலைமன்னன்
மன்றத்தே யீர்த்துக் கொணர்ந்து, மனஞ்சலியா
தென்றும் பணிபுரிவோர் வைத்தார், எதிர்நிறுத்தி.
அப்பொழுது மன்னன் அவன்முன் புரிந்தபல
தப்பிதங்கள் காட்டுவான் தான்.

அரசன் கூறுதல்
(ஆசிரிய விருத்தம்)

ஊராரின் மனம்பதைக்கத் தீமை செய்தாய்!
ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒளிந்திருந்தாய்!
ஏராள மாயுழைத்து வருந்தி நாளும்
இன்புறவே மக்களெலாம் செல்வம் சேர்ப்பார்;
ஓராமல் அவைகளை நீ திருடிச் சென்றே
உன்சுகத்தைப் பேணுதலோர் குற்றம் அன்றோ?
சீரான நன்னெறிகள் கடைப்பிடித்தே
சிறந்தவனாய் வாழுமறி வுனக்கேன் இல்லை?

பாடுபட்டிங் குழைப்பதற்கே காலும் கையும்
பலமான கட்டுடலும் பெற்றிருப்பாய்!
நாடுவிட்டு நாடோடிப் பலரு ழைத்தே
நல்வாழ்வு நடத்துவதும் கண்டு நின்றாய்!
காடுதனில் விறகொடித்து விற்று வாழ்ந்தின்
கண்டவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் அன்றோ சொல்க!
தேடுதற்கு முடியாத மானந் தன்னைத்
திருடனெனும் பழிபூண்டு விட்டு விட்டாய்!

பொதுமக்கள் மதிக்குமொரு தொழிலைச் செய்து
புகழாக வாழ்வதற்காம் அறிவே யின்றிப்
பதிதர்களின் கூட்டத்தைத் துணையாக் கொண்டாய்!
பாலர்களும் மாதர்களும் நடுக்கும் கொள்ள
அதிகொடிய செயல்களிலே ஈடு பட்டாய்!
அழகியவுன் கட்டிளமை அழித்து விட்டாய்!
மதுவருந்தி மதிகெட்டுத் திரிந்து நின்றாய்!
மனிதனென உனையிங்கு மதிப்பார் உண்டோ!

கள்ளவினைத் தொழில்புரிந்து வாழ்ந்து வந்தாய்
கயவனே! இவ்வளவோ உனது குற்றம்!
மெள்ளஎவர் சொன்னாலும் அச்சொல் கேட்பின்
மேனியெலாம் விதிர்விதிர்த்து வேர்வை யாகி
உள்ளமெலாம் சோர்வடையும் கொலையைச் செய்ய
ஒருபொழுதும் அஞ்சாத வலிய நெஞ்சா!
கொள்ளையுயிர் கொன்றுலக கால னாகிக்
கொலைப்புதரின் உள்வாழ்ந்த கொடிய தீயா!

பிடித்துன்னைக் கொண்டுவரக் காவல் வீரர்
பிரிந்துபல திசைகளிலும் தேடிப் பார்த்தார்;
தடித்தனத்தால் அவர்கையில் அகப்படாமல்
தப்பித்து மறைவாகத் திரிந்து வாழ்ந்தாய்!
குடித்தனத்தார் பலருன்னால் துன்பம் எய்த
கொடுங்கோல்கொள் மன்னவனுக் குறும்பு
[செய்தாய்!
அடித்திங்கு விரட்டிவிட மாட்டேன் உன்றன்
அடாதபழிக் கேற்றவொரு தண்டம் செய்வேன்!

கள்வன் வேண்டுகோளும் அரசன் விடையும்
(பஃறொடை வெண்பா)

வேந்தன் உரைகேட்டு வீற்றிருந்த மந்திரிமார்,
மாந்தர் பலருமொரு மாற்றமுரையா திருந்தார்.
அஞ்சாத சிங்கன் அரசன்முக நோக்கிக்
சோரா முகமுடைய சுந்தர நாதன்அவன்
நேரே நிமிர்ந்தங்கு நின்று மொழிந்திட்டான்;
கொஞ்சமும் சோர்விலான் கூறத் தொடங்கினன்:
"பூமண் டலமாளும் வேந்தே! புகழுடையோய்!
யாமுமொரு விண்ணப்பம் செய்வோம்! எமக்குநீ
உத்தரவு தந்தால் உரைக்கின்றோம் இச்சபையின்
மத்தியிலே" என்றவன் மாற்றுமொழி கூறினன்;
"எவ்வுரைகள் கூறநீ எண்ணிடினும் இப்பொழுதே
அவ்வுரைகள் சொல்லலாம் அஞ்சாமல்" என்றந்த
மன்னன் விடைதந்தான்; மாவீர சுந்தரனும்
சொன்னான் பலமொழிகள் சூழ்ந்து.

கள்வன் மொழி

என்னையொரு திருடனென முடிவு செய்தாய்,
இழிவாகப் பலமொழிகள் பேசி விட்டாய்!
அன்னையினுந் தயவுடையான் நீயென் றெண்ணி
அறியாதார் உன்பாதம் தாங்கி நின்றார்!
உன்னையும்நான் திருடனெனக் கூறு கின்றேன்!
உண்மை யென்றே மெய்ப்பிப்பேன் உறுதியாக!
மன்னிப்பாய் என்னுரையை அரசர் ஏறே!
மடமையினால் அழிவழக்குச் சொன்னேன்
[அல்லேன்!

கொலைகாரன் எனவென்னை இகழ்ந்து மாந்தர்
கூட்டமெலாம் பரிகசிக்க வசைமொ ழிந்தாய்!
நிலையாக எனதாவி காப்ப தற்கே
நின்றெனையார் எதிர்த்தாலும் அழித்தி ருப்பேன்!
அலைசூழும் கடலுலகில் மன்னர் தம்மால்
ஆருயிர்கள் அழிவதற்கோர் அளவும் உண்டோ!
மலையாமல் என்மொழியை எண்ணிப் பார்நீ!
மன்னவனே கொலைஞன்நான் ஒருவன் தானே?

அரசன் சினம்

இவ்வுரைகள் சுந்தர நாதன் இயம்பியபின்
கொவ்வையெனக் கண்சிவந்து கோபம் குடிகொள்ள

மீசை துடிதுடிக்க, மேலுந்தன் மார்பினிலே
வீசியபல் கூரம்பு பாய்ந்தால் எனவெகுண்டு,

வேந்தன் எழுந்திருந்து விண்ணதிரக் கூவினுன்,
சாந்தத்தை மாய்த்தான்; சடசடெனப் பேசுகின்முன்;

"ஏடா! கொலைக்கள்வா! உன்னுண்மை எவ்வளவு?
தேடாப் பெரும்பழிக்குன் தேகம் பறிகொடுத்தாய்!

நாட்டுக்கு மன்னவனை நாக்குப் புரளுமட்டும்
கேட்டுக்குள் ஆனமொழி பேசினுய் கீழ்மகனே!

தேசக் குடிமக்கள் தேம்பித் திரியாமல்
வாசம் புரிவதற்கே வாழும் அரசனிடம்

நேசத்தைக் காட்டாமல் நீதான் பழித்தாய்!உன்
மோசத்தை ஊரார் முழுதும் அறிவார்கள்;

என்னையுமுன் தோழனெனக் கூறி எதிர்மொழிந்தாய்
உன்னைத் தலைவீழ்த்தி ஓட்டுகிறேன் பார்!"என்று

மன்னன் கடுகடுத்தான்; மன்றத்தார் அச்சமுறத்
தன்னுடைய வாட்படையைக் கைக்கொண்டு
[தாண்டினன்;
மன்றத்தார் எல்லோரும் மண்பதுமை யானார்கள்;
சென்றோடி னன்மன்னன்; செங்கரத்து வாள்பற்றி,
மந்திரி ஆய்மதியன் மன்றாடிக் கூறுகின்றான்,
"செந்தமிழ் வல்லவனே! சீற்றம் தணிந்திடுவாய்!
இப்போ திவன்கூறும் ஈனப் பொருள்மொழிகள்
எப்படித்தான் ஒக்குமெனக் கேட்போம் இவனையே!"
என்று மொழிந்தவுடன் வாள்கொண்ட ஏந்தலுந்தான்
நின்றான் சினந்தணிந்து, நீர்விட்ட தீயாகி;
ஆண்டிருந்த கள்வன் அஞ்சாமுகம் நோக்கி,
"ஏண்டா! தலைக்கிறுக்கா! இப்போது நீசொன்ன
வீண்மொழியை நன்றாய் விளக்கி உரைத்தாற்பின்
காண்கின்றேன் உன்னுடைய கைவரிசை யாவு" மென
மன்னன் சினந்திந்த மாற்றம் புகன்றவுடன்,
கன்னெஞ்சன் சொல்வான் கடிந்து.

கள்வன் உரை

தேசத்தார் துயர்களைய வாழ்வேன் என்று
தெரிவித்த மலர்மார்பின் மன்னா கேள்நீ!
மாசற்ற மனமுடையார் ஏழை மாக்கள்
மாநிலத்தை வளப்படுத்தி விளைய வைப்பார்!
வாசமலர்ப் பூஞ்சோலை வளர்த்து வைப்பார்!
வாய்க்கால்கள் ஆறுகளும் அகழ்ந்து வைப்பார்!
நேசத்தால் நீநலங்கள் செய்வா யென்று
நினைந்திருந்தார் அறியாத் தன்மை யாலே!

இரத்தமன்றி வேர்வையென நிலத்தே சிந்தி
எந்நாளும் பாடுபடும் மக்க ளாலே
பெருத்தபல நகரங்கள், தெருக்கள், வீடு,
பிழைத்திருந்து வாழ்வதற்காம் உணவுப் பண்டம்
துரைத்தனத்தை நடத்துதற்குச் செல்வ மெல்லாம்
தோன்றிவரும் உண்மையிது மறுக்க லாமோ!
வருந்தியவர் தமைச்சுரண்டு வோரை நீங்கள்
வாழ்விக்க! விருக்கின்றீர் பயனும் உண்டோ!

பகலிரவு பாராமல் உடலை வாட்டிப்
பலதொழிலும் புரிந்துலகில் வாழும் மக்கள்
மிகவுருந்தி இடமில்லா துணவும் இன்றி
மெலிந்தழிந்தே பதைக்கின்றார்; உதவி யில்லை;
சகமெல்லாம் பஞ்சமெனும் கொடும்பேய் சூழ்ந்து
சலிப்படைய மக்கள்தமைக் கசக்கினாலும்
தகவின்றி வரிவாங்கி அரசு செய்தல்
தருமமோ! நீதிவழி நடப்ப தாமோ!

எந்நாளும் வரிகளின்மேல் வரிகள் போட்டே
ஏழைகளின் விழிகலங்கக் கொடுமை செய்தல்
மன்னாற் செய்கையோ! நீதி தானோ!
மதியுள்ளார் செயல்முயற்றும் அறமே தாமோ!
உன்னுணை உரைக்கின்றேன், ஆய்ந்து பார் நீ!
ஒருவிதத்தும் பேதமில்லை நானும் நீயும்!
சொன்னால்நீ பகற்கொள்ளை அடித்து நிற்பாய்!
சோரன் இராக் காலத்தில் திருடி நின்றேன்!

கொலைகாரன் என்றென்னை இகழ்ந்தே சொன்னாய்!
கூறுகிறேன் உன்கொலை யைக்குறித்துக் கேள்நீ!
நிலையாயிம் மண்ணுலகை ஆளும் காதல்
நினைப்போடு படைகள்பல சேர்த்து வைத்தாய்!

சலியாமல் போர்செய்து தலைகள் சாய்ப்பாய்!
சளசளென இரத்தநதி ஓடச் செய்வாய்!
உலையாத வீரனெனும் பெயரை நாடி
உடல்துடிக்க உயிர்கொள்வாய் நீயும் அன்றோ!

ஆதலினால் மன்னவனே! நீயும் நானும்
ஆற்றுவது வேறுதொழில் என்ன வெண்ணேல்;
பேதமிலை இருவருக்குள் எண்ணிப் பார்த்தால்;
பித்துடைய மாந்தரிதை உணர மாட்டார்;
சாதியிலே உயர்வுரைத்துத் தாழ்வும் சொல்லிச்
சதிபுரிந்த தாலிங்கே மயங்கி நின்றாய்!
நீதியிலே பகுத்தறிவை வைத்து நோக்கின்
நிசந்தெரியும் என்மொழியை நினைத்துப் பார்நீ!

அமைச்சன் மொழிதல்
(ஆசிரியப்பா)

அஞ்சாத சிங்கன் அறைந்த மொழிகள்
நெஞ்சிற் புகுந்து நஞ்சாய்க் கலக்க,
மன்னன் சினத்தால் தன்னறி விழந்தான்;
என்ன விடைதான் இறுப்பதென் றெண்ணினன்;
பேரவ மானப் பிலத்துள் வீழ்ந்தான்.
"ஆரவன்? மடப்பயல்! ஈரமில் நெஞ்சன்!
உலக நீதி ஒன்றும் உணரான்!
பலபல உளறினன் பகுத்தறி வின்றி!
மன்னவன் இன்றேல் மானிடச் சோலை
தன்னிற் கலகச் சுழல்தான் புகுந்து
சாந்தம் குலைக்கும்; சட்டதிட் டங்கள்
மாந்தர் அறியார்! மாக்கள் போன்றே

வரைதுறை யில்லா வாழ்க்கையிற் சிக்கிக்
கரையிலாக் கண்வாய் நீரெனப் போவர்;
இந்நிலை நேரா திருக்கும் பொருட்டே
மன்னன் வரிகள் வாங்கி அவற்றை
ஆளுகைப் புகைரதம் ஆபத் தின்றி
நாளும் நன்கு நடைபெற நல்குவன்;
அரிய அமைதி முறியும் படியே
வெறிநாய் ஆகிக் கலகம் விளைப்போர்ச்
சிதற அடிப்பான் சேனைகள் கொண்டே;
இதிலென் குற்றம்? இயம்புதி பேதாய்!"
என்றாய் மதியன் நின்று மொழிந்திட,
ஒன்றும் உரையான் அக்கொடுங் கள்வன்.
நன்று நன்றிம் மந்திரி கூறெடன
மன்றுளோர் மகிழ்ந்துகை கொட்ட,
நின்ற கள்வனும் நோக்கினன் நிமிர்ந்தே.

கள்வன் விடை

மதிநிறைந்த மந்திரியார் பதிலைக் கேட்டீர்!
மகிழ்ச்சியுடன் கரங்கொட்டி ஆர்ப்ப ரித்தீர்!
புதுமையதில் ஏதுமில்லை: பழைய வார்த்தை;
புகல்கின்றேன் நானுமிதோ உண்மை கேளீர்!
கதியறியார் பிழைப்பதற்கும், கால மெல்லாம்
கலக்கங்கொள் மனிதர்பலர் என்னோ டுள்ளார்;
அதிவறியர்! பரிதாபர்! அவரைக் காத்தல்
அடியேற்கும் கடனாகும் காத்து நின்றேன்!

என்னுடைய குடிபடைகள் பிழைப்பதற்கே
எப்பொழுதும் செல்வர் பொருள் கொள்ளை
[கொண்டேன்;
மண்ணுலகில் எந்நாளும் வறியர் செல்வம்
மனதாரத் திருடினதே இல்லை! இல்லை!
கன்னமிடுங் காலென்னைப் பிடித்து யிர்தான்
கவரவரு வோரைநான் கொன்ற துண்டு!
எண்ணுவேன் திருடல்கொலை குற்றம் என்றே
என்னினும் பிறர்க்குதவி கருதிச் செய்வேன்!

அமைச்சன் உரைத்தல்
(ஆசிரியப்பா)

அமைச்சன் இவ்வுரை அறிந்தனன் மனத்தில்
இமைப்பில் மறுமொழி இயம்பக் கருதிக்
களியனை நோக்கிக் கனைத்துத்
தெளிவில் இம்மொழி தெரிவித் தனனே!

(ஆசிரிய விருத்தம்)

நீமொழிந்த உரைமுழுதும் கிளறிப் பார்த்தால்
நிலைநிற்கும் பகுத்தறிவு மன்றந் தன்னில்;
ஆமிதிலோர் ஐயமிலை, உண்மை! உண்மை!
ஆனாலும் அறிஞர்களால் வகுத்து வைத்துப்
பூமிதனில் வழங்கிவரும் கலைகள் ஒன்றும்
புகலவிலை உன்தொழிலும் முறைதானென்று;
சேமமிலை உனதுரையால்; பயனு மில்லை;
சிறுவயதில் பெருங்குற்றம் செய்து நின்றாய்!

அரையனுக்குக் கடமையென விதித்த வற்றை
அவன்புரிவ தறமன்றோ! பாவம் ஆமோ!
சிறையேனோ! வழக்கேனோ! தண்ட மேனோ!
சிந்திப்பாய்! இவையுலக நன்மைக் கன்றோ!

குறைசொல்லி அரசுமுறை பழித்து நின்று
கொடுவழக்குப் பேசும்நீ துரோகி யாவாய்!
தரையிலினி உயிர்வாழத் தகுதி யற்றாய்!
தந்திடுவோம் உனக்கின்று மரணத் தீர்ப்பே!

அரசனது செயல்முற்றும் நீதி யென்றே
அமைந்துள்ள காரணத்தால் அச்ச மின்றி
முரசறைந்து பொதுமக்கள் காணும் வண்ணம்
மொழிந்துமுறை செய்கின்றான் வெளிப் படையாய்!
இரகசியத்தில் வைத்துன்றன் தொழிலை யென்றும்
இரவுதனில் மறைவாகச் செய்தி யன்றோ!
உரைசெய்வாய்! இதுவொன்றே உனது செய்கை
ஒவ்வாத தென்பதனைக் காட்டும் அன்றோ!

அவையோர் கூறல்
(கலிவெண்பா)

மந்திரியின் பொன்னுரையால் மன்னன்
[மகிழ்வடைந்தான்
அந்தச் சபையோரும் ஆழ்ந்தார் பெருங்களிப்பில்;
சுந்தர நாதனும் சோர்ந்தான் உரையிழந்தான்
எந்த மொழியும் இயம்பா தலைகுனிந்தான்.
மன்னன் தயாநிதியும் மாசபையை நோக்கினன்,
இன்னான் வழக்கறிந்தீர் தண்டனை தானென்ன
விதிக்கலாம் இப்பெரிய வீணனுக்கு? நீங்கள்
கொதிப்பின்றி நன்றாய்க் குறித்தறிந்து கூறுவீர்!
என்றவுடன் மன்றத்தார் எல்லோரும் ஓர்குரலாய்க்,
"கொன்றே யழித்திடுவீர்! கொன்றே யழித்திடுவீர்!
தக்கதித் தண்டனையே! சற்றுந் தயங்காதீர்!
இக்கணமே செய்திடுவீர்!" என்று புகன்றார்கள்.

அந்தவிதத் தண்டனையே ஆற்றத் தகுமென்று
மந்திரிமார் எல்லோரும் மன்னனிடம் சொன்னார்கள்;
குற்றம் புரிபவர்மேல் கோபப் படுவதுவே
முற்றும் பொதுமக்கள் தன்மையாம், மூர்க்கனும்
இத்தரையில் ஏன்சிலர் ஆகின்றார் என்றெண்ணி
அத்தகைய காரணங்கள் தம்மை அழித்துவிடின்,
எல்லோரும் இவ்வுலகில் இன்பம் பலவெய்தி
நல்ல சமூகமாய் வாழ்ந்து நலம்பெறலாம்
என்ற பகுத்தறிவுத் தன்மையவர்க் கின்மையால்
கொன்றுவிட வேண்டுமெனக் கூறிவிட்டார் தீர்ப்பே.

வெற்றிநாதன் கூறுதல்

வெற்றிநா தன்என்போன் விவேகம் மிகவுடையோன்
சற்றும் தளராமல் சாற்றுகிறான் மன்னவ்பால்:
"வேந்தே பலவணக்கம்! வெற்றியொடு வாழ்கநீ!
மாந்தரெல் லாமிவனை மாய்த்துவிடக் கூறினார்;
குற்றத்திற் கேற்பக் கொடுந்தண்டம் நீ விதித்தல்
முற்றும் முறைதான்; மொழிவதற்கும் ஒன்றுமில்லை;
ஆயினும் வீரன்; அறிவுள்ள கட்டிளைஞன்!
தீயன் இவனைத் திருத்துதற்குத் தக்கதொரு
தண்டனையைத் தந்து தவறினிமேற் செய்யாமல்
கண்டிப்ப தேநல்ல காரியம்" என்றுரைத்தான்.

கள்வனைத் தண்டித்தல்

இச்சொல்லைக் கேட்டவர்கள் எல்லோரும் கைகொட்டிச்
சீச்சீ! இவன் பித்தன்! என்று சிரித்தார்கள்;
மன்னன் இதுசொன்ன மந்திரியின் நன்மொழியை
என்னவெனக் கேளான் இகழ்ந்தான்; சினமுடனே,

"காளைப் பயலிவனைக் காவலில் இன்றுவைத்து
நாளை நடுப்பகலில் நம்மூர்க் கொலைக்களத்தில்
வைத்து நிறுத்தியே வாளால் இவன்தலையைச்
செத்து விழவெட்டிச் சிதைப்பீர்! எனதாணை!"
இத்தீர்ப்புக் கூறி எழுந்தான் முடி மன்னன்.

கள்வனும் அரசியும்

அத்திய கள்வன் அமுதமென வீற்றிருந்த
ஈரமலர்க் கூந்தல் ஏந்திழையை நோக்கினான்;
நாரி வரவேற்றாள்; நாணித் தலைகுனிந்தாள்;
கண்ணிருந்து முத்துக் கலகலெனச் சிந்தினாள்;
எண்ணமெலாம் பாழாகி ஏங்கிப் பதைபதைத்தாள்;
'மன்னவனோ இன்று மரணமெனத் தீர்ப்பளித்தான்;
என்னவினிச் செய்வோம்' என்று நினைக்குமுன்,
'அந்தோநம் வாழ்நாள் அனைத்தும் பயனின்றி
இந்தவிதம் ஆயிற்றே' என்றெண்ணிக் கள்வனும்
மூச்சடங்கிக் கீழே விழுவதற்கு முன்னங்கே
பேச்சின்றிப் பார்த்திருந்த பெண்ணரசி ஓலமிட்டு
வீழ்ந்தாள்; அது கண்டார் வேந்துமுத லானவர்கள்;
ஆழ்ந்தார்கள் அப்பொழுதே ஆச்சரியப் பேரிருளில்.
பாங்கிருந்த தாதிமார் பாவையினைத் தாழ்க்காமல்
ஆங்கிருந்து தூக்கி அடைந்தார் அரண்மனையை.
வேந்தன் பதைத்தான்; விரைந்தெழுந்து
[போய்விட்டான்;
மாந்தரும் சென்றார் மருண்டு.

4. பாலைவன மழை

(கலிவெண்பா)

அஞ்சாத சுந்தரன் ஆவி பறிக்கவெனத்
தஞ்சை நகர்மன்னன் தந்தகொடுந் தண்டனையால்

கொஞ்சும் கிளிமொழியாள் கோமள வல்லியவள்
நெஞ்சங் கலங்கினாள்; நீரால் நனைந்து விட்டாள்;

தாங்காத துன்பம் தலைக்கொண்டாள். தேன்மலரை
நீங்காத வண்டினம்போல் நின்றிருந்த தோழிமார்,

பற்பலவாம் மெய்ப்பணிகள் பாங்கிருந்து செய்தார்கள்;
சொற்படும் நன்மையிலை; சோர்வொன்றே
[கண்டபலன்!

மன்னன் தயாநிதியும் பார்த்தான் மகள்நிலையை;
அன்னை தண் கோதையும் கண்டாள்; அகம்
[உடைந்தாள்!

அன்றுபகற் போதும், அடுத்தவிராப் போதினிலும்
நன்றறிந்த பண்டிதர்கள் நாடி பிடித்தறிந்தார்;

மெத்த வுயர்மருந்து மேன்மேலும் ஊட்டிவிட்டார்;
அத்தனையும் வீணே! அவள்நோய் குறையவில்லை.

கள்ளனைக் கொன்றுவிடும் காலம் மலர்ந்தவுடன்
கொள்ளைச் சிரிப்புடைய கோமகள்தன் நாணழிந்தாள்;

உள்ளத்தின் உள்ளே உறைந்திருந்த காதலினை
மெள்ள வெளியிட்டாள்; மிக்க துயருற்றாள்;

மங்கை மனமறிந்த மன்னவனும் தேவியும்,
அங்கிருந்த தோழியரும் ஆவென் றலறிவிட்டார்;

'சிச்சீ! இளங்குயிலே! சின்னத் தனம்நினைந்தாய்!
பச்சைக் குழந்தைபோல் பார்த்து விழிபதித்தாய்!

ஊரார் இதையுணர்ந்தால் ஓங்கி நகையாரோ?
பாரில்யார் இத்தகைய பள்ளத்தில் வீழ்வார்கள்?

தஞ்சை நகர்மன்னன் தந்த குலக்கொழுந்து
பஞ்சைத் திருடனைத்தான் பார்த்து மதியிழந்தாள்;

காதலித்தாள்! என்றே கதைபேசி எப்போதும்
பூதலத்தில் உள்ளோர்உன் புன்செயலை எள்ளாரோ!

என்ன செயல்நினைந்தாய்! என்னருமைக் கண்மணியே!
மன்னர் வழிவந்த மாமயிலே! இந்நினைப்பை

முற்றும் மறந்துவிடு! மோகம் சிதைந்துவிடும்!
சற்றும் பழிபடரா தென்றரசன் சாற்றினன்.

கோமளவல்லி கூறுதல்

கையால் திருகியதும் கட்டுண்ட தண்ணீரைப்
பெய்யும் குழாய்போலப் பெண்ணழுது தன்கையைக்

கண்களிலே வைத்துக் கசக்கியதும் தாரையாய்
மண்மீது நீர்சிந்தி நின்று மனங்குழைந்தாள்;

வெய்யிற் புழுவாகி வெம்பினள்; மோகத்தால்
நையும் மனமுடையாள் நாவடக்கம் விட்டுரைப்பாள்;

"நீர்புகுந்து பாலுள்ளே நின்று மறைந்ததுபோல்
வீரனவன் என்னுள் விரைவாய்க் கலந்துவிட்டான்;

வெண்ணிலவில் தண்மைபோல் வேறுபா டின்றியென்
கண்ணின் வழிப்புகுந்தான் கட்டழகன்; தங்கிவிட்டான்;

பூத்தமலர் வீசும் புதுமணத்தைப் போலவனைக்
கோத்த அழகென்னைக் கொள்ளைகொண்டு
[விட்டதுவே!

பண்டைநூல் கல்லான் பகுத்தறிவுக் காரனைநான்
கண்டுவிட்ட போதினிலே காதல் வலைவீழ்ந்தேன்!

காரணந்தான் ஏதொன்றும் கண்டறியேன் நானிதற்கே
ஆரென்றன் ஆவிதனைக் காப்பார் அவனன்றி!"

என்று துடிதுடித்தாள்; ஏங்கினாள்; தேம்பினாள்.
தன்றனி மாமகட்குத் தார்வேந்தன் சொல்கின்றான்;

அரசன் உரை

"காவியங்கள் கற்றதுவும், கற்பனைகள் கண்டதுவும்,
பாவியற்று தற்குப் பழகியதும், பண்டையுள

நீதிநூல் தேர்ந்ததுவும், நித்தம் தமிழ்க்கலைகள்
ஓதியதும், அப்பொருளை உள்ளத்தே வைத்ததுவும்,

செந்தமிழ்ப் பாக்கனிகள் சேர்த்தென் செவிப்பிழிந்து
அந்த நறுந்தேனால் ஆநந்தம் தந்ததுவும்,

எப்படித்தான் நீமறந்தாய், என்னரசு கொள்பவளே!
தப்பிதமேன் செய்தாய்? தகுமோ உனக்கிதுதான்?"

என்னப் பலகூறி ஏங்கினான் மன்னவனே.

அரசியின் மொழி

அன்னையவள் தண்கோதை ஆறாத துன்பமுடன்,

"உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொளும் ரோசா மலர்சிந்திக்
கள்ளிப்பூ வேண்டிக்கை நீட்டுவார் யாருண்டு?

தூசுபடி யாத துணிபலவே வைத்திருந்தும்
மாசு படிந்தவுடை மக்கள் அணிவாரோ?

மாம்பழச்சா றொத்த மதுரபா னம்சிந்தி
வேம்பின் பழச்சாற்றை வேண்டுவரோ நாவுடையார்?

தாமரைகள் பூத்த தடநீரில் மூழ்காமல்
போமந்தச் சாக்கடையில் போய்விழுவார் யாரோ!

பழுத்துமணம் வீசும் பலகனிகள் தள்ளிப்
புழுத்தபழம் தேடிப் புசிப்பவர்கள் யார்கொல்லோ?
மெத்தென்ற பஞ்சணைகள் கட்டிலின் மேற்கிடக்கப்
பொத்தென்று வீழ்ந்தே புழுதியிலே தூங்குவரோ?
உன்னறிவை யெங்கே உதிர்த்தாய் எனதுயிரே!
மன்னவர்கள் உன்னை மணக்க நினைத்துள்ளார்;
வீரர் பலருன்னை வேண்டித் திரிகின்றார்;
சோரனை நீகண்டு சோர்வுற்ற தென்னேடீ!"
என்று பல நல்லுரைகள் ஈன்றெடுத்த தாயுரைத்தாள்.
ஒன்றாக வாழ்ந்திருக்கும் தோழியரும் உள்ளத்தே
துக்கம் வளர்ந்தெழுந்து தொண்டையிலே தாழ்போட,
தக்க பலமொழிகள் சொல்லித் தவித்தார்கள்.

இளவரசி கூறுதல்

நீல விழியாளிடத்தே சொன்ன விந் நீதியெல்லாம்
பாலை வனமழையாய்ப் பாழாகிப் போயினவே!
ஊமைச் செவிட்டுக்குச் செய்தவுப தேசமாய்க்
கோமகளின் நெஞ்சத்தே கொஞ்சமும் தைக்கவில்லை;
பாவை மடமயிலும் பார்த்து விழிதிறந்து
காவலனை நோக்கிக், கசிந்துருகித் தாய்நோக்கி,
ஏவல்செய் தோழிமார் எல்லோரை யும்நோக்கி,
கோவக் குறிகாட்டி நெஞ்சக் குமுறலுடன்
சாவத் துணிந்தவள்போல் சாற்றுவதற் கஞ்சாமல்
நாவலரைப் போலுரைப்பாள் நன்கு.

ஆசிரிய விருத்தம்

என்னெஞ்சைப் பிளந்தாலும், தீயை மூட்டி
எரித்தாலும் அவனுருவை மறக்க மாட்டேன்!
கன்னெஞ்சக் காவலர்கள் அவனைத் தேடித்
திருடனெனக் கதைகூறி யிழுத்து வந்தார்;

கொன்னஞ்ச விழிமாதர் அகத்தை யெல்லாம்
கொள்ளைகொளும் அழகுள்ளான் கொலைஞன் [தானோ?
மன்னஞ்ச வழக்குரைத்த நாதனைநான்
மணம்புரியேன் எனிலுயிரை விடுவ துண்மை!

காதலெனும் உணர்வுக்கே கண்தான் ஏது?
கருதுவதற் கறிவேது? கரையும் உண்டோ?
சாதிமத பேதங்கள் அடித்து வீழ்த்திச்
சாத்திரங்கள் சொல்வதையும் தலைகீழ் ஆக்கி,
மாதருடன் ஆடவரைப் பிணைத்தே யின்ப
மதுக்கடலில் விளையாட வீழ்த்தும் அன்றோ!
நீதியிது; தவறென்று தள்ள வேண்டாம்!
நினைப்பீரும் பகுத்தறிவால் நிசமாய் நிற்கும்.

காதலெனும் மழையின்றேல் இனிமை யூட்டும்
கலைப்பயிர்கள் உலகத்தே வளர்வ துண்டோ?
கீதவொலி கேட்பதில்லை; வீணை யில்லைக்;
கிழவர்களாய் இளைஞர்களும் தளர்ந்து நிற்பார்!
சீதமதி நிலவினுக்கும் வேலை யில்லை;
சிந்தித்தால் உலகமெலாம் பிணமே யாகி
வேதனையை அடையும், நல் வாழ்வே யின்றி
வீழ்ந்துவிடும்; நாகரிகம் அழியும் அன்றே.

மாறாத காதல்வாழ் வுலகி லின்றேல்
மனிதர்குல வளங்காட்டும் காவி யங்கள்,
தீராத சுவைத்தேனை மனத்திற் சிந்தித்
திடமளிக்கும் கவிமலர்சேர் சோலை யில்லை;
நாறாத நிறம்பெற்ற பூவைப் போலே
நங்கையரும் நம்பியரும் வீணே நிற்பார்;
வாராது புதுவாழ்வு; மக்கள் கூட்டம்
வற்றல்மர மாய்உலகம் சுமக்க வாழ்வார்.

கரைகடந்த வெள்ளம்போல் தடையின் ருேடும்
காதலைநீர் தடுப்பதனுல் பயனும் உண்டோ?
சிறையிழந்த பறவைக்கோர் வாழ்வும் உண்டோ?
செப்பிடுவீர், காதலினைச் சிதைக்க லாமோ!
குறையாமற் புலவரெலாம் கவிகள் மூலம்
குவித்தாரால் காதல்மணம், இன்பம், அன்பே,
மறைவாக அவையெல்லாம் படித்துப் பார்த்து
மகிழ்வதுதான் மனம்படைத்த மக்கள் வாழ்வோ!

அரசியின் அறிவுரை

(ஆசிரியப்பா)

இவ்வுரை கோமள வல்லி இயம்பச்
செவ்விழி கொண்டான்; சினந்தான் மன்னன்;
ஒன்றும் கூரு திருந்தான் ஒருபுறம்.
தன்மகள் முகமாம் தாமரை நோக்கி,
"நின்னுரை யாவும் நிசமே யாகும்
என்னினும் நமக்கறி வில்லையோ?
போயும் போயும் புலைத்தொழில் செய்த
தீயனைத் தேடி மணப்பதா காதல்?
ஒத்த செல்வமும் ஒத்த கல்வியும்
ஒத்த குணமும் ஒத்த மனமும்
உடையவர்க் குள்ளே நடைபெறும் மணமே
தடையரு தின்பம் தந்து நீடிக்கும்;
இந்நலம் ஒன்றும் இல்லா அந்தப்
பொல்லனை மணக்க விரும்பும் புத்தி
காதலே யல்ல; காமமே யாகும்;
ஆதலால் மகளே! அடாப்பிடி யாக

வல்லிழி வழக்குக் கூறேல்! உறுதி
சொல்லினென் உண்மை! சோர்வுறல், நீயே!"

என்ற தாயை எதிர்த்துத்
துன்று மலர்க்குழல் கூறுவள் தொடர்ந்தே.

இளவரசியின் உரை

அன்புவளர் சுகவாழ்வைக் குறிக்கு மாறே
அமைத்தார்கள் இருமொழிகள் காதல், காமம்;
துன்பமுறீர் காதலது பொதுவில் நிற்கும்;
தோன்றியதில் சிறப்பதுவே காம மாகும்;
இன்பமுற வழிகாட்டும் காத லாலே
எல்லோரும் காமமெனும் சோலை சேர்வார்;
என்புகல்வீர், இதற்குநீர், இருமொ ழிக்கும்
பேதமெனப் பொருள் கூறிப் பொருதல்
[வேண்டாம்.

இன்பமெனுந் தமிழ்ச்சொல்லை வெறுப்பார் இல்லை;
இதைப்பெறவே உலகத்தார் விரும்பி நின்றார்;
அன்பெனுமோர் குளந்தன்னில் மலர்ந்து நின்றே
அழகுறுசெந் தாமரையே இன்ப மாகும்;
பண்பறியார் வடமொழியிற் காம மென்றே
பகர்ந்தார்கள் இன்பத்தை இதனைத் தேரீர்!
துன்பமுறும் காமத்தால் என்றே சொல்லித்
தொலைக்கின்றீர், சுகவாழ்வை! அறிவு தானோ!

பொல்லாத மதப்போர்கள், சாதிப் பூசல்,
பொய்யுரைத்தல், கொலைபுரிதல், திருடி வாழ்தல்,
நல்லாரைப் பழிகூறல், வறியார் தம்மை
நசுக்கிவிடல், பிறவுயிர்மேல் அன்பு சற்றும்
இல்லாமல் துன்புறுத்தல், வலிய நெஞ்சம்,
இவை யெல்லாம் நீர்சொரிந்த நெருப்பே யாகிச்
சொல்லாமல் மறைந்தொழியும் காதல் தன்னால்
சுகவாழ்வு தழைக்குமிவ் வுலகி னுள்ளே.

அருந்துவார் உயிர்பருகும் நஞ்சை நாமே
அவுடதமாய்ச் செய்துபிணி தீர்ப்போம் அன்றோ?
பொருந்தாத மணநீரில் வாச மான
பொருள்கலந்தால் நறுநாற்றம் வீசும் அன்றோ!
திருந்தாத தீமையெலாம் காதல் தீயால்
தீய்ந்துவிடும்; நல்லியல்பு பலவும் தோன்றும்!
வருந்தாதீர்! யானவனை மணக்கச் செய்வீர்!
வாழ்வுறுவேன்! நீங்கள்பெரும் மகிழ்ச்சி
[கொள்வீர்!

அன்பிலா ஆண்பெண் சேர்ந்து வாழ்ந்தால்
அவர்வாழ்வில் ஒற்றுமையாம் மலரே யில்லை!
இன்பமெனும் கனிதோன்றல் என்றும் இல்லை!
இதையுணரார் சோதிடரால் மணங்கள் செய்வார்;
என்பயனோ அச்சில்லாச் சகடத் தாலே!
எவரதனை ஊர்ந்துநலம் எய்தல் கூடும்?
துன்பமுறீர்! அன்புற்றேன்! நன்கு வாழ்வேன்!
துணைவனென அவனைநான் அடையச் செய்வீர்!

உண்மையாய்ச் சொல்கின்றேன்! விளையாட் டல்ல!
ஒருமகள்நான் உயிர்வாழ விரும்பு வீரேல்,
கண்மணியாய் என்னுள்ளே கலந்து நின்றான்
காதலெனும் தீவளர்ப்பான் மதன னவன்!
அண்மையினில் அழைத்திடுவீர்! கொல்லல் வேண்டாம்!
ஆர்பழித்தால் நமக்கென்ன? அச்ச மேனோ!
மண்மகள்மேல் ஆணையிட்டேன் சொல்ல வின்னும்
மாற்றமிலை; உறுதியே ஆவி காப்பீர்!

கள்வனுயிர் காத்தல்

(கலிவெண்பா)

என்னுமொழி கூறி விழுந்தாள் இளங்கொடிதான்
மன்னவனும் பார்த்தான்; மனமுருகிச் சோர்வுற்றான்;

வேறுவழி என்னவென வேந்தன் நினைக்குமுன்
நாறுமலர்க் கூந்தலவள், 'நாதா இனிக்காலம்

தாழ்த்திருத்தல் நன்றல்ல; தக்கணமே வீரனுடல்
வீழ்த்துதற்கு முன்னே விரைவிலோர் ஆள்விடுப்பீர்!

கொல்லும் படியிட்ட தண்டனை யைக்குறைப்பீர்!
நல்லவித மாயின்றே நம்மன்றத் தேயழைப்பீர்!

அஞ்சாத சுந்தரன்தன் ஆண்மைபா ராட்டுவீர்!
வஞ்சமன மில்லான் வணங்காத வீரனை நம்

சேனைத் தலைவனுய்ச் செய்துவிட்டு நம்முடைய
மானையவ னுக்கு மணம்புரிய வேண்டுவதே

செய்யும் கடமையெனச் செப்பினுள்; மன்னவனும்
கையிலோர் தாளெடுத்துக் கள்வனது தண்டனையை

நீக்கிய தாய்வரைந்தான்; நின்றிருந்த பாங்கியரில்
நோக்கி ஒருத்தியிடம் 'நீயே நொடிப்பொழுதில்

நொந்து வருந்துகொடி நோய்நீங்கி வாழ்வதற்கே
இந்தநம் கட்டளையை இப்பொழுதே கொண்டு

கொலைக்களத்துக் கோடுவாய் கொல்லுமுன்னே அந்த
மலைப்புயத்துக் காளையைநம் மன்றத்திற் கூட்டிவா!

என்று மொழிவதற்குள் தோழி எழுந்தோடிச்
சென்றனளே மான்போல் சிறந்து.

5. சொன்னதே சட்டம்

(கலிவெண்பா)

நல்ல நடுப்பகலில் நாட்டவரும் ஊரினரும்
பொல்லாத கள்வன் தலைகீழ்ப் புரண்டுவிழ

கள்ளன் உயிர்பறக்கும் தண்டனையைக் காண்பதற்கே
வெட்டும் கொலைக்களத்தை நோக்கி விரைந்தணைந்தார்.

கட்டியபல் கட்டுடனே! காவலர்கள் கள்வனையும்
இட்டங்கே வந்தார்கள்; எல்லோரும் கண்பதித்தார்.

சட்டையதி காரியும் சார்ந்துவிட் டான்விரைவில்
ஓடையிலே பூத்திருக்கும் ஒண்தா மரைபோன்ற

வாடா முகப்பொலிவும், வன்னெஞ்ச மார்பழகும்,
எங்கு மொளிவீசி எழுந்துயர்ந்த பொன்மலையாய்ப்

பொங்கும் புயத்தழகும், பொன்றாத வீரமுடன்
ஏறுபோல் நோக்கும்; எழிலொழுகும் தோற்றமும்

மாறுமற் கண்கவர மக்களெல் லாம்பார்த்தார்.
நேற்றைப் பொழுதவர்கள் கொண்ட நினைப்பினிலே

மாற்ற மடைந்தார்கள்; மனமிளகிச் சொல்வார்கள்;
என்ன விருந்தாலும் இவ்விளைஞன் வல்லுடலைச்

சின்னமுறக் கொன்று சிதைப்பதால் என்ன பயன்?
ஐயைந்தே ஆண்டுடையான் ஆடவனை நல்வழியில்

பையப் பழக்குவித்துப் பண்புடையோன் ஆக்கினால்
நாட்டுக் குடிகளுக்கு நன்மைசெய் யும்முறையை

ஊட்டிவிட்டால் இவனோர் உத்தமனாய் வாழானோ?
ஏனிந்தச் சீர்திருத்த எண்ணத்தை நம்மரசன்

பேணவில்லை? இக்கருத்தைப் பேசியதோர் மந்திரியின்
சொல்லை மதிக்காமல் சொன்னான் கொலைத்தண்டம்:

பொல்லாத காலமிவன் போகின்றான் மாண்டென்று
சொல்லிச் சிலர்நின்றார்; சூழ்ந்தோர் பலர்மகிழ்ந்து,

எல்லாப் பெரும்பயமும் இன்றோடு விட்டொழித்தோம்!
ஆனந்த மாயுறங்கி வாழ்வோம் அனைவோரும்;

ஈனன் ஒழிந்துவிட்டான்; ஏக்கமினி நாமெய்தோம்!
தான்செய்த தீவினைக்குத் தக்கபல னேபெற்றான்;

ஏனின்னும் கொல்லவில்லை? என்றுரைத்தார்;
[தோழரெலாம்

ஐயையோ! நம்தலைவன் ஆருயிரை மாய்ப்பதற்கே
கையினிலே வாள்கொண்டு நின்றார்கள் காவலரே!

என்னவினி நாய்செய்வோம்! ஏதும் வழியறியோம்!
மன்னன் மனமிரங்கி மன்னிக்க மாட்டானோ!

என்றுமனஞ் சோர்ந்தவர்கள் பேசி யிருக்கையிலே
கொன்றுவிடக் கள்வனையோர் மேடையிலே கொண்டு

நிறுத்தவதி காரிதான் வாள்பிடித்து நின்ற
கறுத்த கொலைஞனுக்குக் கண்சாடை காட்டினான்;

கொல்லுதற்கு வாளோங்கி விட்டான் கொலைஞனும்,
"நில்லப்பா! சற்றேநில்! கொல்லேல் நிறுத்துவாய்!

வேந்தன் கொலைமுடிவை வேறாக மாற்றிவிட்டான்;
போந்தேன் அதனுடனே! போற்றுவீர் மன்னவனை!"

என்னக் குயில்கூவி ஏங்கிப் பறந்ததுபோல்
மின்னொத்த தாதியவள் மேனி தளர்ந்தசைய

கொங்கை யெழுந்தாடக், கொண்டை குடைபிடிக்க,
அங்கத்தின் ஆடை அவிழ்ந்து தரைபுரள,

ஓடிப் புகுந்தரசன் உத்தரவைத் தாழாமல்
மேடை அருகிருந்த மேலதி காரிகையில்

சுந்தர நாதனுயிர் சோராமல் காப்பதற்கே
அந்தரத்தில் நின்றோர் மருந்தொன்று வந்ததுபோல்

தந்து விழுந்துவிட்டாள் தாதி தரையின்மேல்;
அந்தக் கணத்தவனுக் கான உபசாரம்

செய்தார்; களைதெளிந்தாள் சேல்கொண்ட [தண்மதியாள்.

கொய்தமலர்க் கூந்தல் கொடிபோல் [துவண்டெழுந்தாள்.

அரசன் உத்தரவைப் படித்தல்

"நம்முடைய மன்றத்தில் நாவலனைப் போல்நின்றே
அம்மா! வெனவறிஞர் ஆச்சரியம் எய்த

வழக்குரைத்த நல்லறிஞன்! வாடா விளைஞன்,
இழுக்ககன்று வாழற் கியன்ற வழிசெய்வோம்;

ஆதலாற் கள்வற் களித்தகொலை மாற்றினோம்!
தீதியற்றா திங்கே கொணர்வீர் திருடனையே!"

என்றரசன் கையால் எழுதியவக் கட்டளையை
நின்றவதி காரி படித்து நிறுத்தினான்;

"மன்னன் இவன் கொலையை மாற்றுதற்குக் [காரணந்தான்

என்னவோ வேறறியோம்! இஃதென் விபரீதம்?"

என்று முணுமுணுத்தே ஏதொன்றும் சொல்லாமல்,
நின்றார் பலபேர் நிலைத்த பெருமரமாய்;

கள்வனுயிர் காக்கும் கருத்துடைய தோழர்களும்,
கொல்வதற்கு நெஞ்சம் குழைந்திருந்த மாந்தரும்,

"கட்டிளைஞன் வாழ்கவே! வாழ்கவே கட்டிளைஞன்!
வெட்டுவிழும் நேரத்தே வேந்தால் உயிர்பிழைத்த
கட்டிளைஞன் வாழ்கவே! காவலன் கட்டளையைத்
தட்டாமற் கொண்டணைந்த தாதிபுகழ் வாழ்க!" வென
ஆழக் கடலொலிபோல் ஆரவா ரம்புரிந்தே
சூழப் பொதுமக்கள், சுந்தரனைக் காவலர்கள்
வேந்தன் சபைக்கு விரைந்தழைத்து வந்தார்கள்!
ஏந்து செங்கோலான் எதிரே கொணர்ந்தவனை
நிற்கவைத்தார் காவலர்கள்; நின்றார் ஒருபுறத்தே;
அற்புதத்தைக் கண்டார்போல் ஆச்சரியம் [உற்றமைச்சர்,
என்னவோ இங்கிகழ்ச்சி ஏதுமறி யோமென்றே
மன்னன்வாய் நோக்கி மரப்பதுமை யாயிருந்தார்;
பச்சைக் கடல்முழக்கம் ஓய்ந்திருந்த பான்மைபோல்
அச்சபையோர் வீற்றிருந்தார் ஆங்கு.

அரசன் அவை நோக்கிக் கூறல்

(ஆசிரிய விருத்தம்)

நாமிவனுக் களித்தகொலைத் தண்டனையை
நடத்தாமல் தடுத்தோம் இந்நாள்;
பாமரர்கள் அதிசயிக்கும் செய்கையிது
காரணமும் பகரக் கேளீர்!
சேமமுடன் மக்களெலாம் வாழ்வடையச்
செய்வதுவே அரச நீதி!
தீமைபுரி மனிதருக்குச் சிறைகாட்டும்
கருத்தவரைத் திருத்தல் அன்றோ!

நாட்டினிலே வறியபுதர் வளராமல்
பலதொழில்கள் நடத்தல் வேண்டும்;
வீட்டினிலே உணவில்லாத் தொழிலாளர்
வேதனைகள் தவிர்த்தல் வேண்டும்;
தேட்டமுற இளையோர்க்கு நீதிமுறை
தேற்றுதல்நம் கடமை யாமே!
வாட்டமுறுர்; பொய்கொலைகள் வளரமாட்டா;
களவுக்கு வழியும் இன்றே;

தொட்டவரைக் கொலைபுரியும் மின்சாரம்
கொடியதெனத் தொலைப்பார் யாரோ!
எட்டாத கனிமரமொன் றறிவின்றி
எரிமூட்டிச் சிதைப்பார் தாமோ!
வெட்டுவதென் றரிவாளை வெறுத்து வீசி
விட்டெறிதல் அறிவு மாமோ?
துட்டர்களை நல்வழியில் நடக்க வைத்தே
தூயவராய்ச் செய்தல் தீதோ?

மதயானை சினந்தணிந்து மடங்கி நின்றுல்
மனிதருக்கு நலமே யன்றே!
உதவாமற் குறும்புபுரி குதிரைமீதே
ஊர்ந்துசெலப் பழக்கல் தீதோ!
இதமான வழிதவறும் இளையோர் தம்மை
இழுத்தவர்க்கு வேலைதந்தே
பதமான வாழ்வடையச் செய்வதாலே
பாரினுக்கு நலமே யன்றே!

கல்லுடனே முள்ளடர்ந்த கரம்பான
நிலந்திருத்திக் கால்வாய் தோண்டி
நல்லபயிர் பலவளர்த்துத் தானியங்கள்
நவநவமாய் விளைய வைத்தால்,

இல்லையெனும் வறியநிலை பறந்தோடும்;
மக்களெலாம் இனிதே உண்பார்;
பொல்லனிவன் தனைத்திருத்திப் புதியவழி
புகுத்துவதால் நன்மை யாமே!

உப்புடைய கடல்நீரே உயர்ந்தெழுந்து
முகிலாகி, உண்ணும் நீரை
இப்புவியில் மழைமூலம் ஏரிகுளம்
நதிகளிலே நிரப்பி நின்றே
எப்பொழுதும் நலமளிக்கும் இஃதறிவீர்!
இவனைஉயிர் வாழ வைத்தால்
ஒப்பறுபல் நலங்கிடைக்கும் நிலமுயரும்
இதுஉண்மை உணருவீரே!

நேற்றுநாம் இவன்வழக்கில் கொலைபுரியத்
தீர்ப்பளித்த நேரம் நம்முன்
வீற்றிருந்த மந்திரியார் வெற்றிநாதர்
விளிம்பிய சொல்என் மனத்தே
மாற்றமுறச் செய்ததெனை; இரவெல்லாம்
மனங்குழம்பி எண்ணி நின்றேன்!
ஆற்றலுள்ள இவன்திருத்தம் அடைவதற்கு
வழியொன்றை அறிந்து சொல்வீர்!

என்னுயிராம் ஒருமகளும் இவனுயிரை
நீக்குவதற் கிசையவில்லை;
கன்னியர்கள் மனங்கவரும் அழகுடையான்;
கவிஞர்மொழி நீதி நூல்கள்
சொன்னவழி நடப்பானேல் உலகமெங்கும்
சுகம்பெருகி நிறைந்து நிற்கும்;
என்னபலன் மாய்ப்பதனால்? இவனுதவி
பெருநன்மை அளிக்கும் அன்றோ!

அமைச்சர் கூறுதல்

(கலிவெண்பா)

மகளுயிரைக் காப்பாற்ற மன்னனிது தேர்ந்து
புகன்ற மொழி கேட்டுப் பொருந்துமுறை என்றுபலர்
எண்ணி யிருக்குங்கால் எழுந்திளைய மந்திரியார்
"மண்ணுலகில் நின்பெருமை வாழ்கஉயர் மன்னவனே!
அஞ்சாத சிங்கன் அறிவுடைய போர்வீரன்,
நஞ்சாம் எதிரிகளை நாசமுறச் செய்காலன்,
தீதுபுரி வோரைத் திருத்த வழியறிவான்,
ஆதலால் நாமவனை அன்பால் வயமாக்கி
இந்நகரைக் காக்குமுயர் சேனைத் தலைவனாய்
மன்னச் சிறப்பளித்தால், மாந்தர் மறுத்துரையார்;
என்று நினைக்கின்றேன்! இறைவவினி யுன்விருப்பம்;
மன்றுறையும் பேரறிஞர் மாற்றமும் கேட்க" வெனக்
கூறி யரசன் குறிப்பை யெதிர்பார்த்தான்;
மாறிலா ஆய்மதியான் மன்னவனைப் போற்றியே
'வெற்றி நாதன் சொன்ன விவேக மொழிகளிலே
குற்றமிலை; ஆனல் கொலைதிருட்டுக் காரனிவன்
நல்லவழி நிற்க நமக்குறுதி கூறுவனேல்
வல்லவனைச் சேனையிலே வைக்கலாம் என்றுரைத்தான்.

அரசன் வினா—சிங்கன் விடை

வேந்தனும் அந்த விறலோன் முகநோக்கி,
"மாந்தர் மனநடுங்க வாழ்ந்த மதிமுகத்தோய்!
மந்திரிமார் இங்குரைத்த மாற்றம் செவிமடுத்தாய்!
எந்த வகை உன்கருத்தே? எல்லாம் உரைத்திடுவாய்!"

என்றவுடன் சுந்தர நாதன் இறைஞ்சினன்;
மன்றுள்ளோர் கேட்டிருக்க மன்னனிடம்
[சொல்கின்றான்:

“நீரால் அணையாமல் நிற்கும் நெருப்புண்டோ!
மாறாத அன்பால் மறையாத மாசுண்டோ!

மாதர் விழிநோக்கால் மாறாத வன்னெஞ்சர்
பூதலத்தில் இல்லை எனப்புகலல் பொய்யன்றோ!

இல்லாமைப் பேயதுவே எல்லோரும் தூற்ற வெனைப்
பொல்லாத காரியங்கள் செய்யப் புகுத்தியதால்;

என்னுடைய வல்லமைக் கேற்றதொரு வேலையினை
மன்னவனே! தந்தால் மகிழ்வுடனே செய்வேன்!

ஒருவரும் குற்றம் உரைக்காத வண்ணம்
சரியாக நான்புரிவேன்; சற்றும் தவறிழையேன்!”

முதலமைச்சன் மொழி

என்ன இளைஞன் எடுத்துரைத்த சொற்கேட்டு,
மன்னவன் ஆய்மதிப்பேர் மந்திரியை நோக்கினன்.

“வேந்தே இனியொன்றும் வீண்யோசனை வேண்டாம்;
மாந்தர் நலம் பெறுவார்; மாநகரும் வாழ்வடையும்;

சேனைத் தலைவனுயிவ் வீரனைச் செய்துவிட்டால்
பூனையைக் கண்டவெலி போற் பதுங்கி நம்பகைவர்

ஓடி ஒளித்திடுவார்: ஓங்கும் நமதரசு!
ஈடில்லான் வீரத்தால் இன்புற்று நம்முடைய

நாடு புகழடையும்; நாள்கழிய நீட்டாமல்
பாடு பெறுமிவற்குத் தக்க பரிசுபல

தந்து சிறப்பளிப்பாய் தார்மன்னு!” என்றுரைத்தார்;
மந்திரிமார் ஏற்றார், மகிழ்ந்து தலையசைத்தார்.

சிலர் வெறுத்தல்

இந்நிகழ்ச்சி நோக்கி இருந்தவர்க ளிற்சிலபேர்,
"என்ன ஒழுங்கின்மை! யாரே இதுசெய்வார்!
மன்னன் மொழிக்கு மறுமொழிகள் கூறாமல்
சொன்னதே சட்டமெனச் சொல்லினார் மந்திரிமார்;
ஓட்டுவோன் பின்புவர ஒன்றன்பின் ஒன்றுபோம்
ஆட்டுக் கிடைபோல ஆமாம் எனமொழிந்தார்.
சின்னமுறச் செய்திவ்வூர்ச் செல்வம் கவர்ந்தகொடும்
கன்னக்கோற் காரனே காவல் தலைவனும்!
நல்லதற்குக் காலமிலை; நாசம் நமக்" கென்றே
மெல்ல முணுமுணுத்து மிக்க மனங்குழைந்தார்.

சுந்தரன் சேனைத் தலைவனாதல்

காவலனும் சுந்தர நாதனைக் கண்ணோக்கி,
'வா'வென் றருகழைத்தான்; வந்தான்; கழல்பணிந்தான்
"வீரனே! இன்றுமுதல் வேந்தன் படைத்தலைவன்!
கூரான வாளிதுகொள்! கோல உடைகொள்வாய்!
சேனைப் பகுதியிலே சேர்ந்தோரே, நீங்களிவன்
ஆணைப் படிநடப்பீர்!" என்றே அறிவித்தான்;
சேனைத் தலைவனுக்குச் செய்யும் வரிசையெலாம்
காணக் கொடுத்தான்; கடிதில் எழுந்திருந்தான்;
மண்டபத்தே வீற்றிருந்த மந்திரிகள் மற்றவர்கள்
அண்டி யிருந்தோர் அனைவோரும் முன்னெழுந்து,
சென்னி வணங்கினார்; சென்றுதான் பெற்றெடுத்த
அன்னத் தருகணைந்தான்: அன்று நிகழ்ந்தவெலாம்
கூறினான்; அந்தக் குமரியும் தன்துயரம்
ஆறிக் களிப்புற்றாள் ஆங்கு.

6. பூனை கையிற் கிளி

தங்குபுகழ்ச் செந்தமிழின் தாயாய்ப் பெருநிதியம்
பொங்கும் புகழ்மதுரை மன்னன் பிரதாபன்,

மக்கள் நலம்பேணும் மந்திரிமார் சொல்லின்வழி
மிக்க மதியுடனே மேவும் வனப்புடையான்,

பாண்டி வளநாடும் பாரில் பிறநாடும்
நீண்டபுகழ் பேச, நிறைந்த குணமுடையான்,

காதலெனும் தேனைப் பருகாத கட்டழகன்,
மாதரை யீன்றெடுத்த மன்னவர்கள் பெண்கொடுக்க

எண்ணி மணவோலை எவ்வளவோ பேர்விடுத்தார்;
புண்ணியம் இல்லாமற் போயினவே எல்லாம்;

பிரதாபன் ஓர்நாள் பெருந்துயரம் நெஞ்சில்
உறத்தனியே சென்றோர் தளிர்வனத்தை உற்றவனும்

சுற்றி மலர்க்கொம்பர் சூழ்ந்ததொரு மேடைமேல்
சற்றேயுட் கார்ந்தான்; சரியுமலர்க் கொடியொன்று

பக்கத்துக் கொன்றை மரம்பற்றிப் படருங்கால்
தக்ககிளைக் கையால் தழுவி அதைப்பிடித்தே

ஆநந்த மாகி அமர்ந்திருக்கும்; அம்மரத்தில்
கானக் குயிலிரண்டு கண்சிமிட்டி வாழ்ந்ததிறம்

பொன்னுற் பொலிவுபெறச் செய்ததொரு பூந்தட்டில்
மின்னுமிரு நீலமணி மேலழுத்தி வைத்ததுபோல்

தோன்ற வதுநோக்கித் தொல்புகழ் சேர்தமிழின்
ஆன்ற மதியுடையோன் அங்கே மனம்வைத்தான்;

ஆசைக் கடிமையாய் அல்லலுறும் மக்களைப்போல்
மோசப் புதர்க்குள்ளே வீழாமல் முப்பொழுதும்

நெஞ்சத் துயரின்றி வானவெளி நீந்திகுளிர்
மஞ்சு தவழ்சோலை மாநீர்த் தடங்களெலாம்

சுற்றி இளைப்பாறிச் சோர்வின்றி இன்புறுவோம்
மற்று நமக்கிங்கே மனக்கவலை ஏதென்று

காதல் மொழிபேசும் காட்சியது கண்டான்;
போதை மதுநுகர்ந்த புண்ணியனைப் போலானான்;

தன்னை மறந்தான், தளர்ந்தானோர் புத்துணர்ச்சி
மன்னன் மனத்துள்ளே ஓங்க, மலர்க்காவில்

இந்தக் கருங்குயில்கள் எங்கிருந்து வந்தனவோ!
சிந்தை கலங்கவெனைச் செய்தனவே! ஓகோகோ!

பாரேன் இவைமுகத்தைப் பாதகரின் பக்கத்தில்
யாரேனும் வாழ்வாரோ! இங்குறையேன் யானென்று

பித்த மதிமன்னன் பேசித் திடீரென்று
சத்தம் புரியாமல் சார்ந்தான் அரண்மனையை;

அமைச்சர் அரசன் நிலையறிதல்

அன்றுமுத லாக அவன்மனத்தில் ஊக்கமெலாம்
குன்றி யிருந்தான்; குறியறிந்தார் மந்திரிமார்;

மன்னன் மனத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கே
பன்னும் கலைகள் பலவறிந்த பண்புடையாள்

மாதொருத் தியைநாம் மணமுடித்து வைத்துவிட்டால்
காதலலை யின்பக் கடலில் விளையாடி

ஆட்சிக் குரியசெயல் எல்லாம் அவள்துணையால்
மாட்சி புறப்புரிவான்; மாநகரும் மேன்மைபெறும்

என்று முடிவுகட்டி ஏந்த லிடம்சென்று
நின்றார்கள்; மன்னன் நிமிர்ந்து முகம் நோக்கி,

"இன்றுநீர் எல்லோரும் என்னருகி லெய்தியதேன்?
நன்றுதீ தேதேனும் நாட்டில் நடந்ததோ?

சொல்லுவீர்" என்றான்; சுகுணன் முதலமைச்சன்
மெல்ல மொழிகின்றான்: "மன்னா! மிக வணக்கம்!

தஞ்சைநகர் வேந்தன் தயாநிதி பேரறிஞன்
கொஞ்சு மகளொருத்தி! கோமள வல்லியென்பாள்,

கல்வியிலே ஈடில்லாள்! கட்டழகைக் கண்டுவிட்டால்,
எல்லாந் துறந்தவரும் எண்ணம் பறிகொடுப்பார்;

கற்ற கலைஞர் கவிவாணர் என்போரும்
முற்றும் நிலையழிவார்; மொய்குழலாள் தன்வனப்பை

உண்டு களிப்புறுவார்; ஓயாக் கவிமழையை
மண்டலத்திற் சிந்தி மயங்கித் திரிவார்கள்;

அந்த நறும்பூவை அணிந்தாலுன் மார்பினிலே
சிந்தை தெளிவாய்! சிறப்புறுவோம் யா"மென்றார்.

மன்னவனும் அந்த மடமாதின் இயல்பெல்லாம்
முன்னே சிலர்மொழியக் கேட்டான், முதலமைச்சன்

கூற்றும் மனம்பாய்ந்து செய்த குதூகலத்தால்,
மாற்றமெதிர் கூறான், மனம்போலச் செய்மினென்றான்.

அறவீரன் மகட்கொடை மறுத்தல்

மந்திரிமார் சூழ்ந்தார் தயாநிதி மன்னன்பால்
'சிந்தை களிக்கமணம் செய்யவெம் வேந்தனுக்கே

அன்னம் மிதிப்ப அலர்வழியும் தேறல்போய்
செந்நெல் விளைக்கும் செழித்தவயல் சூழ்தஞ்சை

மன்னவநின் மாதை மகிழ்ந்தளிப்பாய் !' என்றோலை
பன்னி வரைந்தனுப்பிப் பார்த்தார் பதில்நிருபம்.

நாள் கடந்த பின்னர் தயாநிதி நல்லடிமை
ஆள்வந் தணைந்தான் அவன்தந்த ஓலையுடன்;
காவலனைப் பார்த்துக் கடிதம் கொடுத்தொதுங்கிப்
பாவையென நின்ருன் பணிவோடும் ஓர்புறத்தே;
அவ்வோலை வாங்கி அரசன் பிரித்ததனைச்
செவ்வை யுறப்படித்துக் கண்சிவந்து சீற்றமுடன்
"ஏடா! மடப்பயலே! ஓடுநீ என்னுறவை
நாடாத மன்னன் நறுமலரை நான்மார்பில்
சூடாமல் விட்டுவிடேன்; சொன்னேன் உறுதியிது;
நீடாமல் நீபோய் நிகழ்த்துவாய் என்றுரைத்தான்.

பிரதாபன் போருக்கெழுதல்

தூதுவனும் ஓடினுன்; தோன்றல் பிரதாபன்
ஏதுமறி யாமல் இருக்கின்ற போதமைச்சர்,
"இச்செய்தி யால்நீ இறையும் கலக்கமுறேல்!
அச்சமுற நாமும் அவன்மேல் படையெடுத்து
நிச்சயமாய் வெல்வோம்! நிறுத்துவோம் நம்வீரம்!
பச்சைக் கிளியமுதைப் பாய்ந்தோடும் மான்பிணையை
பட்டத் தரசியாய்ப் பார்புகழ வைத்துநீ
மட்டற்ற இன்பமுடன் வாழலாம் மன்னவனே!"
என்ன இளமன்னன், எல்லையிலாக் கோபமுடன்,
"இன்னே நமதுபடை எல்லாம் திரட்டுவீர்!
அங்கரின் பக்கம் அடைவீர்! அறிவில்லான்
தன்னைப் பிணித்துத் தலைகுனியச் செய்வோம் நாம்!
வீரத்தை நாட்டுவோம்! வேந்தர் மனங்குழைத்த
காரொத்த கூந்தல் கவித்தேனை நானுகர்வேன்!
இன்றே நமதுபடை எல்லாம் திரண்டெழுந்து
குன்றுத வளங்கள் குலவுகின்ற சோணுட்டின்

"தஞ்சை நகரடைக!" என்றான்; தலைவர்கள்,
அஞ்சோம் புறப்பட்டோம்! ஆணை" எனக்கூறி,

அன்றே படைதிரட்டி ஆண்மையுட னெழுந்தார்.
இரண்டு தமிழ்மன்னர் போரில் எதிர்நின்றால்

இரண்டு பேர்க்கும் வெற்றி கிடைப்பதெங்கிருந்து?
நிச்சயமாய் ஒருவர் தோற்பார்; இதுகேட்கின்,

இச்சகம் தமிழரசன் தோற்றான் எனக்கூறும்;
இந்த அவமானம் இருவர்க்கும் என்றெண்ணான்

வந்தனனே போர்செய்ய, பேதைஎன வாடினான்.
நின்ற பெருமலைகள் நீர்சுரக்கும் மாநதிகள்

நீண்ட புதர்க்காடு நிறைந்த வழிகளெல்லாம்
தாண்டிப் பெருஞ்சேனை தஞ்சை நகர்க்கருகே

வந்தொரு சோலையினில் தங்கி, வழிநடந்து
நொந்த களைப்பாற்றிக் கொண்டார்கள்; நோக்கினார்

அந்தப் பெருஞ்சோலை ஆர்ந்த வளங்களெலாம்
எந்தப் புறத்தும் இளந்தளிர் சூழ்மரங்கள்

அம்மரங்கள் மேலே அணைந்து படர்ந்திருக்கும்
செம்மைக் கொடிமலர்கள் சேர்த்த சுவைத்தேனை

உண்ட வரிவண்டுக் கூட்டங்கள் ஓவென்று
கண்டார் வியப்படையக் கானம் எனஒலித்தல்

பாண்டி மறவரைப் பார்த்தந்த வண்டுகள்
வேண்டாம்வீண் சண்டை விரைந்துநும் ஊர்திரும்பும்

என்று மொழிவதாய் எண்ணினார் அன்னவர்கள்;
நின்றுவான் நோக்கி வளர்ந்த நெடுமரங்கள்

நாற்றிசையுங் கைந்நீட்டி நாங்கள்உமைக் காக்கின்றோம்
ஏற்ற கனியளிப்போம் எம்மிடம் வம்மின்என

ஆரையும் கூவி அழைப்பது போல்வளர்ந்த
வாரக் கிளைகளிலே வாழ்ந்த பறவையினம்,

செந்தமிழ் வாழ்மதுரைச் சேவகரை நோக்கி,
இந்தப் படைதிரட்டி ஏன்வந்தீர்! தோற்றிடுவீர்!
உங்களுக்கு வெற்றியில்லை ஓடுங்கள் உம் மூர்க்கே;
தங்காதீர்! என்றவைகள் தாவிச் சிறையடித்தே
கூவிக் குதூகலித்தும் குக்குக்கூ வென்றிரைந்தும்
கானகத்தில் எப்பாங்கும் கத்துவதைப் பார்த்தார்கள்;
ஆயினும் அவ்வீரர் உண்மை அறியாராய்,
பேயந்தச் சோழனுடன் போர்செய்து வெற்றி
[கொள்வோம்
கோமள வல்லியெனும் கோதையைப் பாண்டியன்
காமத் தீத்தணியக் காதலியாய்ச் சேர்ப்போம்என்று
இவ்விதமாய் எண்ணி இருந்தார்கள்; அவ்வேளை,
எவ்விடத்தும் சுற்றி அரசுக் கெதிராகச்
செய்யும் சதியறிந்து செப்பிச் சதிகளெலாம்
நையும் படிசெய்யும் நற்றிறமை ஒற்றர்கள்,
பாண்டிய மன்னன் படைவந்த நோக்கறிந்து,
தாண்டி விரைந்தோடித் தங்கள் தயாநிதி
மன்னன் சபையடைந்து மாற்றங் குளறினராய்,
என்ன மொழிவதென எண்ணித் திகைப்படைந்தார்!
"வேந்தே ஒருசெய்தி! வெற்றி யுடன்வாழ்க!
பாய்ந்தோடி வந்தனம் பார்த்தவுடன் நும்மிடமே;
போர்செய்யச் சேனையுடன் போந்தான் பிரதாபன்
தாரணிந்த மன்னவனே" என்று தலைவணங்கித்
தூதுவர்கள் தீப்பொறியைத் தூற்றியது போல்மொழிய,
ஏதினிநாம் செய்வதென எண்ணித் திகைத்தான்மன்:
மந்திரிகள் எல்லோரும் மாற்றம் மறந்தவராய்ச்
சிந்தைக் குழப்பமுடன் சித்திரங்க ளாயிருந்தார்;

அஞ்சாத சுந்தரன் அங்கே எழுந்திருந்தான்,
"கொஞ்சமும் அஞ்சேல் எம் கோவே! நமதுநகர்ச்
சிங்கத் திரள்போன்ற சேனை வலிகொண்டே
இங்கு நமையெதிர்த்து வந்த மதயானைக்
கூட்டம் கலைந்தோடக் கொல்லுவேன்! அம்மன்னன்
வாட்டமுறச் செய்வேன்! வேந்தேயுன்
[வாய்மொழியின்
கட்டளையை வேண்டினேன்" என்றான், 'கடிதினிலே
இட்டம்போற் செய்க!' வெனக் கூறினான் இறைவன்.
"தஞ்சையைக் கொள்ளையிட வந்த பிரதாபன்
நெஞ்சச் செருக்கதனை நிர்மூலம் செய்திடுவோம்;
ஓவாப் பெரும்படையும் உள்ளத் துணிவுமுள
சேவகரே நம்மையெலாம் சிந்தித்தான் பேடியென!
சும்மா விடலாமோ? சூழ்வோம், அவன்படையை!
அம்மா வெனவலறி யோடப் புடைத்திடுவோம்!
பண்டைத் தமிழ் மறவர் போர்க்குப் புறங்காட்டல்
உண்டோ? விரைந்தெழுவீர், ஓட்டுவோம் மாற்றாரை!
நாட்டைப் பிறர்கவர நாவுக் கினியசுவை
வீட்டுக்குள் உண்டுறங்கும் வீணரோ நாமெல்லாம்!
கொண்ட மனைவிதனைக் கூசாமல் மற்றொருவன்
பெண்டாளப் பார்த்திருக்கும் பேதையரோ
[நாமெல்லாம்!
பெற்றெடுத்த தாயைப் பிறனொருவன் கோல்கொண்டே
ஏற்றுவதைக் கண்டிருக்கும் ஈனரோ நாமெல்லாம்!"
என்று படைத்தலைவன் இவ்வாறு கர்ச்சித்தான்.
"நன்று புறப்பட்டோம் நாங்களினிப் பின்வாங்கோம்!"
என்றிரைந்து கூவி எழுந்தபெரும் சேனைகளை,
'வென்று வருக!' வென வேந்தன் விடைதந்தான்.

"வாழ்கவே நம்மரசு! வாழ்கவே தஞ்சைநகர்!
வாழ்க பழம்பெருமை! வாழ்கவே நம்நாடு!

வாழ்கவே செந்தமிழ்த்தாய்! வாழ்க நமதுகலை!
வீழ்க பகைவரூரம்! வீழ்க!" வெனமுழங்கி,

வீரத் துடனோடி வேந்தன் பிரதாபன்
தீரப் படைச்செருக்குத் தீர்ந்து தலைகவிழ்ந்து

திக்குமுக் காடித் திரும்பாமல் பின்னடைந்தே
'எக்காலும் போர்செய்ய வெண்ணேம்' என் றோடவே,

தஞ்சை நகர்வீரர் தாவிச் செருச்செய்தார்;
அஞ்சிப் பகைவர் அதிசயிக்கப் போர்செய்தார்.

வீசும் பெருங்காற்றால் விண்செறிந்த மேகங்கள்
ஓசைமழை பெய்யாமல் ஓடிச் சிதைவதுபோல்

சுந்தர நாதனவன் சூரன் பெரும்போரால்
அங்கெதிர்ந்த சேனை அழிந்த நிலைகண்டோர்,

'வாழ்கவே சுந்தர நாதன் புகழ்வாழ்க!
வாழ்க நமதரசன்! வாழ்க!'வென வாழ்த்தினர்.

சுந்தரநாதன் வெற்றி கேட்டு மன்னன் மகிழ்தல்

சென்றார் சிலர்வேந்தன் சிந்தை களிகூர,
"நன்றுன் புகழ்வாழ்க ! மன்னு நமதுபடை

வெற்றி சிறந்து விளங்கிற்றே ! இப்போரில்
முற்று நம் சேனைக்கே வெற்றி ! முழுவெற்றி !"

என்று பெருங்கொற்றம் கூறி இருக்குங்கால்,
வென்று புகழ்மணந்த வீரன் படையுடனே

வந்தான் ; அடிபணிந்தான் ; வாழ்த்தினன் [மன்னவனை ;
அந்தச் சபைமுழுதும் துள்ளிற் றவன்வீரம் !

தூங்காக் களிப்புத் தலைவந்த மன்னவன்றான்
ஆங்கே யிருந்தோர் அகத்தில் பெருமகிழ்வு

பாய்ந்து நிரம்பப் பரிவோடு மக்களெலாம்
ஆய்ந்து நலமாகும் என்ன அறைகின்றான் :

"இந் நகரைத் தாக்கவே எண்ணிப் படையெடுத்த
மன்னன் பிரதாபன் மாபெரும் சேனைகளை

வென்றான் படைத்தலைவன் ! வீரன் ! பெருந்திறலன் !
இன்றேல் நமதுநகர் இந்நேரம் மாற்றாரின்

கையில் அகப்பட்டுக் கண்கலங்கு வார்மக்கள் ;
'ஐயோ முறையோ !' எனக்கதறிக் கூவுவார்;

பாழாகும் இந்நகரைப் பாதுகாத் திட்டார்க்குத்
தாழாமல் இன்றே தருவேன் பரிசொன்று.

மன்னன், தன் மகளைச் சுந்தரநாதனுக்கு மணமுடிக்கத் தீர்மானித்தல்

மண்ணாளும் வேந்தர் பலரும் மணம்பேசி
என்னைப் பகைக்கின்றார் ; ஏந்திழையாள் என்மகளை

வீரனிவ னுக்கே விவாகம் புரிவிப்பேன் !
ஆரும் மறுத்துரையீர் ! ஆதரிப்பீர் என்மொழியை!

வன்ன மயிலிவன்மேல் வைத்தாள் பெருங்காதல்
இன்னவ னுக்குமவள்மேல் இச்சை மிகவுண்டு

முற்றும் இதை உணர்வேன் ! முன்னோர் முறை [நினைந்தால்
சற்றும் பிழையன்று ; சான்றுண்டு நூல்களிலே ;

என்றான் தயாநிதி ! எல்லோரும் துள்ளினர் :
"நன்றே பரிசு ! நடந்தால் நலம்பெருகும் !

எல்லோர்க்கும் சம்மதமே!" என்று மொழிந்தார்கள்.

கள்வன் - இளவரசி திருமணமும் மக்கள் கருத்தும்

நல்லதோர் நாளில் மணமுடிக்க நிச்சயித்தார் ;
"அஞ்சாத சுந்தரர்க்கும் மன்னன் அரும்புதல்வி
கொஞ்சும் மழலைமொழிக் கோமள வல்லிக்கும்

காதல் திருமணமாம் ! காணுவோம் நாமெல்லாம் !
சாதி மதம்பார்த்துச் சதிபதிகள் சேர்ப்பவர்கள்

அன்பின் நிலையுணரார் ; ஆடுமா டென்றெண்ணிப்
பெண்களை விற்பதுபோல் பேசி மணம்புரிவார் ;

நம்மரசன் செய்கையிது நல்ல பழங்கொள்கை !
இம்மா நிலமுழுதும் இன்பமுறும் இச்செயலால்"

என்று பலர்பேசி இருந்தார் ; சிலமுதியோர்,
"நன்ருே அரசுமுறை ! நாசம் நமக்கென்ருர் !

கள்வன், கொலைகாரன், கட்குடியன் ஓர்மகனைச்
செல்வம் பலதந்து சேனை யதிபதியாய்

வைத்தான் ; மகள்தந்து வாழ்விக்க எண்ணிஞன் ;
முத்தை உணராமல் முட்புதருள் வீசுதல்போல்

பச்சைக் கிளியொன்றைப் பார்த்திருந்தும் பூனை [கையில்
வைச்சுக் கொடுப்பவர்போல், வற்ருமல் தேன் [சிந்தும்

நல்ல மலர்மாலை நாசமுறத் தாவுமொரு
பொல்லாக் குரங்கினிடம் போடுவது போல்மகளை

இன்னலுறச் செய்யவே எண்ணிஞன் ; மந்திரிமார்
மன்னவற்கு வந்த மதிகேட்டை மாற்ருமல்

என்னதான் செய்கின்ருர் ? ஏதிந்த நல்லாட்சி
இன்னும் சிலநாளில் இல்லா தழிந்துவிடும்!"

என்றிந்த வாறெண்ணி ஏக்கம் அடைந்திருந்தார்.
மன்றல் குறித்தநாள் வந்தவுடன் மாநகரை

மண்ணுலகில் முன்னாள் மறைந்த வனப்பெல்லாம்
கன்னி இளவரசி காதல் மணங்காண
எண்ணிக் குடியேறி எங்கும் நிறைந்தாற்போல்
வண்ணமுற வீதியெலாம் வாய்ப்பாய் அலங்கரித்தார்.
அங்குறையும் மக்கள் அகமகிழ்ச்சி தாங்காமல்
எங்கெங்கும் இந்தமணம் பற்றியே எல்லோரும்
தங்கள் மனம்போலப் பேசினார்; தாமவர்கள்
மங்கலமாய் ஆடையணி பூண்டு, மணங்காண
மன்னன் அரண்மனையின் மண்டபத்தில்
[சூழ்ந்திருந்தார்.
இன்னிசையே பெண்ணுருவை ஏற்று வளர்ந்த
[தெனும்
வீர குமாரி விரிந்தமுகத் தாமரையாள்,
கோமள வல்லி குவியா மலர்முகத்தாள்,
பூமியிலே வீரனெனப் போற்றும் ஒருமகனை
சூரனை அஞ்சாத சிங்கனும் சூரியனை
ஆரம் புனைந்தாள் ; அவனும் அதுசெய்தான்.
நாரியரும், ஆடவரும் நல்வாழ்த்துக் கூறினார் ;
காதலர்கள் நீடூழி வாழ்ந்து களிப்புறுக !
ஏதும் குறைவின்றி இன்பக் கடல்படிக !
மக்கட் பெரும்பேற்றை எய்தி மகிழ்வுடனே
எக்காலும் வாழ்க!வென எல்லோரும் வாழ்த்தினார் ;
ஊராருக் கெல்லாம் உணவளித் தானரசன் ;
தாராள மாய்ப்பரிசு தந்து களிப்பித்தான் ;
சுந்தரனும் கோமள வல்லியும் செந்தமிழில்
பொங்கும் கவிச்சுவைபோல் புத்தம் புதுவாழ்வாம்
தேனை நுகந்தார் தெவிட்டாமல் தங்களிரு
ஊனும் உயிருமிங் கொன்றெனவே நீங்காமல்
வாழ்ந்து மதுவுண்ட வண்டினமாய் இன்பத்தில்
ஆழ்ந்தார் பல்நாளும் ஆங்கு.

7. குற்றமுள்ள நெஞ்சு

(கலிவெண்பா)

தண்மை குடியிருக்கும்; வெம்பித் தளர்ந்தோரைத்
திண்மைபெறத் தென்றல்மேல் வீசிநறுந் தேனருத்தும்;

எங்கும் தளிர்மரங்கள்; ஏந்தி மதுக்கிண்ணம்
தங்கும் மலர்க்கொடிகள்; தங்கப்பூச் செய்தே

தொடுத்துக் கிடந்ததெனத் தோன்றுமொளிர்
[கொன்றை
அடுத்தடுத்து நிற்க அவற்றின் இடைநடுவே

முத்தும் பவழமும் மூண்டு கிடந்ததென
மெத்த மலர்சிந்தி மேலே மிகவரும்பி

எத்திசையும் வீசி இனிய நறுமணத்தைப்
பத்தியாய் நிற்கும் பவழமல்லி கைமரங்கள்;

நீண்ட மரகதத்தில் நீலமணி கள்பதித்துத்
தூண்டா விளக்கேற்றித் தோன்ற நிறைத்ததுபோல்

காற்றில் அசைந்தாடிக் கண்கவரும் ரோசாக்கள்;
தூற்றும் மகரந்தம் தோடவிழ்ந்த சம்பங்கி;

பல்லை யிளித்தனராய்ப் பாவையர்கள் நிற்பதுபோல்
முல்லைக் கொடிகள் முகையவிழ்ந்து காட்சிதரும்;

இந்த மலர்ச்சோலை யிடையே மதுவுண்டு
சிந்தை களித்துச் சிறைவண்டு பண்பாடிச்

சேமமுடன் வாழும் செந்தா மரை பூத்த
தாமரைப் பொய்கையொன் றுண்டதன் தண்கரைமேல்

கண்கவரும் கைவேலைக் காரர்கள் கட்டியதோர்
பொன்மண் டபமுண்டு; போட்டிருக் கும்நடுவில்

உட்கார்ந் திருக்க வுரியதோர் மேடைதான்;
தட்பமே தூணாய்த் தரையாய் இருக்குமதில்.

இந்த விடத்தில் இளவரசி சிங்கனுடன்
வந்திருந்து பேசி விளையாடு வாளென்றும்.

சிங்கன் தனித்திருத்தல்

பொன்னுடை யையிந்தப் பூதலத்தி லேவிரித்து
மின்னிச் சுடர்வீசி மேற்கே கதிர்நிற்கும்

மாலைப் பொழுதொன்றில் சிங்கன் மகிழ்வுடனே
சேலைப் பழித்தவிழிச் செல்வி வருமுன்னர்

அந்தமணி மண்டபத்தில் வந்தான் அமர்ந்திருந்தான்;
சிந்தையினில் தன்பழைய சின்னத் தனமெல்லாம்

எண்ணினான்; இப்போ திருக்கும் நிலைநினைந்தான்;
தன்னந் தனியுறைவோர் தாராள மாய்ப்பலவும்

சிந்திப்பார்; இஃதியல்பே! அப்பம் சிறிதுமிலை;
முந்தியதன் வாழ்வை நினைத்தான்; முகங்கவிந்தான்;

கள்ள வினைபுரிந்து காலம் கழித்ததையும்,
பிள்ளை மொழியுடையாள் பேரன்பில் மூழ்கியதால்

சேனைத் தலைவனாய்ச் சீர்பெற்று வாழ்வதையும்
தானே மனங்கருதித் தாழ்குழலாள் நல்வரவை

வெய்யிலிலே தொண்டியற்றி மேனி வெதும்புவோன்
மையெழுந்து வெங்கதிரை மாற்றவெதிர் பார்ப்பது
[போல்

எண்ணிமனம் குன்றி இருக்கின்ற வேளையிலே—

இளவரசி வருதல்—இருவரும் மகிழ்தல்

மண்ணில் அழகெல்லாம் மாதைச் சரணடைந்த
தென்னும் படிவிளங்கும் இன்பத்தின் ஊற்றான
கன்னி மலர்க்கொம்பர், கற்கண்டு போல்மொழியாள்,
வேந்தன் மகள்வந்தாள்; வேட்கையுடன்
[சோர்ந்திருக்கும்
காந்தன் நிலைகண்டாள்; கண்ணைச் சிமிட்டாமல்
காலோசை காட்டாமல், காற்றால் படபடக்கும்
சேலை மடக்கிஅவள் சேர்ந்தாள் அவன்பின்னே;
கல்லிழைத்த பொன்வளையில் ஓசைக் கலகலப்பை
மெல்ல நிறுத்தினாள்; மேல்வீழ்ந்து கண்புதைத்தாள்;
காந்தள் மலரிரண்டு கண்களை மூடியதும்
சோர்ந்திருந்த சிங்கன் சுகக்கடலின் உள்வீழ்ந்தான்.
மேகஞ் சுமந்துவந்த மெல்லியதோர் பூங்காற்றே!
தேகமெனத் தேன்சுவையைக் கொண்டவென் தேவியே!
கண்டறிந்தேன் உன்னைநான் கைம்மலரைத் தூக்கியென்
அண்டையிலே வந்துறைவாய் ஆரமுதே!
[என்றுரைத்தான்;
புள்ளிமான் போல்நின்ற பொற்கொடியும் விர்ரென்று
துள்ளிக் குதித்தோடித் தோள்மேல் கரமழுத்தி
கொல்லென்று பற்காட்டிக் கொட்டிவிட்டாள் சிரிப்பை;
வல்லான் அருகணைத்து வாய்முத்துப் பார்த்திருந்தான்;
இந்த இருவோரும் இன்பக் கதைநினைந்தே
அந்த இடத்தில் அகமகிழ்ந்து சேர்ந்திருக்கும்
நேரத்தில் அங்கே நிகழ்ந்தபல காட்சியெலாம்
ஆருக்கும் இன்பம் அளிக்குமது கேட்டறிவீர்!

இயற்கைக் காட்சியால் இருவரும் இன்புறுதல்

பச்சைக் கிளிகள் பழச்சாறு தேனருந்திக்
கொச்சை மொழிபேசிக் கூடிக் களித்திருக்கும்;

கன்னங் கரியகுயில் காதல் தலையெடுக்கப்
பன்னிப் பலபாடும்; பார்த்த கருங்காக்கை

தானு மதுவாகப் பாவித்துத் தன்னுடைய
ஈனக் குரல்காட்டிக் காகா வெனக்கரையும்;

பச்சைக் கடலே பறவையுருக் கொண்டதென
உச்சியிற் கொண்டையோ டுள்ள மயிற்குலங்கள்

தோகை விரித்தாடும்; தோன்றுமக் காட்சிகளால்
ஓகை உறுதார் உலகத்தில் யாருள்ளார்?

இத்தகைய காட்சிகளால் இன்புற்ற காதலர்கள்
முத்தம் பரிமாறி முன்னே பளிங்கனைய

நன்னீர்த் தடத்தில் நடந்து குளிர்ந்துவரும்
தென்னன் பொதியமலைத் தென்றல் நுகர்ந்திருந்தார்;

அந்தநறுந் தென்றல் வழியே பறந்தணைந்த
சந்தச் சிறைவண்டு சாற்றும் இசைக்குரலால்,

"நெஞ்சத்தில் நீங்கள் நினைக்கும் நினைவையெலாம்
கொஞ்சமும் வாய்விட்டுக் கூறு திருக்கின்றீர்!

உள்ளத்தில் தோன்றும் நினைவை உரைக்காமல்
கள்ளத் தனஞ்செய்தல் காதலர்க் கேற்றதல"

என்றரிய செய்தி எடுத்துரைக்கச் சிங்கனும்
தன்கொடியின் வாயிதழில் தந்தான் பலமுத்தம்.

இளவரசியைப் புகழ்தல்

"மாறாப் பெருஞ்சுகமே! மாமயிலே! கொம்புத்தேன்
ஆறாப் பெருக்கெடுக்கும் அன்பே! அழகுருவே!

மன்னர் மதிக்கவுயர் வாழ்வளித்த மாமருந்தே !
நீலவிழி வீசியெனை நித்தம் சுகவாழ்வில்
காலம் கழித்திருக்கச் செய்யும் கடலமுதே !

என்னுயிரை வாங்கி யெறிந்துவிட் டெங்கேயோ
உன்னுயிரை என்னுடலின் உள்வைத்தாய் ஓவியமே !

கண்ணே ! உனது நலம் காட்டிக் கவிபுனையும்
வண்ணந் தமிழ்ப்புலமை வாய்த்திலேன்"
[என்றுரைத்தான்.

இளவரசி சிங்கனைப் புகழ்தல்

சிங்கன் பொழிந்தமது சிந்தைக்குள் பாய்ந்தோடி
அங்கவளைப் பேரின்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்த்திவிட,

சந்திரனை மார்பகத்தில் சார்த்திக் கயல்மீனை
அந்தரமாய் வீசி அவன்முகத்தில் துள்ளிவிழ

மாவின் தளிர்க்கரங்கள் மார்பிற் கிடக்க சுவைப்
பாவைப் பிழிந்தெடுத்துப் பண்ணிய தீங்குரலால்,

"தோட்டமயில் நானுவேன் தோன்றி அதைக்
[களிப்பால்

ஆட்டிவைக்கும் கார்மேகம் ஆனுய் ! மதுச் சிந்தும்

மல்லிகைப் பூ நானுவேன் ! மாதர் மனங்கவரும்
நல்லமணம் நீயாவாய் ! நாதம் பிறக்குமொரு

வீணைநான் ஆவேன் ! வீளையுமிசை யாவாய் நீ
காணுங்கண் நானுவேன் ! அக் கரு மணி நீ !

செந்தமிழ்த் தேனூற்றும் செஞ்சொற் கவியான
அந்தச் சிலப்பதி காரம் அளிக்கின்ற

ஆரா வமுதே ! அகப்பொருட் செல்வமெலாம்
தாராள மாய்வளர்ந்து தங்கும் கலித்தொகையே !

சிந்தா மணியே ! சிறந்தமணி மேகலையே !
முந்தைத் தமிழ்மறவர் போர்வீரம் முற்றும்

இறவாமல் மெய்ப்புலவர் இன்சொல்லாற் செய்த
புறநானூ றே!புகழ்ப திற்றுப்பத் தேஎன்

அகநானூ றே!நற் றிணையே! யருஞ்சொற்
புகலும் குறுந்தொகையே! ஐங்குறு நூறே! நல்

பரிபாட லே!தமிழர் பண்டை நாள் மாண்பும்
அரியதமிழ் நாட்டில் அமைந்த நிலவளமும்

முத்துமுத் தாக முழுதுந் தொடுத்துரைக்கும்
பத்துப்பாட் டே!என் பழந்தமிழின் தேன்பெருக்கே!

'எல்லாப் பொருளும் இதன்பா லுள விதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்' என்று புகழ்

பொய்யா மொழியார் புகன்ற திருக்குறளின்
மெய்யான முப்பொருளே! முத்தமிழின்
[மெல்லொலியே!

உன்னாலே யன்றோ உயிர்வாழ்வேன் நானுலகில்
மன்னவனே! என்றன் மனம்பறித்த மாருதமே!"

என்று பலமொழிந்தாள் இன்பக் கொடிஅவளும்,
"அன்பாக ஓர் பாடல் பாடின் அகமகிழ்வேன்!

பாடுவையோ நீ" யென்றாள்; "பாட்டிது கேள் நீ"
[யென்றே

பாடினான் ஏதோ பரிந்து.

சிங்கன் பாடுதல்

(சிந்து)

வீதி வழிதனிலே — என்னை
வெஞ்சினக் காவலர் கொண்டு வருங்கால்,
தாதி மாருடனே — மாடி
தன்னிலே வந்துநீ நின்றது கண்டேன்!

ஏதும் அறிந்திலனே — உடன்
இன்பவொளி யொன்று வந்ததென் உள்ளே!
சீத மலர் விழியால் — என்றன்
சிந்தை குழைந்து மயங்கினன் தேனே!

துள்ளும் மான்விழியால் — மனத்
துன்பம் விடுத்தனென் தூய்மை யடைந்தேன்!
வெள்ளை மனத்தினளே! — முன் செய்
வெந்தொழில் யாவையும் வீழ்த்தினை நீதான்!
கொள்ளைச் சிரிப்பினையே — உள்ளம்
கொண்டெதிர் நின்று வழக்குரைத் தேநான்!
கிள்ளை உனதழகே — இந்தக்
கேடற்ற வாழ்வினில் வைத்தது காணீ!

சந்த மிகுதமிழால் — நெஞ்சச்
சஞ்சலம் தீர்ந்து களிப்பது போலே
கொந்து மலர்க்குழலே! — என்றும்
கொஞ்சும் இசைமொழி குயிற் குரலாளே!
தந்துமதி யெனக்கே — கொடுந்
தன்மைக் கடல் கடந்தேறும் புணையாய்
நந்தும் மலர்க்கொடியே! — இந்த
நாட்டினில் மாட்சி யெனக்க ளித்தாயே!

உன்னைப்போல் தமிழால் — தேன்
ஊற்றுந் தமிழ்க்கவி கூறவுணரேன்!
நின்னை அணைந்ததனுல் — நன்மை
நேர்ந்தது; போற்றினர் வீரன் எனவென்னை!
கன்னல் கரும்புருவே! — படை
காக்கும் தலைவனுய்ச் செய்தனை வைத்தாய்!
என்ன வினியுரைப்பேன்! — நான்
ஏதும் அறிந்திலேன் என்னுயிர்த்தேவி!

கோமளவல்லி கூறுதல்

(ஆசிரியப்பா)

என்று பாடினன் சிங்கனும் இதனால்
துன்று மலர்க்குழல் தோகை மகிழ்ந்தாள்;
புதுமலர்த் தேனுகர் பொறி வண்டானாள்;
மதுவருந் தினள்போல் மனமயக் குற்றாள்;
சிங்கன் உரைத்த சிறந்தநற் கவிகளால்
அங்கம் புளகித்து அடங்காக் களிப்புடன்,
"காதல! நின்கவிக் கனியென் மனத்தை
ஓதிடற் கரிய உவப்பில் இழுத்தது;
பூவின் தேறல் பொங்கி வழிந்தே
நாவிடைப் புகுந்து சுவையினை நல்கி,
ஊக்கமும் உணர்ச்சியும் உளத்தில் ஊற,
ஆக்குதல் போலுன் அகமலர்த் தோன்றிய
செந்தமிழ்ப் பாட்டென் செவிவழிப் புகுந்தே
சிந்தையிற் கிளர்ச்சி செழிப்புறச் செய்ததால்!
அன்பினாற் பற்பல அறைந்தனை கவியில்
என்பெலாம் உருகிட இன்பத் தாழ்ந்தனென்!
என்னுயிர்க் குயிராய் இருந்தெனைக் காக்கும்
மன்னவர் போற்றும் மணியே! ஆயினும்
உண்மை நீ உரைத்திலை; ஒளித்தனை!
திண்மை உடையோய்! கூறுவென் தெரிந்தே.

இளவரசியின் காதற் பாட்டு

(ஆசிரிய விருத்தம்)

என்காதல்பெறவிரும்பி வேந்தர்குலக்
குமரர் பலர் ஏங்கி நின்றார்!
அன்பாகத் தமிழ்க் கவிதை பலவெழுதி
அனுப்பியெனை வேண்டினார்கள்!

முன்பே யென் மனங்கவர அவர்களிலே
ஒருவருக்கும் முடிந்த தில்லை;
இன்பே! என் எழிலுருவே! என்னெஞ்சு
முழுவதையும் கவர்ந்த தேனே!

இனிய தமிழ்க் கவிதவிர எனதகத்தைத்
தனதாக இழுப்ப தற்கோர்
மனிதரில்லை எனக் கருதி இறுமாந்து
தமிழ் பழகி இருந்தேன்; உன்னை
நனிவருத்தி விலங்கோடு வீதிதனில்
நடத்திவரும் பொழுது கண்டேன்!
கனிவு பெற மனமுருகி அன்புகொண்டு
காதலெனும் குழியில் வீழ்ந்தேன்!

அப்பொழுதே ஒருவருக்கும் தெரியாதென்
அகத்துள்ளே விரைந்து போந்தாய்!
எப்படியோ உயிர்கொண்டாய்! மனம் பறித்தாய்!
உணர்ச்சியையும் கவர்ந்து நின்றாய்!
இப்பொழுதும் எனதுருவை மறைவாய் நீ
மனத்தினிலே இருத்தி வைத்தாய்!
செப்பினை நீ பொய்யுரைதான்! பழையதொழில்
மறவாதே செய்து வாழ்வாய்!

நிலையாயென் னுட்புகுந்தாய்! நின்னுருவை
ஒரு நிமிடம் காணேன் ஆயின்,
கொலையாள னென்றன் உயிர் குலைய
உளங்குமுறக் கொடிதே செய்வாய்!
கலையாத தண்முகிலே! எனை மறந்த
கண்ணொளியே! இன்ப ஊற்றே!
குலையாத முழுமதியே! என்காதல்
கொடிபடர வளர்ந்த கொம்பே!

சிங்கன் சினங் கொள்ளல்

(கலிவெண்பா)

செந்தமிழ் சோலையிலே சென்று கனிநுகர்ந்து
அந்தச் சுவைமதுவில் ஆழ்ந்த மதியுடையாள்

உள்ளத் தெழுந்த உணர்ச்சிதனைச் செய்யுளால்
அள்ளித் தெளிக்கின்ற ஆற்றல் மிகவுடையாள்

'எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித் தாம்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறி'வென்னும் நுண்மொழியைக்

காமங் கரைகடந்து விட்டதோர் காரணத்தால்
கோமள வல்லி மறந்தளாய்க் கூறிவிட்டாள்.

பாவின் பொருளும் பழம்பிழிந்த சாற்றினைப்போல்
தாவும் சுவைநயமும் தானுணர மாட்டாத

சோரன் மனத்தில் சுருக்கென் றிவைதைக்க
நாரிமுகம் பார்த்தான்; நகர்ந்தான் சிறிதளவு;

முன்னாளில் நாம்புரிந்த மூடச்செயல் மறவாள்
என்னைக் கொலைகாரன், கள்வன் எனவிழிவாய்

உள்ளத்தில் வைத்தாள்; ஒருசிறிதும் காட்டாமல்
கள்ளத் தனமுடனே காதலிபோல் வாழ்கின்றாள்;

இன்றே நான்கண்டேன்! இவள்வாய் மொழிவழியே.
என்றே பலநினைந்தான் இன்பத்தின் போக்கறியான்;

குற்றமுளார் நெஞ்சு குறுகுறுக்கு மாமென்று
முற்றும் உணர்ந்தோர் மொழிவதுபொய் யாமோதான்!

ஆதலால் மங்கை யறைந்த மொழியந்தப்
பாதகன் நெஞ்சிற் பகைத்தீயை மூட்டியதால்;

ஏதேதோ சிந்தித் திருந்த நயவஞ்சன்
தீதொன்று செய்வதற்குத் தீர்மானம் கொண்டான்தன்

எண்ணம் சிறிதேனும் ஏந்திழைக்குக் காட்டாமல்
அன்னத்தைக் கையால் அணைத்தான்; அருகிருக்கும்

இச்சிலியின் தோலைக் கிழித்திரண்டு பக்கத்தும்
வைச்சதெனும் கன்னங்கள் வாடப் பலமுத்தம்

பொய்யாகத் தந்தான்; புகழ்ந்தான் பலமொழியால்;
மெய்யே எனக்கருதி மெல்லிடையாள் மகிழ்ந்தாள்;

எண்ணும் எழுத்தும் இலக்கியமும் கற்றாலும்
பெண்ணின் அறிவென்றும் பின்னறிவாம் என்றுரைத்த

முந்தையோர் சொல்லை முழுதும் பிழையென்பார்
சிந்தைமலர் வாடச் செய்தாள் ஒளிர்முகத்தாள்;

பின்னும் சிலபொழுது பேசி மகிழ்ந்தவர்கள்
வன்னப் பறவையெலாம் வாயடங்கித் தம்முடைய

கூட்டுக்குள் வாழக் குறுகுமிருட் போதினிலே
வீட்டுக்குச் சென்றார் விரைந்து.

8. கசந்த வாழ்வு

(கலிவெண்பா)

அஞ்சாத சிங்கன் அரசன் மகளுடனே
கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சோலையிலே

அன்னமனத் தாமரையில் ஆர்ந்திருந்த காதற்றேன்,
பண்ணமைந்த செந்தமிழிற் பாவுருவாய்ச் சிந்தியதை

வீரன் உணராமல் வீணே சினமூண்டான்;
ஈரமிலான் நெஞ்சத்தில் ஏதேதோ எண்ணிவிட்டான்;

அன்று முதலாக அகத்தே மகிழ்வின்றிக்
கன்றியே வாழ்ந்தான்; கலகலப்பை விட்டொழித்தான்;

காமாலைக் கண்ணனுக்குக் கண்டவெலாம் மஞ்சணிறம்
ஆமாறுபோல் தன்னைப் பார்ப்போர் அனைவோரும்

கள்வன் எனக்கருதிக் காண்பதுபோல் எண்ணியவன்
வெள்கித் தலைகுனிந்தான்; வெம்பினான்; ஏவலர்கள்

பற்பலரும் தன்னுடைய பண்டை நிலைகருதி
அற்பனிவன் என்றே அவமதிப் பாயொழுகி

எள்ளிப் பழிக்கின்றார்; என்னுமொரு தீநினைப்பே
கள்ளன் மனத்தைக் கருகிவிடச் செய்ததுவே;

சோலையிலே சென்றாலும் சுற்றிப் பறவையினம்
சாலப் பழிதெரிந்து சாற்றுவதாய் எண்ணுவான்;

நீலக் கருங்குயில்கள் நின்று வசைமொழிந்து
காலனைப் போற்கூவக் கண்டு துடிதுடிப்பான்;

முன்பவனுக் கின்பமாய் மூண்டிருந்த காட்சியெலாம்
துன்பமாய்த் தோன்றித் துயர்வளர்த்த விந்நாளில்;

சிந்தையிலே ஊக்கம் சிறந்து வளர்ந்திருந்தால்
இந்த வுலகத்தில் எல்லாம் மனமகிழ்ச்சி

தந்து துணைசெய்யும்; தன்னெஞ்சு குற்றமுறின்
எந்தப் பெருநலமும் இன்னல் தருஞ்செயலாய்த்

தோன்றி நிலைநிற்கும் துக்கமே எத்திசையும்
ஊன்றியது போற்காணும் உண்மை யிதுவன்ருே !

கள்வனுக்கும் அவ்வின்ப வாழ்வு கசந்ததுவே;
செல்வப் பெருவாழ்வால் சிந்தைக் களிப்பிழந்தான்;

முன்னிருந்த வாழ்வினிலே முற்றும் மனம்பதித்தான்;
"என்னை யிகழ்ந்த இளவரசி வாழ்வைப்

பழிவாங்கி யின்று பழிப்பவர்கள் எல்லாம்
அழுதேங்கச் செய்வேன்! அகல்வேன் அதன்பின்னே!

என்னும் கொடுஞ்செய்கை எண்ணி மறைத்தவனும்
கன்னிமேல் எல்லையிலாக் காதலுடை யான்போல்

இருக்கின்ற போதில் எழுந்த கடுங்கோடை
வருத்தியதைக் கூற நினைத்தாலே வாய்வேகும்;

கோடைக் கொடுமை

குட்டைகுளம் எல்லாம் வறண்டு கொதிப்பேறிப்
பட்டை பட்டை யாய்வெடித்துப் பார்ப்பவர்
[கண்கலக்கும்;

வீட்டுக்குள் வாழ்பவர்கள் வெம்பி உடல்கருகித்
தோட்டங்கள் தேடிப்போய்த் துன்பம் தணிவார்கள்;

பூமியிலே சூடேறிப் புற்கள் கருகினவே;
தீமையின்றிப் பழுத்துத் தீய்ந்து பசுந்தழைகள்

தோடுமலர் எல்லாம் தொலைந்த பெருமரங்கள்
ஆடையணி யிழந்த பெண்கள் அழகின்றி

நெஞ்சத் துயரால் நிலையழிய மெய்யொளியை
மஞ்சு படர்ந்து மறைத்ததுபோல் நிற்பனவே;

மொட்டை மரம்பார்த்து மொய்த்தவரி வண்டெல்லாம்
இட்டதேன் இன்றி யிரங்கும் பசிப்பிணியால்

பூங்கா வனத்தில் பொருந்தும் பறவைகளும்
ஏங்கிச் சுடுகதிரால், இன்னீர்ச் சுனைதேடி

ஓடிப்போய் விட்டதனால் ஓசை அவிந்திருக்கும்;
கூடிப் புதுமணத்தார் கொஞ்ச முடிவதிலை;

இத்தகைய கோடையிலே இன்ப வடிவாளும்
மெத்த துயருழந்தாள்; மேலெல்லாம் கொப்புளங்கள்!

முத்துப் பதித்தவென மூண்டெழுந்து துன்பத்தில்
வைத்தவளை ஆட்டிவிட வாடினாள் பூங்கொடிதான்.

சிங்கனும் இளவரசியும் மலைக்குச் செல்லுதல்

சிங்கன் பலநாளாய்ச் சிந்தித்த தன்நினைவை
அங்குநிறை வேற்றிவிட ஆவல் மனங்கொண்டான்;

கன்னி அரசிமுகம் காதலனைப் போல்நோக்கி,
"என்னுயிரே! மானே! இனியமலைத் தேனூற்றே!

கோடையிலே நம்மைக் கொடுமையுறச் செய்கின்ற
சூடுதணிந்தே சுகமான வாழ்வு பெற

நீலமலை மேற்சென்று நிற்போம்; நிலைத்த வெயிற்
காலம் கழியு வரை; கண்ணே! உடன்பாடோ?"

என்றே அவன்கேட்க, ஏதும் தடையின்றி
நன்றே யுளம்நிறைந்த நங்கையிவை புகல்வாள்:

"ஆசைப் பசுங்கடலே! அன்பாவோ! நின்னுடைய
வாசகத்தை என்றேனும் வாயால் மறுத்தேனா!

எண்ணம் சிதைய எதிர்மறுத்துச் செய்தேனோ!
மன்னவனே! என்றன் மனப்பாங் கறியாயோ!

இப்பொழுதே நீலமலை ஏறப் புறப்படுவோம்!
வெப்பத்தின் வேதனைகள் நீங்குவோம்"
[என்றுரைத்தாள்;

தன்னுடைய தோழியர்க்கும், தாய்க்கும், முடியணிந்த
மன்னவற்கும் சொல்லியோர் மாலைப் பொழுதினிலே

அஞ்சாப் பழியனுடன் ஆநந்தமாய்க் கூடி
கொஞ்சு மொழிப்பாவை, கோதையரும் ஏவலரும்

சுற்றிவரக் கிளம்பிச் சுகவாழ்வு வாழ்வதற்கே
முற்றும் நினைந்தவராய் முன்வண்டி யேறினர்;

நான்கு வகைப்படைகள் நானிலத்தின் தூசெழுப்பி
கான்று சுடுகின்ற கதிரவனைத் தன்னிழலால்

வானத்தின் மீதே வளைத்து மறைத்ததென
மேனிரைத்துச் சூழ்ந்து மிக்க வழிநடந்து

தண்ணீரும் சோலையும் உள்ள இடங்களிலே
நண்ணி மகிழ்ச்சியுடன் நன்கு களைப்பாறி

உண்டு களிப்போ டுறங்கி யெழுந்து பலம்
கொண்டு வழிநடந்து கொஞ்ச தினங்கழித்துக்

கோடைக் கொடியவன் செய்யும் கொடுமைகளை
ஓடத் துரத்தற்கே ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும்

நீல மலைகண்டு நீணெறியைக் கடந்த
சாலத் துயரமெலாம் சாய்ந்துவிழ மேற்சென்றார்;

மன்னன் மகட்காக வைத்திருந்த மாளிகையில்
அன்னவர்கள் சென்றார்கள் ஆநந்தம் எய்தினர்.

மலைக்காட்சி

அங்குசில நாட்கள் அவர்கள் மகிழ்ந்திருந்தார்;
பொங்கிவரும் அருவி பொன்சொரிந்து வீழுங்கால்,

வெய்யோன் ஒளியால் விளங்கும் பலநிறங்கள்;
செய்ய பசுங்குன்றம் சிறக்கப் புனைந்திடவே

வாசமலர் பற்பலவும் வைத்துத் தொடுத்ததொரு
தேசுடைய மாலையாய்த் தென்படுமே அவ்வருவி;

வானைப்பிளந்து வளர்ந்த மரங்களிலே
கானப் பறவை கலந்திருந்து, வந்தவர்க்கு

நல்வரவு கூறி நறுந்தேன் மலர் தூவிப்
பல்வகைய பாடல்கள் பாடிக் களித்திருக்கும்;

நீருண்ட மேகங்கள் நின்று மிகமுழங்கிச்
சேருகப் பாறை சிதறமழை பெய்வனவே;

சூரியனே மண்ணைச் சுடுகின்ற உன்னுடைய
காரியத்தை எம்மிடம் காட்டாதே போவென்று

கையசைத்துச் சொல்லுதல்போல் காற்றால்
[தளிர்மரங்கள்
பையக் கிளையசைத்துப் பார்த்துச் சிரிப்பனவே ;

காட்டானைக் கூட்டங்கள் கண்ணயர்ந்து தூங்குதல்
[போல்
மேட்டினிலும் பள்ளத்தும் மிக்ககரும் பாறைகள்

குண்டு குண்டாகக் கொழுகொழுத்து நிற்பனவே;
அண்டாத நீர்ச்சுனைகள் ஆழ்ந்த படுபள்ளம்

கொண்டலை மேலே தடுக்கும் கொடுமுடிகள்
கண்டவர்கள் நெஞ்சில் கலக்கம் விளைப்பவே!

வற்றாத நீரோடை வாய்ந்த கொடிப்புதர்கள்
முற்றும் அவர்கண்டு மூழ்கினர் இன்பத்தே;

செல்வர், வறியோர், சிறந்த அறிவுடையார்,
நல்வினைகள் செய்வோர், நடத்துவோர் தீச்செயல்கள்,

வல்லார் எளியரெனும் வாழ்க்கை முறையொழிந்து
கல்லார் அறிஞர்எனும் வேற்றுமையும் காணாமல்

எல்லோரும் ஓர்குலமாய் இன்ப நெறியுணர்ந்தே
பொல்லாத காரியங்கள் போக்கி மகிழ்ச்சியுறும்

பேரரசுக் கொள்கைபோல் குன்றம் பிறங்கிடுமே;
சீறும் அரவம், விலங்கு, சிறைப்பறவை,

கற்றறிந்த நூற்புலவர், கள்வர், கொலைகாரர்,
உற்றமதி யற்றோர் உறைவோர் அனைவோர்க்கும்

பேதமிலா வாறு பெருங்குளிர்ச்சி தந்தவரை
ஆதரிக்கும் தன்மை அறியாதார் ஆருளரோ?

சிங்கனும் மங்கையும் சிகரத்தையடைதல்

அக்காலந் தன்னில் அழிந்தநிலாப் போதுவரக்
கொக்காகக் காலங் குறித்திருந்த வஞ்சனகம்

மாலைச் சிறுபோதில் மாளாத அன்பினன்போல்
கோல மயிலின் கரம்பற்றிக் கொண்டேகி

வானத்தை முட்ட வளர்ந்த முகடேறினன்;
தேனொத்த சொற்கள் தெளித்தார் இருவோரும்;

அந்தப் பெருங்குவட்டின் ஓரத்தில் அவ்விருவோர்
குந்தி யிருந்தவிடம் கொல்லும் கொலைக்களமாம்;

அங்கிருந்து கீழ்நோக்கின் ஆண்மை படைத்தோரும்,
தங்கள் உடல்நடுங்கிச் சோர்ந்து தரைவீழ்வார்;

கொஞ்சந் தடுமாறிற் போதும் கொலைமுடிவே;
அஞ்சொல் எழிலாள் அறியாள் இதுசெய்தி;

கள்வன்பால் வைத்ததொரு காமமே இந்நிலையைத்
தெள்ளமுது தேராமற் செய்து மறைத்ததுவே;

கள்வன் கடுநெஞ்சம் கண்டவனைப் போற்பரிதி
மெள்ள மறைந்தான் மேற்றிசையில்; ஆனாலும்

உள்ளக் கொதிப்பை உலகத்தார் கண்டறிய
அள்ளி அறைந்ததுபோல் காட்டினன் அந்திதனை;

கையெழுத்தைக் கண்கொண்டு காண முடியாமல்
மையிருளும் சூழ்ந்து மறைத்ததே கண்ணொளியை.

இளவரசி கூறுதல்

சிங்கன் முகநோக்கிச் "செல்வப் பெருந்துரையே!
இங்குநாம் இன்னும் இருப்பதனால் என்னபயன்?
மால்கொண்ட யானை மனிதர் மனநடுங்கக்
கால்கொண்டு மண்ணில் உதைத்துக் கதறுதல்போல்
காரும் முழங்கும்; கறுத்தவிருள் சூழ்ந்ததிதோ!
ஆரும் துணைவரில்லை; ஆபத்து வாழுமிடம்.
இவ்விடம் விட்டிறங்கி இப்போதே நம்முடைய
அவ்விடம் சேர்வோம்; அனைவோரும் தேடுவார்!"
என்றே அமுதத்தை ஏந்திழையாள் மொண்டூற்ற,
ஒன்றும் அவனுரையான், உட்கார்ந்தான் பேசாமல்;
கொஞ்ச நேரத்தில் குலைந்தான் அவன்பொறுமை;
அஞ்சத் தெளித்தான் அனல்.

சிங்கன் சினமொழி

மன்னனது மகளாகப் பிறந்துள்ளோம்!
மாநிலத்திற் கரசி யாவோம்!
இன்னியல்சேர் தமிழ்நூல்கள் தேர்ந்துள்ளோம்!
இனியவிசை பாட வல்லோம்!
என்னுமொரு செருக்கினிலே எந்நாளும்
மனம்போக்கி இருக்கும் மாதே!
என்னையும் நீ திருடனெனக் கொலைஞனென
இழிவாகப் பேசி விட்டாய்!

அன்றந்தச் சோலையிலே நீ மொழிந்த
வார்த்தையினை மறந்தேன் அல்லேன்!
என்றுநான் பழிவாங்க ஏற்றவொரு
காலம்வரும் எனவே காத்து
நின்றிருந்தேன்! இந்நாளும் சரியான
சமயமிது நேர்ந்த தாலே
இன்றிங்கே உனதுடலும் மனச்செருக்கும்
இல்லாதே ஒழிய மாய்ப்பேன்!

அக்காலத் துனதுவிழி விடுத்தாயென்
அகமுழுதும் கலக்கி நின்றாய்;
எக்காலும் வணங்கிநீ வழிபாடு
செய்யுமொரு தேவின் பாதம்
முக்காலும் பணிந்தேத்தி வரம்வேண்டி
முடிப்பதற்குப் பொழுது தந்தேன்!
இக்காலை அதுசெய்து தாழாமல்
எதிர்நிற்பாய்! நேரம் போக்கேல்.

கோமளவல்லியின் வீரச்செயல்
(கலிவெண்பா)

என்ற மொழிகேட்டாள், ஏதொன்றும் சொல்லாமல்
நின்றாள் கணநேரம்; நெஞ்சில் துணிவுற்றாள்;

'நல்ல மணியை நடுக்கடலில் விட்டதுபோல்
பொல்லான் இவனழகில் போட்டேன் எனதறிவை;

நம்மையிவன் கொன்றிந்த நாட்டினிலே வாழ்வானேல்
அம்மாவோ! முன்னையினும் ஆற்றுவான் தீமைபல;

ஆதலால் இக்கள்வன் ஆருயிரை நான்போக்கிப்
பூதலத்தார் என்னைப் புகழும்படி செய்வேன்!

'கள்வனைக் காதலித்தாள் காவலன்பெண்' என்றுபழி
சொல்வதையும் போக்குவேன்! என்றுறுதி
[சூழ்ந்தவளாய்,

வேந்தன் மகள் தான் வெருண்டவளைப்
[போல்நடித்துச்
சாந்தம் முகங்கொண்டு சாற்றினாள் இவ்வுரைகள்:
"காதலால் என்னைக் களிப்பித்த நல்வாழ்வே!
தீதற்ற கற்பகமே! தேனே! பெருங்குன்றே!

சாதற்கு யானஞ்சேன்! சத்தியமே! உன்னாணை!
பூதலத்தில் நீயல்லால் வேறு புகலறியேன்!

உன்னை மணம்புரிந்த நாள்முதலாய் உள்ளத்தில்
பின்னை ஒருதெய்வம் பேணி அறியேன்நான்!

'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' யென்ற மெய்ப்புலவன்

பொய்யா மொழியே புலங்கொண் டுனைவணங்கி
வையத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்தேன்; இதுவுண்மை!

உன்னை வலஞ்சூழ்வேன்! உள்ளத்தாற் போற்றுவேன்
இன்னே எழுந்தெதிரில் நின்றருள்வாய்!"
[என்றுரைத்தாள்.

அஞ்சாத சிங்கனவன் ஆழ்ந்த கருத்தறியான்
வஞ்சகத்தைச் சிந்தையிலே வைத்திருக்கும்
[பெண்மக்கள்

அஞ்சினவர் போல்நடிப்பார்; ஆனுலகை ஏய்ப்பரிதை
நெஞ்சினிலே காணான் எழுந்திருந்து நின்றுவிட்டான்;

பூங்கொடியும் அந்தப் புலங்கெட்ட பாதகனைத்
தாங்காத சோர்வோடும் சுற்றித் தலைவணங்கி

வந்தவளும் காணமல் வஞ்சகனைப் பொத்தென்றே
அந்தப் படுகுழியில் அஞ்சாமல் தள்ளிவிட்டாள்;

பார்ப்பதற்குக் கூடாத பாதலத்தி லேவீழ்ந்தான்
ஆர்ப்பரித்த கள்வனவன் அப்போதே
[மாண்டொழிந்தான்.

தீரச் செயல் புரிந்த தேவி திகில்கொண்டு
நேரே இறங்கி வருகின்றாள் நெஞ்சினிலே;

ஆராத துக்கம் அடைக்கவே வாய்விட்டுச்
'சோரனே! என்மனத்தைச் சோதிக்கச் சொன்னாயோ!

உண்மையோ! ஒன்றும் உணரேன்! உனைக்கொன்றேன்!
பெண்மை ஒழிந்தேன்! பெரும்பாவத் தீவீழ்ந்தேன்!

அந்தோ! வென்வாழ்க்கை அழிந்ததே என்செய்வேன்!
நொந்தேன்! தனித்தேன்! நொடிப்பொழுதும்
[வாழ்ந்திரேன்!"

என்றரசி வாய்விட் டிறங்கி வருகையிலே
மன்றல் மலர்க்குழலை மாந்தர் பலர்தேடி

எத்திசையும் சுற்றி அலைந்தார்; இவள்வருந்திக்
கத்தியபே ரோசையால் கண்டு வழியறிந்து

வந்திவளைச் சூழ்ந்தார் வரலாற்றைக் கேட்டறிந்தார்;
சிந்தை வருந்தினர்; சிற்றிடையைத் தேற்றினர்;

தங்கும் இடத்திற்குத் தாழாமல் வந்தார்கள்;
அங்கே இரவெல்லாம் ஆழ்ந்தார் துயர்க்கடலில்;

கள்ளன் கருத்தனைய காரிருள்போய் மாண்டதன்பின்
மெள்ளப் பகலோனும் மெய்யறியாள் நெஞ்சத்தே

உள்ள இருள்மாய்க்க உன்னிக் குணதிசையில்
துள்ளப் பறவையினம், தோன்றினன் சோதியுடன்;

இளவரசி தஞ்சையடைதல்

வீரச் செயல்புரிந்து வெந்துயரில் வீழ்ந்திருக்கும்
காரிகையைச் சூழ்ந்திருந்த காவலரும், தோழியரும்,

ஆர்கலிதன் ஓசை அடங்கி வருவதுபோல்
ஓர்முழக்கம் இல்லாமல் ஊருக் கெழுந்தார்கள்.

கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் காட்சி விருந்தளிக்க
எண்ணி விழாக்காணும் இச்சையுடன் கல்லுபல

தாண்டியது கண்டு தளர்ந்து தமதூர்க்கு
மீண்டு நடந்துவரும் மிக்க பெருங்கூட்டம்

இந்தக் குழுவென்று கண்டோர் இசைக்கவே
மந்தநடை கொண்டு மாநகரை யண்மினர்.

நீலமலை சென்ற நேரிழையின் செய்திமலர்
மூலமாய் முன்னறிந்த முத்தமிழ்த் தஞ்சைநகர்

கோலா கலமாகிக் கோதை செயல்குறித்தும்
ஏலாத செய்கவென ஏந்திழைக் கிடங்கொடுத்த

மன்னவனைப் பற்றியும் பேசி மதிப்பற்ற
சின்னத் தனமெல்லாம் சேர்ந்து பிறந்ததெனும்

சிங்கன் கொடுமைகளைச் சிந்தித்தும், எல்லோரும்
அங்கம் குலைந்தார்கள் ஆங்கு.

9. ஊர் வாய்க்கு மூடியில்லை

(கலிவெண்பா)

இந்த ஒழுங்கின்மை எங்கும் நடந்ததிலை;
அந்தநா ளேநாம் அரசன் முடிவினையும்,

கற்றும் அறிவில்லாக் காரிகையின் காதலையும்
முற்றும் வெறுத்தோம்! மூண்டதுவே தீதென்றோம்!

வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் எனவெண்ணிச்
செல்லும் அறிவற்றோர் மன்னன் சிறுசெயலைத்

தக்கவினை அன்றென்று தட்டி மொழியவிலை !
எக்காலும் நிற்கும் இழிவரசன் ஆற்றினன்;

'குற்றம் புரிகின்ற காலத்திற் கோபமுடன்
கொற்றவற்கு நீதி கொளுத்தும் அமைச்சில்லா

நாடு வறங்கூறும்; நலிவராம் குடிமக்கள்;
பாடு பெருதரசு; பார்த்திபனும் கெட்டழிவான்

என்னும் மொழிக்கே இலக்காகி இவ்வரசு
சின்ன மடைந்து சிதைந்ததே! ஐயையோ!

'தங்கள் வினைக்குத் தகுந்த பலன்பெறுவார்
இங்கே' எனற்கிதுதான் காட்டாய் இருப்பதுவே;

நாயைக் குளிப்பாட்டி நல்லிடத்தில் வைத்தாலும்
வாலைக் குழைத்தோடி வாய்வைக்கும் பவ்வீயில்;

என்னதான் சொன்னாலும் ஏதமே செய்தவர்கள்
சின்னத் தனமறந்து சீர்பெறுதல் இல்லைகாண்!

காக்கை நிறங்கருதிக் கானக் குயிலுடனே
நீக்சமற வைத்து வளர்த்தால் குயிற்குரலைக்

கன்னங் கருங்காக்கை கற்றுவிடக் கூடுமோ!
என்ன கொடுமையிது! இப்படியா நம்மரசன்

ஒப்பிலாச் செல்விக்குத் துன்பம் உறவேண்டும்?
தப்பிதத்தால் வந்ததிது வென்றே தளர்வடைந்து

மக்கள் பலமொழிந்தார் மன்னவனும் தேவியும்
துக்கச் சுணைபாயத் துன்பவலை வீழ்ந்தார்;

ஊரெல்லாம் துக்கம் உறைபனியாய் மூடியதால்;
யாரும் முகம்சோர்ந்தார்; எச்செயலும் விட்டிருந்தார்;

தள்ளாத வயதால் தளர்ந்த குலோத்துங்கன்
உள்ளக் கலக்கமுடன் ஒன்றும் உணராமல்

கோட்டு மலர்பறித்துக் கோடையிலே போட்டதுபோல்
வாட்ட முடன் சோர்ந்து வந்தான் சபைநோக்கி.

மந்திரிமார் வீற்றிருந்தார்; மக்கள் திரண்டிருந்தார்;
வந்திருந்தாள் தன்மகளும்; வாய்திறந்து சொல்கின்றான்:

"ஆட்சியினை நன்றாய் அமைதி யுடன்நடத்தி
மாட்சிநான் எய்த மதியுரைத்த மந்திரிகாள்!

ஊர்வாழ் தலைவரே! ஒன்று புகல்கின்றேன்!
சோர்ந்தேன் வயதாலும், சோரன் செயலாலும்;

எண்ணற்ற செல்வம் செலவழித் திவ்வுலகில்
கண்ணுறுவோர் கண்கள் பெயராமல் நின்றுவிட,

அல்லும் பகலும் அசைவின்றி யோடோடிக்
கல்லால் மிகவலிவாய்க் கட்டியதோர் மாளிகைதான்

பொத்தென்று, பூமி நடுக்கால், இருந்தவிடம்
இத்தரையி லின்றி இடிந்தால், அதற்குரியான்

கொள்ளுமனத் துன்பம் குறித்துரைக்க ஒண்ணுமோ!
உள்ளம் கவரும் உருவுடைய என்புதல்வி!

ஆருயிர்ச் செல்வி அரசுரிமை கைக்கொண்டு
பாருக்கு நன்மை புரிவாள்; பலசுகமும்

நன்ருய் அவள் துய்த்து, நான் களிக்க வாழ்ந்திருப்பாள்;
என்றமனக் கோட்டை இடிந்ததால் துன்புற்றேன்;

இன்னும் அரசாள என்னுல் இயலாதே!
பின்னிருந் தாள்வதற்கோ பிள்ளை ஒருவனில்லை;

சோரனுல் என் கிளியும் சோர்ந்தாள், சிறைபிழந்தாள்;
ஆராத் துயரத்தால் அங்கம் மெலிந்து விட்டாள்

என்செய்ய லாம்நீங்கள் எல்லோரும் ஆராய்மின்!
அன்பாக ஓர் வழியைக் காட்டுங்கள் ஆற்றுவேன்!"

என்றுரைத்தான் மன்னன்; எழுந்து முதலமைச்சன்,
"ஒன்றுங் குறைவில்லை; உள்ளங் கலங்காதீர்!

கண்தெரியாக் காமத்தால் கள்வனழ கில்மயங்கி
மண்மேல் பழிவிதைத்த மங்கை இளவரசி

அந்தப் பெருந்திருடன் ஆவி சிதைத்ததனுல்
முந்தைப் பழி முடித்தாள், மூவாப் புகழ் பெற்றுள்;

ஆட்சி அவள்புரிந்தால் ஆரும் முணுமுணுக்கார்;
மாட்சி பெறுமரசை மங்கை கரத்தளிப்பாய்!

நீதி முறையறிவாள்; நாட்டின் நிலையுணர்வாள்;
சாதிமத பேதம் தவிர்ப்பாள்; சமவுரிமை

மாந்தர் குலமெல்லாம் பெற்று மகிழ்வடையச்
சேந்த வரிவிழியாள் செய்வாள் பலதிருத்தம்;

மங்கையிவள் போன்ற மதியுடையார் நாடாள
எங்கே கிடைப்பார்கள்? இல்லை உலகினிலே!"

என்றவுடன் எல்லோரும் ஏற்றுர் கரம்புடைத்தார்;
நன்றே அமைச்சருரை நாங்களிதை ஒப்புகிறோம்;

எங்கள் அரசாய் இருந்தினிது காப்பதற்கே
இங்கே இதுவன்றி வேறுவழி ஏதென்றார்;

கோமள வல்லிதனைக் கூப்பிட்டு அருகிருத்தி
பூமியினை நோக்கிப் புலம்பு முகம்நோக்கி,

என்னார் உயிரே "இளந்தளிரே! கண்மணியே!
பொன்னே! மணம்பூத்த பூவே! புகன்றிடுவாய்.

இப்போ தமைச்சர் எடுத்துரைத்த யோசனையை
ஒப்புகின் றாயோநீ! ஊராளச் சம்மதமோ!

நாட்டைப் புரப்பதற்கு நல்ல அரசின்றேல்
ஓட்டுவோன் இல்லாமல் ஓடித் திசைமாறும்

கப்பலைப் போலிந்தக் காசினி துன்பமுறும்;
எப்படியுன் எண்ணந்தான் என்றான் குலோத்துங்கன்

சிங்கனுயிர் கொன் றழித்த நாள்முதல் சிந்தையிலே
தங்கும் களிப்பின்றித் தள்ளாடி வாழ்ந்திருந்த

மங்கை பலநினைந்தாள்; மாறு முடிவுகொண்டாள்;
அங்கண் மொழிந்தாள் அவள்.

கோமள வல்லி கூறுதல்

(ஆசிரிய விருத்தம்)

தீதுடைய செயல்யாவும் நிலைநில் லாமல்
தெய்வீகக் காதல்முன் மடியு மென்றே
காதலிலே தெய்வீகம் இருக்கு மென்று
கட்டுரைத்தார் பொய்யுரையைக் கருத்தில்
[வைத்தேன்!
பூதலமே பழிசொல்லும் கொலைஞன் தன்னைப்
புருடனென வெண்ணியே மணந்து
[கொண்டேன்!
ஆதலினால் என்னைப்போல் மூட ரில்லை
அறிவின்மைக் கேற்றதொரு வசையுங்
[கொண்டேன்!

இப்புவியில் காதலிலே தெய்வத் தன்மை
இருக்குமேல் காதலருள் ஒருவர் மாண்டால்
அப்பொழுதே மற்றோரும் மாள வேண்டும்;
அவ்விதமாய் உலகமெலாம் நடப்பதில்லை;
செப்பினர் ஈருயிர்கள் ஒன்றே யாகிச்
சேர்ந்துவிடும் காதலினால் என்று பொய்யே'
தப்பிதமே அறிவில்லார் காதல் கொள்ளல்;
தரணியிலே இவ்வுண்மை நானே கண்டேன்.

பெற்றோர்கள் அப்பொழுதே வருந்தி நின்றார்;
பெருந்துயர மோடுபல நீதி சொன்னார்;
சற்றேனும் அவர்மொழிகள் மனத்திற் கொள்ளேன்!
சாற்றினேன்! காதலோ காதல்! என்றே;
முற்றாத அறிவுடைய திருடன் அந்த
மூர்க்கனைநான் மாற்றிவிட முயன்ற வெல்லாம்
வற்றாத நீர்பாய்ச்சி விழலை இங்கே
வளமைபெற வளர்த்தல் போல் ஆயிற்றன்றே?

பாறையிலும் கால்களினாற் சீத்துச் சீத்துப்
பார்த்திரையைக் கொத்தியுணும் கோழி
[தன்மை
மாறுவதே இலை; யுண்மை மனித ருள்ளும்
மடமையால் இளமைமுதல் தீமை செய்தோர்
தேறுவரோ? ஒருபொழுதும் இல்லை! இல்லை!
தெரியாதார் அவர்செயலைத் திருத்த நிற்பார்!
வேறுமொழி ஒன்றுமிலை; விளம்பு தற்கே;
வீணானேன் வாழ்க்கையில் வெறுப்பும்
[கொண்டேன்.

எனதுயிரைக் கவர்தற்கு நினைத்த கள்வன்
இவ்வுலகில் வாழ்வதனால் பயன்தான் என்னே!
மனதினிலே கவிரக்கம் இல்லா திந்த
மாநகரை மறுபடியும் நடுங்கச் செய்வான்!

கனமான பெரும்பாவம் என்னைச் சூழ்ந்து
கவிந்தாலும் அவனுயிரை மாய்ப்ப தென்றே
மனதார நினைத்தேநான் வீரங்கொண்டேன்!
மற்றவனைப் பாதலத்தே தள்ளிக் கொன்றேன்.

என்கொலையால் கடுவெயிலில் திரிந்த மக்கள்
எல்லோர்க்கும் தண்ணிழலே வாய்த்த தாகும்;
தின்மையிலை; என்றாலும் உலகில் வாழ்வோர்
தினந்தோறும் என்செயலை எடுத்துக் கூறி,
நன்மையிலாள் என்றுபல பழிகள் பேசி
நாயகனைக் கொலைசெய்தாள் என்று
[சொல்வார்;
வன்மையுடன் உலைவாயை மூடி னாலும்
ஊர்வாயை அடைத்தற்கு வழியும் உண்டோ!

ஆதலினால் இவ்வரசு வாழ்வு வேண்டேன்!
அடியாரும் குடிகளுக்குள் ஒருத்தி யாகித்
தீதுலகில் நிலவாமல் மறைந்தே போகத்
தினம் பணிகள் புரிவதற்கே நினைத்து
[நின்றேன்!
ஓதுகிறேன் ஒருவழியை உளத்திற் கொள்வீர்!
உங்களிலே அறிவுடையான் ஒருவன் தன்னை
நீதிசெயத் தலைவனாய்த் தேர்ந்து கொள்வீர்!
நீங்களெலாம் அவற்குதவி யாகி நிற்பீர்!

எல்லோரும் பணிபுரிந்தே செல்வம் ஈட்டி
இன்பமுற விழைகின்றீர்! நீங்கள் கூடி
நல்லானைத் தன்னலத்தை விரும்பா தானை
நாட்டுக்குத் தலைவனெனத் தேர்ந்து
[கொண்டால்,
இல்லாமை வீழ்ந்தழியும்; செல்வம் ஊறும்;
எழுந்துவளர் சுதந்திரமும் நிலையாய் நிற்கும்;
பொல்லாமை அடிசாயும்; தொழில்கள் பல்கும்;
புலவர்புகழ் நீதிமுறை ஓங்கும் நன்றே.

(கலிவெண்பா)

வேர்த்து வினைசெய்யும் வீணன் பழையநிலை
பார்த்து நடவாமற் படுகுழியில் போய்வீழ்ந்தேன்.

அணைந்த விளக்கானேன்! ஆரிருளால் சூழ்ந்தேன்;
மணந்தேன் சுடுநெருப்பை, மாண்ட துரும்பானேன்;

'நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்'றென்று வள்ளுவர்தன்

சொன்மாலை யுள்ளே சொருகியது கண்டுணரேன்;
பொன்மாலை யன்பாய்ப் புனைந்தேன் கயவனையே!

காதலெனும் நஞ்சாற் கலங்கி அறிவிழந்தேன்!
தீதுக் குறைவிடமாய்த் தீர்ந்தேன் உலகத்தில்;

சோகவலை யென்னைச் சூழ்ந்து பிணைத்ததுவே!
ஆகையால் என்னுல் அரசியற்றல் ஆகாதே!''

என்ன மொழிந்தாள் இளவரசி; சொற்கேட்டான்
மன்னவனும் மந்திரிகள் மற்றுள்ளோர் எல்லோரும்

செந்தமிழைக் கற்றறிந்த செல்வி புகன்றமொழி
இந்த நிலத்தோர் எவருக்கும் நல்லமுதாம்;

மன்னர் உரிமைதனை மாந்தர் பெறுவதற்கே
இந்நிலத்தில் போர்செய்ய எங்கும் பலவியக்கம்

தோன்றிப் பலநாள் தொடர்ந்து பணிபுரிந்தே
ஊன்றி யிருந்தும் உரிமை கிடைப்பதிலை:

ஆளும் குலத்தார் அடக்கு முறைகாட்டி
நாளும் பொதுமக்கள் எண்ணத்தை நாசமுறச்

செய்வதையும் காண்கின்றேம்! சீற்றத்துடன்மக்கள்
நையும் அடிமையெனும் நாளை அறுத்தெறியப்

போர்ப்படைகள் கொண்டு பொருதே அரசியலைத்
தீர்த்துத் தலைமுழுகித் தீதில் குடியரசை

நாட்டி நலம்பெற்ற செய்திகள் நாமின்றும்
கேட்டிடுவோம்! ஆதலாற் கீழ்மையுற மாட்டோம்!

பூதலத்தில் யார்தான் சுதந்தரத்தைப் போற்ருதார்?
மாது மொழிந்தவுரை மாற்ருமற் கைக்கொள்வோம்!"

என்றுரைத்து நின்ருர்; எழுந்தான் குலோத்துங்கன்
'இன்றே குடிமக்காள்! என்னரசு தந்துவிட்டேன்!

உங்கள் மனம்போல் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுப்பீர்;
பொங்கும் களிப்புடனே போற்றுவீர் நாடுதனே!

நானுமினி உங்கள் நகரில் ஒரு குடியாய்
ஆன வரையிலும் ஆட்சிக் குதவுவேன்;

மன்னர் குலத்திற் பிறந்தோர்க்கும், மற்றவர்க்கும்
இந்நிலத்தே பேதம் எதுவும் இலையென்னும்

உண்மையினை யிந்த உலகோர் உணர்தற்காம்
தன்மையுடன் வாழ்வேன்! தகுந்த வினைபுரிவேன்!

மெய்யா லுழைக்காமல் மேதினியில் ஏழைகளை
நையப் புடைத்தவர்கள் நல் லுழைப்புக் கொள்ளை
[கொளல்

தூவென்று தள்ளித் தொலைக்கத் தகுஞ்செய்கை
ஆவதெனக் காட்டி அறிந்த தொழில் செய்வேன்!"

என்று முடித்தான்; எழுந்தாள் இளவரசி.
"மன்றில் உறைவீர்! மதியுடையீர் கேண்மினோ!

இன்று முதலாக யானும் இனியதமிழ்த்
தென்றல் வளர்ந்தோங்கத் தெள்ளமுதம் நாடெல்லாம்

ஓடுறவே செய்வேன்! உலகெல்லாம் செந்தமிழை
நாடும் படிசெய்வேன்! நாளும் இதற்குழைப்பேன்!

நம்மைத் தமிழ்மொழியின் செந்தேன் பிழிந்தெடுத்து
மக்கள் இனத்தின் மனவயலிற் பாய்ச்சியே

எக்காலும் மாருத இன்பப்பயிர் விளைப்பேன்!
மெய்யே இதுசெய்வேன்! மேலும் உலகினிலே

வெய்யிற் புழுப்போல வேதனையில் ஆழ்ந்திருப்போர்
இன்பமுடன் வாழவே ஏற்ற பணிசெய்வேன்!

அன்புடனே உங்கள் அரசுக்கும் கீழ்ப்படிவேன்!
பாழான பண்டைச் சமுதாய வாழ்க்கைதனைத்

தாழாமல் மாற்றித் தகுந்த புதுவுலகம்
காணவே நீங்களெலாம் கங்கணம் கட்டுங்கள்!

வீணன சோம்பேறி மக்கள் விளைநிலங்கள்
தங்கள் உரிமையெனும் கொள்கை தகர்த்திடுவீர்!

நஞ்சையிலும் புஞ்சையிலும் நாளும் உடல்வருந்திப்
பஞ்சும் பருத்தியும் பல்வகையாம் தானியங்கள்

உற்பத்தி செய்பவரே உண்மை நிலக்கிழவர்;
கற்பனை அல்லவிது; காண்பீர் பகுத்தறிந்தே!

இந்தநிலை வந்துவிட்டால் பஞ்சப்பேய் என்றுமிலை;
எந்தப் பெரும்பிணியும் சண்டையும் இல்லையால்.

தங்கள் நலங்கருதி எந்தத் தனிமனிதர்
இங்கு தொழில் நடத்தல் கூடாதெனும் முறையை

நீதியாய்ச் செய்துவிடின் நில்லாது வஞ்சகப்
பூதமுத லாளித்துவம் போயொழியும் மண்ணுகி!

உள்ளவர்கள் இல்லார்கள் இல்லா ஒருசமுகம்
துள்ளிமெள்ள வளரும்வகை செய்வீர் துரிதமுடன்!

இத்தகைய மாற்றங்கள், ஏற்பட்டால் இவ்வுலகம்
புத்துலக மாகிப் புகழ்பெற்று வாழுமே!

யானும்இதற் காகவே, என்மனப் பூர்வமாய்
ஆன வரைமுயல்வேன்; ஆக்குவேன் புத்துலகம்!

போலிமுத லாளித்வம் போச்சு புரையோடி!
வேலியென விருந்த வேத புராணமதச்

சூதனைத்தும் கண்டு பகுத்தறிவால் சுட்டெரித்தார்.
ஆதலால், இன்னுமதைக் காக்க அறிவுடையோர்

எண்ணுரு் உண்மையிது; இஃதுணரார் எதிர்ப்பின்
திண்ணம் அவர்தோற்றல்; தீரமுடன் உழைப்பீர்!"

என்ன மொழிந்தாள் இளவரசி; எல்லோரும்
மன்னன் மகள் வாழ்க! வாழ்க மதிமன்னன்!

மாநகரம் வாழ்கவே! மாந்தர்குலம் வாழ்க!
தேனை எம்மன்னைத் தெய்வத்தமிழ் வாழ்க!

வாழ்க! தமிழ்வீரம்! வாழ்க தமிழ்க்கலைகள்!
வாழ்க தமிழ்நாடே! என்றுபல வாழ்த்தினர்;

தஞ்சை நகர்மக்கள் கூடித் தமக்குள்ளே
அஞ்சாமை ஊக்கம் அறிவுள்ளார் தங்களை

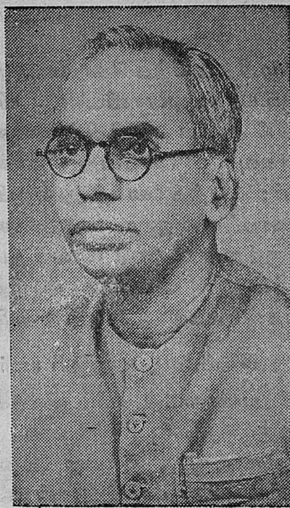
ஆட்சிக் குரியசபை அங்கத்தார் ஆக்கினர்;
காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லாத

நன்னூல்கள் கற்றுணர்ந்த நாவலன் ஆனவனை
மன்னும் சபைக்குத் தலைவனாய் மன்றத்தார்

தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு திறமாகத் தம்முரிமை
ஓர்ந்து நடத்தற் குரியபல சட்டங்கள்

செய்துபின் பற்றிச் சிறந்த குடியரசை
எய்தி மகிழ்ந்தார்கள் இங்கு.

———

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனார் (1900—1961)

தி. வ. மெய்கண்டார்
தமிழ்த்துறை,
மாநிலக்கல்லூரி.
சென்னை.

சாமி. சிதம்பரனார் யார்?

அறுபதாண்டு காலம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்து அதில் நாற்பதாண்டு காலத்தைத் தமிழனுக்கும், தமிழுக்கும் அர்ப்பணித்துத் தூய தொண்டாற்றிய தொண்டர் இவர். நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிடர்கழகம் ஆகியவற்றோடு தொடர்பு கொண்டு முப்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக சமுதாயச் சீர்திருத்தம், சாதிஒழிப்பு, கலப்புமணம், பகுத்தறிவு பரப்புதல் ஆகிய நற்பணிகளிலே நாட்டம் கொண்டு நற்றொண்டாற்றியவர்; பிற்காலத்தில் பொது உடமை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு ஆதரவு காட்டி மக்கள் வளர்ச்சியிலே மனத்தைச் செலுத்தியவர். தமிழ் மக்கள் மேலை நாட்டு மக்களைப் போன்றும், கீழை நாட்டு மக்களைப் போன்றும் இலக்கிய, சமுதாய, பொருளாதாரத்துறையில் வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று விரும்பிப் பாடுபட்டவர்.

சாமி. சிதம்பரனார் யார்?

1920 முதல் 1951 வரையுள்ள இடைப்பட்ட முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட காலத்தில் தமிழகத்தில் வெளிவந்த முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பத்திரிகைகளில் பதின்மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட புனைபெயர்களில் எழுத்தாளராக விளங்கி

எழுதித் தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர். இவர் பகுத்தறிவு, புரட்சி, குடியரசு, திராவிடன், விடுதலை, வெற்றிமுரசு, லோகோப காரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராகவும், எழுத்தாள ராகவும் பல்வேறு கால கட்டங்களில் பணியாற்றிய வர்; பத்திரிகைத் துறையில் நாட்டம் கொண்டு 'அறிவுக் கொடி' என்னும் பத்திரிகையை—1936-ல்—கும்பகோணத்தி லிருந்து ஈராண்டு காலம் நடத்தி மகிழ்ந்தவர்; தமிழர் தலைவர் தந்தை பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை 1939 லேயே முதன் முதலாக எழுதித் தமிழ்த் தரணிக்கு அளித்தவர்.

சாமி. சிதம்பரனார் யார்?

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களை எழுத்தெண்ணிப் படித் தவர் இவர்; இக்கால இலக்கியங்களிலேயும் ஈடுபாடு கொண்டவர். வாழையடி வாழையென வந்த தமிழ்ப் புலவர் கூட்டத்தின் வழித்தோன்றல்; பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பால மாக நின்று தமிழ் இலக்கியத்தை ஆய்ந்தவர்; தமிழிலக்கியம் முழுவதையும் பகுத்தறிவுக் கண்ணோட்டத்துடனும், முற் போக்குக் கண்ணோட்டத்துடனும், விருப்பு வெறுப்புக்கு இடம் கொடாமல் சமதர்ம உணர்வு தழுவத் தமிழனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்த ஆராய்ச்சியாளர்; சங்க இலக் கியங்களைச் சாதாரணமானவர்களும் அறியும்படி செய்த தமிழ் அறிஞர். தமது படிப்புச் செருக்குக் கொண்டு தருக்கி நடக்காமல்—ஆரவாரத்தை நீக்கி, அடக்கமாக வாழ்ந்து,— மக்களுக்காக எழுத வேண்டும் என்னும் மகத்தான கருத் துடன் மக்களாட்சி காலத்திற்கு ஏற்பத் தம்மைப் பொருத்திக் கொண்டவர். தொல்காப்பியர் காலத் தமிழன் முதல் பாரதி—பாரதி தாசன் காலத் தமிழன் வரையில் அனைத்துக் கவிஞரை யும் தமிழனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர்.

* * *

தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாயவரத்தை அடுத்த—கடகம் என்னும் அழகிய சிற்றூரில், வீரபத்திரமலைய மான் என்னும் சைவப் பெருநிலக்கிழாரின் பேரனாகவும் — திரு. சாமிநாத மலையமான் — கமலாம்பாள் அம்மையார்

ஆகிய அன்புடைப் பெற்றோரின் செல்வமகனாக—சார்வரி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 16 ஆம் நாளில் (1-12-1900) சாமி. சிதம்பரனார் தோன்றினார்.

கிராமப் பள்ளியிலும் மாயவரத்திலும் இவர் கல்வி கற்றார்.

பள்ளி மாணவனாக இருக்கும்போது — 12 வயதிலேயே— தன் பாடப் புத்தகங்களில் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி துணை' என்று எழுதி வைத்துள்ள சாமி. சிதம்பரனாருக்குத் தமிழ் கற்று 'வித்துவானாக ஆக வேண்டும் என்பதிலே விருப்பமிருந்தது; தந்தையார் ஊக்கப்படுத்தினார். தஞ்சையில் தமிழில் பெரும் புலவராக விளங்கிய கரந்தைக் கவியரசு ஆர். வெங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களிடம் ஓராண்டு மாணவராக இருந்து கல்வி கற்றுத் தமிழறிவு பெற்றதற்குப் பிறகு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பள்ளியில் சேர்ந்து பயிலத் தொடங்கினார். எளிதில் கற்றுணரும் இவரது ஆற்றலும், துறுதுறுவென இருக்கும் தன்மையும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் திருமலை ஐயங்காரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. ஆசிரியர் கற்றுக் கொடுப்பதை அப்படியே கேட்டுக்கொள்ளும் சுபாவம் இவருக்கில்லை; குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்பார்; மாற்றுவிளக்கங்கள் தந்து பேசுவார். இது சில ஆசிரியர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. எனினும் தலைமை ஆசிரியரின் அன்பும் ஆதரவும் நிரம்பிய தலையீட்டினால் தடையேதுமின்றி முன்னேற்றம் பெற்றார்.

முறையாகப் பயின்று 1923ஆம் ஆண்டில் 'பண்டிதர்ப்' பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்ற உடனேயே கரந்தைத்தமிழ்ச் சங்கத்தில் பணியாற்றத் தொடங்கினார். ஓராண்டு காலத்திற்குள் தஞ்சை மாவட்டக் கழக (ஜில்லா போர்டு) உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமைத் தமிழாசிரியர் வேலை கிடைக்கப் பெற்றுப் பணியில் சேர்ந்தார். தஞ்சை மாவட்டத்தில் இராசாமடம், ஒரத்தநாடு, திருவாரூர் பாபநாசம், பட்டுக் கோட்டை உட்பட — எல்லாப் பகுதிகளிலும் பணியாற்றினார்.

அந்த நாட்களில் பள்ளிகளில் 'தமிழ் ஐயாக்களுக்கு' நன்மதிப்புக் கிடைப்பது அரிது. ஆனால் சிதம்பரனாரோ மாணவர்களுக்கு நூல்கள் பல எழுதியும் புதுமுறையில்

அவர்களைப் பயிற்றுவித்தும் மாணவருலகின் நன்மதிப்புக்கிலக்காகினார். இலக்கணத்தை எளிய இனிய முறையில் கற்பித்தார். சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைச் செந்தமிழோடு சேர்த்துக் கொடுத்தார். நாத்திகராக விளங்கிப் பள்ளியில் பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் செய்த முதல் தமிழாசிரியர் சிதம்பரனாரே யாவார்.

அக்காலத்தில் பள்ளித்தமிழாசிரியர், கல்லூரித் தமிழாசிரியர் யாவரும் பஞ்சகச்சம் வேட்டி கட்டிக்கொண்டு தலையில் துணிக்குல்லாய் (டர்பன்) அணிந்து கொண்டுதான் செல்வர். இதற்கு மாறாக 'சூட்' அணிந்து, கோட், பூட், நெக்டை கூடிய மேல் நாட்டுடையில் முதன் முதல் கல்லூரிக்குச் சென்றுவந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர் காலஞ்சென்ற கா. நமசிவாய முதலியார் என்றால், முதல் உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியர் சாமி. சிதம்பரனாரேயாவார்.

மாணவர்க்கு உவப்பும் உல்லாசமும் ஏற்படுமாறு கற்பித்த புத்துணர்வும், புதுமைக் கருத்தும், புரட்சி வேகமும் உடைய புதிய இளைஞரான தமிழாசிரியரை, மாணவருலகம் விரும்பி வரவேற்றதில், வியப்பில்லையல்லவா ?

சாமி. சிதம்பரனார் கட்டுப்பாடும், கடமையுணர்ச்சியும், ஒழுக்கமும் பண்பாடும் உடைய தமிழ்க்களஞ்சியமாவார்.

1923 முதல் 1940 வரை தமிழாசிரியராக இவர் அலுவல் பார்த்தார்.

தஞ்சையில் வாழ்ந்தபோது தமிழவேள் திரு. த. வே. உமாமகேசுவரன் பிள்ளை, சர். ஏ.டி. பன்னீர் செல்வம், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைமை ஆசிரியர் திரு. சிவ. குப்பு சாமிப்பிள்ளை, கவியரசு ஆர். வெங்கடாசலம் பிள்ளை. சி.வேதாசலம் பி. ஏ. பி. எல். சூப்ரவைசர் இரத்தினசாமிப்பிள்ளை ஆகியோரை நெருக்கமான நண்பர்களாகப் பெற்றிருந்தார்.

நீதிக்கட்சி (ஜஸ்டிஸ் கட்சியில்) ஆர்வம் காட்டிய சாமி சிதம்பரனார் அதிதீவிர சுயமரியாதைக்காரராகவும், பகுத்தறி

வாளராகவும் விளங்கினர். பெரியார் ஈ.வெ. ராமசாமியோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டார். குடியரசு எழுத்தாள ராஞர். பெரியார் முதன் முதலாக மலாயா சென்றபோது சாமி. சிதம்பரனாரும் உடன் சென்று வந்தார்.

கலப்புத் திருமணம் என்பது பஞ்சமாபாதகம் எனக் கருதப்பட்ட அக் காலத்தில்—சீர்திருத்த நோக்கமும் புரட்சி உள்ளமும் படைத்த சாமி. சிதம்பரனார்—கும்பகோணத்தில் பிரபல நீதிக்கட்சிக்காரராக விளங்கிய திரு. ஏ. குப்புசாமிப் பிள்ளையின் மூத்த மகளான சிவகாமி அம்மையாரை, சமூகத்தையும் சுற்றத்தையும் நெஞ்சுரத்தோடு எதிர்த்து நின்று கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

சீர்திருத்தத் திருமணமாகவும், கலப்புத் திருமணமாகவும் நடைபெற்ற முதல் சுயமரியாதைத் திருமணம் இதுவே. இத்திருமணம் அன்னை நாகம்மையாரின் தலைமையில் பெரியாரின் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. நாகம்மையாரும், பெரியாரும் இத் தம்பதிகளைத் தம் செல்வ மக்களாகவே கருதி இத்தம்பதிகள் 28-5-1930-ல் திருவாரூரில் புதுக் குடித்தனம் வைத்தபோது உடன் சென்று சில நாட்கள் தங்கியதோடல்லாமல், ஈரோட்டில் தம்மில்லத்தில் பள்ளி விடுமுறை காலங்களில் எல்லாம் உடன் வைத்திருந்து மகிழ்ந்தனர்.

சாமி. சிதம்பரனார் இளமையிலேயே—பள்ளி மாணவராக விளங்கிய காலத்திலேயே—எதையும் புரிந்துகொண்டு எளிமையாக விளக்கி எழுதும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தார். 1921-ஆம் ஆண்டிலேயே நளாயினி கதை முழுவதையும் வெண்பாவாக இயற்றியுள்ளார். அது இன்னும் நூல் வடிவத்தில் வெளி வராமல், எழுதிய படியே ஏட்டில் உள்ளது. அந்த வெண்பாக்கள் மிகச் சிறந்த கவிநயம் வாய்ந்தவை.

1923 முதல் அவர் இதழ்களுக்கு—பத்திரிகைகளுக்கு—எழுதத் தொடங்கினர். அவரது படைப்புகள் சமுதாயச் சீர்திருத்தம், முற்போக்கு எண்ணங்களை உருவாக்குதல், பகுத்தறிவைப் பரப்புதல், மூட நம்பிக்கைகளை நீக்குதல்,

சாதியை ஒழித்தல், விதவா விவாகத்தைத் வலியுறுத்துதல், கலப்பு மணத்தை ஆதரித்தல், கடவுள் மறுப்புப்பற்றியே அமைந்திருந்தன.

அவைகள் அனைத்தும் கட்டுரைகளாகவும், கவிதைகளாகவும், சிறுகதைகளாகவும், சொற்பொழிவுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

"பொதுமக்கள் நன்மைக்காக எழுதுகின்றோம். நம்முடைய எழுத்துக்களைப் படிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், சமுதாயத்துறையிலே, அரசியல் துறையிலே நம்முடன் சேர்ந்து வருகின்றார்கள். மக்களை இவ்வாறு முன்னேற்றம் அடையச் செய்வது நமது க்டமை" என்று எண்ணியே எழுதினார்.

1940 வரையில் அவர் எழுதியவைகளில் பள்ளிப் பாடப் புத்தகங்களும் சேரும். பத்துப் புத்தகங்கள் வரை எழுதியுள்ளார். அரசாங்க அங்கீகாரம் பெற்றுப் பாட புத்தகங்களாக்க ஏற்பாடு செய்தார். அவை தமிழகத்துப் பள்ளிக் கூடங்களில் பாடமாக வைக்கப்பட்டு மாணவர்கள் பயன் பெற்றார்கள்.

இவரெழுதிய 'மணிமேகலை' என்னும் உரைநடை நூலைச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 1934, 35, 36 ஆகிய ஆண்டுகளில் பாடப்புத்தகமாக வைத்தது.

பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தின் காரணமாக—மாணவர்களுடன் பழகிப் பாடம் சொல்லும் தமிழாசிரியர் பணியில் உற்சாகம் மிகுதியாக இருந்தும் அவர் வேலையை விட்டுவிட்டார், முழுநேரமும் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால்.

* * *

பொதுத் தொண்டில் ஆர்வம் காட்டிய சாமி. சிதம்பரனார் எந்த ஓர் அரசியல் கட்சியிலும் நேர்முக அரசியல்வாதியாக விளம்பரத்துடன் விளங்கியதில்லை.

இளமை முதலே 'தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தில் நாட்டம் உடையவராக விளங்கிய சிதம்பரனார் அக்கட்சித் தலைவர்களின் முதலாளித்துவப் போக்கில் அதிருப்தி

கொண்டு சுயமரியாதை இயக்கம் உருவானபோது அதில் தம்மையும் இணைத்துக் கொண்டார். சுயமரியாதைக் கட்சியின் நிறுவனர்களில் ஒருவராய்த் திகழ்ந்தார்.

சாதி ஒழிப்பு, புரோகித மறுப்பு, கலப்புமணம் சீர்திருத்தத் திருமணம் முதலியவற்றில் ஆர்வம் உடையவராகி அக்கருத்துக்களை மக்களிடம் வலியுறுத்தி எண்ணற்ற கூட்டங்களில் இவர் பேசித் தொண்டாற்றினார்.

1930இல் ''விடுதலை'' தினசரி இதழ் சென்னையில் (பாலகிருட்டிண பிள்ளைத் தெரு, எண். 2, சிந்தாதிரிபேட்டை) ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அறிஞர் அண்ணா, அ. பொன்னம்பலனார் ஆகியோருடன் ஆசிரியர் குழுவில் உடன் அமர்ந்து பணி புரிந்தார். இக் காலத்தில் சிதம்பரனார் அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடன் சிந்தாதிரிப்பேட்டை சாமிப்பிள்ளைத் தெருவில் ஓரே இல்லத்தில் குடி இருந்தார்.

சுயமரியாதை இயக்கம் நீதிக்கட்சியை ஆதரித்த காலத்தில் அவ்விதம் ஆதரிக்கக் கூடாது என்று பெரியாருடன் வாதாடி வந்தவர்களுக்கு, தக்க முறையில் சாமி. சிதம்பரனார் மறுப்புக்கூறி பெரியாருக்கு உறுதுணையாக இருந்தார்.

இக்காலத்தில் பகுத்தறிவுக் கிளர்ச்சிகளையும், சுயமரியாதை ஏடுகளையும் எழுதி எழுதிச் செழுமை செய்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் பெருமைக்குரிய இடம் பெற்றார்.

சாமி. சிதம்பரனார் பல்வேறு கட்சிகளிலும் தொடர்பு கொண்டவர்.

முதலில் தமிழ்ப் பண்டிதர். நீதிக்கட்சிக்காரர், தீவிர சுயமரியாதைக்காரர்; திராவிடகழகக்காரர்; அதன் பின்னர் காங்கிரஸ்காரர்; சமதர்மவாதி; 1949,50-ல் பொது உடமை இயக்கம் 'நெருப்புக் குளியலுக்கு' ஆளானபோது அதனிடம் நட்புப் பூண்டு போர்க்குரல் கொடுத்த ஆதரவாளர்; அதன் பின்னர் இலக்கிய ஆய்வாளர்; விட்ட இடத்தில் தொடுவதைப் போல, தமிழ்ப் புலவராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய சாமி சிதம்பரனார் தமது இறுதிக் காலத்தில் — சில ஆண்டுகள்,

புண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன் விளக்கும் திருப்பணியிலீடுபட்டார்.

தமது அரசியல் ஈடுபாட்டைப்பற்றிச் சிதம்பரனுர் தாமே எழுதியுள்ளார்.

"அரசியல் துறையில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதில் எனக்கு ஆசை அதிகம். ஆனல் என்னிடம் உள்ள சில குணங்கள் — அவை நல்ல குணங்களோ கெட்ட குணங்களோ நீங்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும் — என்னை எந்த அரசியல் கட்சியி லும் நிலைக்கவிடவில்லை

ஆரம்பத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரன்; அதன்பின் தீவிர சுய மரியாதைக்காரன். சுய மரியாதை இயக்கமும் திராவிடக் கழகமும் ஒன்றுதான் என்ற நிலை ஏற்பட்டவுடன் நான் காங் கிரஸ்காரனுனேன். 1942 இயக்கத்தை ஆதரித்தேன். அதன் பின் காங்கிரஸ் பதவிக்கு வந்த பின் அதிலும் எனக்கு அதிருப்தி. நேர்மையாக நடக்க வேண்டும்; தப்புத் தண்டா செய்யக் கூடாது; சொன்னபடி செய்ய வேண்டும். மக்களிடையே சாதி வேற்றுமை, இனவேற்றுமை, மொழி வேற்றுமை பாராட்டக் கூடாது; மக்களனைவரும், கல்வி பொருளாதாரம் இவைகளில் சமநிலை அடைய வேண்டும்; வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயம் அடைய வேண்டும் — இவை போன்ற முற்போக்குக் கொள் கைகளே என்னுடைய அரசியல் கருத்துக்கள். ஆகையால் நான் எந்த இயக்கத்திலும் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை. கட்டுப் பாட்டுக்கு அடங்கி நடக்கும் குணமும் என்னிடம் இல்லை. என்னை எந்த அரசியில் கட்சிக்காரன்தான் ஏற்றுக் கொள்வான்?"

—சாமி சிதம்பரனுர் தொடக்க காலத்தில் பல கட்சிகளில் பணியாற்றியவராக இருப்பினும் பிற்காலத்தில் எந்தக் கட்சியி லும் அவர் சேர மறுத்துவிட்டார்.

இலக்கியம், சமுதாயம், அரசியல் ஆகிய துறைகளில் சாமி. சிதம்பரனுர் என்ற பெயருக்குத் தனிச்சிறப்புண்டு.

தம் இறுதிக் காலத்தில் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், சமா தான இயக்கம், சீன-இந்திய நட்புறவுக் கழகம், சோவியத்

நண்பர்கள் சங்கம், ஒய், எம்,சி.ஏ. பட்டிமன்றம் ஆகியவற்றில் இடம் பெற்றுப் பணியாற்றினுர். தமிழக முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தில் தொடக்ககால முதலே குறிப்பிடத்தக்க பங்கு அவருக்குண்டு. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் துணைத்தலைவராக ஈராண்டுகள் பணியாற்றியுள்ளார். சென்னை மாகாணசபை சங்கத் தலைவராக மூன்று முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஒன்பது ஆண்டுகள் வரை பொறுப்புள்ள தலைவராக விளங்கினுர்.

"அரசியல் விடுதலைக் கிளர்ச்சியில் பாரதியாரும், தனித் தமிழ் இயக்கத்தில் மறை மலையடிகளும், உரிமை வேட்டலில் திரு. வி. கவும், தமிழ் உரிமை வேட்கையில் பாரதிதாசனும் முன்னின்று தொண்டாற்றியது போல், தமிழ்ப் பெரும்புலவர் சாமி. சிதம்பரனுரும் பெரியாரின் வழி நின்று சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பெருந்தொண்டாற்றினுர்" எனப் புகழ்ந்து போற்றிப் பாராட்டுகிருர், இவரது மாணவரான டாக்டர். சி. இலக்குவனுர்.

நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதைக் கட்சியில் ஈடுபட்டபோது பெரியார் அவர்களுடனும், அறிஞர் அண்ணு அவர்களுடனும், திரு.எஸ். இராமநாதன், திரு. எஸ்.குருசாமி, திரு. கைவல்யம் சாமியார், திரு. க. ஜனகசங்கரகண்ணப்பர், திரு. காளியப்பன் திரு. சி. நடராசன், திரு. எஸ். வி. லிங்கம், திரு. சொ. முருகப்பா, திரு. அ. ராகவன், திரு. ப. ஜீவானந்தம், பட்டுக்கோட்டை A அழகிரிசாமி மற்றும் நண்பர்களுடனும் சகோதர அன்புடன் பழகி வந்தார்.

* * *

"அகன்ற பரந்த நெற்றி; தூக்கி வாரி விடப்பட்ட தலை முடி; அன்புடன் நோக்கும் கண்கள்; எடுப்பான மூக்கு; பேசத் துடிக்கும் உதடுகள்; மன உறுதியைக் காட்டும் மோவாய்; அம்மை வடுக்கள் லேசாகத் தென்படும் தெளிவான முகம்; உயரமுமில்லாத, குட்டையுமில்லாத நடுத்தர உயரம்; இடுப்பில் நான்கு முழ வெள்ளை வேட்டி; மேனியில் ஜிப்பா போன்ற வெள்ளைச் சட்டை; மேலேஒரு வெள்ளைத்துண்டு— நீதிக்கட்சியிலிருந்ததால் வெள்ளை உடையில் பெரு விருப்பம்

அவருக்கு—எப்போதும் இலங்கும் கறுப்பு நிற பிரேமிட்ட மூக்குக் கண்ணாடி; என்றும் புன்னகை சிந்தி நிற்கும் மாநிறத் திருமுகம்; வெளியில் செல்லும் போதெல்லாம் கையில் ஒரு குடை."

—இதுவே சாமி. சிதம்பரனாரின் தோற்றம்.

அவருக்கு வயது அறுபது என்பது அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவருக்கே புலனாகும்.

சாமி. சிதம்பரனார் பழுத்த தமிழ்ப் புலவர்; தமிழ் நாட்டு முன்வரிசை முற்போக்கு எழுத்தாளர்; தமிழால் தமக்கும், தம்மால் தமிழுக்கும் பெருமை ஏற்பட வாழ்ந்த பேரறிஞர்; தமிழ் இலக்கியச் செல்வத்தைத் தமிழர்களுக்கு வாரிவாரித் தந்த தமிழ் வள்ளல்.

சாமி. சிதம்பரனார் முறையாகத் தமிழ்ப் படித்த பண்டிதர் பரம் பரையைச் சேர்ந்தவர்தாம்; ஆனால் தமிழ் பண்டிதர் களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவர். பழமையில் புதுமை கண்டு பழமையையும் புதுமையையும் இணைத்துக் காட்டியவர்.

தாம் தமிழ்ப்புலமை பெற்றவர் என்ற செருக்கற்றவர்; அதேநேரத்தில் தமிழ்ப்புலவர்களிடமுள்ள தாழ்வு மனப்பான் மையை விலக்கியவர்; எப்பொருளையும் பற்றி விவாதிப்பார். கருத்து வேற்றுமையை வரவேற்பார். அதே நேரத்தில் தம் கருத்தை அழுத்தம் திருத்தமாக வலியுறுத்திப் பிறர் மனங் கொள்ள எடுத்துச் சொல்வார்.

இளைஞர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்றுச் சமமாகக் கருதிப் பழகுவதிலே இன்பம் காண்பவர்; மேலைநாடுகள் கீழைநாடுகள் போல தமிழ் மக்களும் மேம்பாடடைய வேண் டும் என்னும் மேலான ஆர்வம் உடையவர்.

அவர் 'உயர்ந்த மனிதர்' என்ற சொல்லுக்கு இலக்கண மாகத் திகழ்ந்தவர்; நேர்மை, நாணயம், தூயசிந்தனை, அன் புள்ளம் இவைகளின் உருவமாக விளங்கினார். உள்ளும் புறமும் ஒத்தவர். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசத் தெரி யாதவர்; இவர் யாருடனும் இன்முகத்துடன் இங்கிதமாகப் பழகுவார். அதே சமயத்தில் சிறுமைக் குணம்படைத்த

தீயோரைக் கண்டால் தூற்றுமல் தூர விலகிப் போய்விடுவார். மன்னிக்கும் மனம் உடைய மாமனிதர்; சினத்தைச் சினந்து ஒதுக்கியவர்; பொய் என்றால் என்ன வென்றே அறியாதவர். அடங்கி அடங்கியே வாழ்ந்தவர்; ஆரவாரமும் ஆர்ப்பாட்டமும் அறவே நீக்கியவர். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாகப் போற்றிய உத்தமர்.

பணம் சம்பாதிப்பது என்னும் குறிக்கோள் இல்லாதவர்; செலவு செய்வதிலே சிக்கனமானவர்; நல்ல காரியம் என்று தோன்றினல் தாராளமாக உதவுவார்; விளம்பரத்தை ஒரு நாளும் விரும்பியவரல்லர்; ஏழை மாணவர்களுக்கு இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமல் உதவுவதிலே ஆர்வம் காட்டியவர் ஒரு பதவியில் அமரும் வரையிலும்கூட இவரிடம் உதவி பெற்றவர்களும் உண்டு. தமக்குச் செய்த சிறிய உதவியையும் பெரிதாக மதித்து நன்றி பாராட்டக் கூடியவர்.

காலத்தை ஒரு சிறிதும் வீணாக்காதவர்; குறிப்பிட்ட வேலையைக் குறித்த காலத்தில் ஒழுங்காகச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் உடையவர்.

'எழுதும் பேனாவில் 'இங்க்' தானே உற்பத்தியாகக் கூடாதா, வற்றாமல்' என்று வருத்தப்பட்டவர். எழுதுவதற்கு மேஜை நாற்காலி எதையும் வேண்டார். ஒரு பெட்டி முன்னால் பேப்பர் கட்டுகளை வைத்துக் கொள்ள இடமிருந்தால் போதும். பெட்டி உயரமாக இருந்தால் இரண்டு மூன்று தலையணைகளைப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு எழுத ஆரம்பித்து விடுவார். அல்லது ஒரு சாய்வு நாற்காலி இருந்தால் போதும்; படிப்பு ஆராய்ச்சி, எழுத்துவேலை எல்லாம் தொடங்கி விடும்.

இனிய குரலில் தமிழ்ப்பாடல்களை மிக அழகாகப் பாடுவார்.

சாமி. சிதம்பரனர் எழுதிய நூல்களை விட எழுத நினைத்த நூல்கள் ஏராளம்.

திரு. சாமி. சிதம்பரனர் அவர்கள் 20 வயதிருந்தே நாட்குறிப்பு எழுதும் வழக்கமுடையவர்; ஒவ்வொரு நாளும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் முறையாகக் குறித்து வைத்துள்ளார்.

* * *

இளமை முதலே பத்திரிகைத்துறையில் ஆர்வம் காட்டிய சிதம்பரனுர் 1934-35 பள்ளி ஆசிரியராக விளங்கிய காலத்தில், மாயவரத்திலிருந்து வெளிவந்த 'வெற்றிமுரசு' என்னும் இதழின் துணையாசிரியராகப் பணியாற்றினுர். 1936-ல் சொந்தத்தில் அச்சகம் நிறுவி, தம்முடைய துணைவியார் சிவகாமி அம்மையாரை ஆசிரியராக அமர்த்தி 'அறிவுக்கொடி' என்னும் இதழைக் கும்பகோணத்திலிருந்து ஈராண்டு காலம் நடத்தினுர். பிற்காலத்தில், 1949-ல் பரலி. சு. நெல்லையப்பரிடமிருந்து 'லோகோபகாரி' இதழின் உரிமையை வாங்கித் திரு. வேணுகோபால நாயகர் நடத்தியபோது ஓராண்டுகாலம் ஆசிரியராக அமர்ந்து திறம்பட நடத்தினுர்.

1938லும் 1952லும் முறையே ஓராண்டு காலம் விடுதலையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினுர்.

இவையன்றி, தமிழரசி, (சென்னை) தாருல் இஸ்லாம் (சென்னை), சாந்தி, தொழிலரசு (திருச்சி) தமிழ்ப்பொழில் (கரந்தை), செந்தாமரை (சென்னை), சரசுவதி, ஜனசக்தி, நவசக்தி, தாமரை, தமிழ்முரசு (சிங்கப்பூர்), பொன்னி (புதுக்கோட்டை) செந்தமிழ்ச் செல்வி, பாரதி, தினமணி (சுடர்), புது உலகம் (பட்டுக்கோட்டை), கவிதா மண்டலம் (புதுவை வார இதழ்) புதுவை முரசு நகர தூதன் (திருச்சி), சண்டமாருதம் (புதுவை வாரஇதழ்), பார்க்கவகுல மித்திரன் (திருவண்ணுமலை,) சுயமரியாதை, போர்வாள், தமிழ்நாடு முதலிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளார்.

இவ்விதழ்களில், மெய்கண்டான், கதைக்காதலன் ஸ்குருலூஸ், S.C. பரன், மிஸ்டர் திங்கர், சாமி, இடிமுழக்கம், காலக்கவி, ஸ்வாமிஜீ, வம்பன், அரட்டை சிகாமணி, நாஸ்திகன், பொறுப்புள்ளவன் என்னும் பதின்மூன்றுக்கும் மேற்பட்ட புனை பெயர்களில் எழுதினுர்.

இலக்கிய சம்பந்தமான கட்டுரைகள் அனேகமாக இவரது சொந்தப் பெயரிலேயே வெளியாகும்.

பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபடுவதில் அவருக்கு மட்டற்ற ஆசை இருந்தது. (பத்திரிகையில் எழுத வேண்டும் என்னும்

வெறி மிகுந்த போதெல்லாம்) தமிழாசிரியர் பணியிலிருந்து விடுமுறை பெற்றுப் பத்திரிகை நிலையங்களில் வேலை செய்தார். இவ்விதம் அவர் எழுத்தாளராகவும், ஆசிரியராகவும் இருந்து பணியாற்றிய பத்திரிகைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை, குடியரசு, புரட்சி, பகுத்தறிவு, திராவிடன், விடுதலை, லோகோபகாரி ஆகியவைகள்.

'நான் என்றும் என்னை எழுத்தாளன் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்பியதில்லை. ஆனால் 1923 முதல் எழுதிக் கொண்டே வருகிறேன் 1948 வரையிலும் நான் எழுதி வந்த எழுத்துக்கள் எல்லாம் பயனற்றவை என்றே இன்று நினைக்கிறேன்'' வ. விஜயபாஸ்கரனை ஆசிரியராகக் கொண்ட 10.12.1958 சரசுவதி இதழில்) என்று சாமி. சிதம்பரனார் கூறியுள்ளார்.

அன்றாட அரசியல் நிகழ்ச்சிகளிலேயிருந்து அறவே ஒதுங்கி நின்று இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டு உழைத்து, மனநிறைவும், மனமகிழ்ச்சியும் எய்திய பிற்காலத்திலேயே இந்தக் கருத்தை அவர் வழங்கியுள்ளார்.

இக்காலம் வரையில் அவர் தன்னிடம் மறைந்திருந்த இலக்கிய ஆராய்ச்சித் திறனை உணராமலேயே இருந்திருந்தார்.

ஆயினும் சாமி. சிதம்பரனார் அவர்கள் கூறியுள்ளதைப் போல 1948 வரை அவர் ஆற்றியுள்ள இலக்கியப் பணிகள் அனைத்தும் பயனற்றவை என்று ஒதுக்கி விடுவதற்கில்லை.

இந்தக் காலத்திலேதான் அவர் பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்குப் பாடநூல்கள் எழுதினார் நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகள் எழுதினார். ஆயிரக்கணக்கான கவிதைகள் எழுதினார்; நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதினார்; அவற்றுள் பல இன்றும் நூல் வடிவிலே வெளிவரவில்லை.

இந்தக் காலத்திலேதான் (1939-ல்) பிற்காலத்தில் இலக்கிய, வரலாற்று ஆசிரியர்களால் பாராட்டப்படவிருக்கிற ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியாரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலாகிய 'தமிழர் தலைவர்' என்னும் நூலை எழுதினார். இதனை

வெல்லக் கூடிய — தந்தை பெரியாரின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கக் கூடிய வேறு ஒரு நூல் இன்னும் வெளிவரவில்லை என்பதே இந்நூலின் பெருமைக்குத் தக்கதோர் சான்றாகும்.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், "சிதம்பரனார் எழுதும் எதுவும் நடைநலமும் உணர்ச்சி வளமும் உடையதாகும். உண்மையில் உயர்ந்த சால்பு நிறைந்த பெருந்தகையார் வரலாறே பொருளாகக் கொண்டு அவர் எழுதிய இப்புத்தகம் கற்பவருக்கு இனிமையும், உணர்வும், மடிமையில் வெறுப்பும் அறவலி மதிப்பும் ஊட்டி, நாட்டுநலம் பெருக்குமென நம்பு கிறேன்" எனக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார்; திரு. வி. க.வும் இந்நூலைப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார்.

எனவே இக்காலத்தில் சிதம்பரனார் ஆற்றிய பல்வேறு பட்ட இலக்கியப் பணிகளிலே, சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவைகள் உண்டு.

*　　　　*　　　　*

சாமி சிதம்பரனார் 1948 லிருந்து 1961 வரை உள்ள இடைக்காலத்தில் இலக்கியத் துறையில் திட்டமிட்டு வேலை செய்தார். இலக்கியப்பணி ஒன்றுதான் தமக்குத் தகுந்த வேலை என முடிவு செய்த காலமுமிதுவே.

'அரசியல், சமுதாயம், சீர்திருத்தம் என்று சொல்லிக் கொண்டு உருவாக ஒன்றும் செய்யாமல் வீண் காலம் போக்கிக் கொண்டிருந்த என்னை இலக்கிய உலகத்தில் நுழையச் செய் தவர் சிங்கப்பூர் தமிழ்முரசு ஆசிரியர் நண்பர் கோ. சாரங்கபாணி அவர்கள்தான். அந்த இலக்கிய உலகத்தில் உறுதியாக நிலைத்து நிற்கச் செய்தவர் தோழர் கண முத்தையா அவர்கள்" என்று மனமகிழ்வுடன் குறிப் பிட்டுள்ளார். இந்தத் துறையில் ஊக்கமளித்த 'ஸ்டார் பிரசுரம்' கண. இராமநாதனையும் நன்றியுடன் குறிப்பிட அவர் மறக்கவில்லை.

இலக்கியங்களை விருப்பு வெறுப்புக்கு இடம் தராமல் வர லாற்றுக்கண் கொண்டு, மக்கள் நலக் கண்ணோட்டத்துடன்,

விமர்சித்து விளக்கும் பெருமுயற்சியை சாமி. சிதம்பரனார் மேற்கொண்டார்.

பாரதி உச்சிமேல் வைத்து மெச்சிய கம்பன், வள்ளுவர், இளங்கோ ஆகிய முப்பெரும் புலவர்களின் படையல்களையும், சங்க இலக்கியங்களான தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு ஆகியவற்றையும், சீத்தலைச் சாத்தனாரின் செந்தமிழ்க் காப்பியமான மணிமேகலையையும், சைவ, வைணவ அடியார்களது பாடல்களையும், சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவத்தையும், வடலூரார் வாய்மொழியையும், இக்கால இலக்கியங்களையும் தமிழ்ப் பெருமக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவைக்கும் அரும்பணியில் சிதம்பரனார் இறங்கினார்.

இவரியற்றிய தொல்காப்பியத் தமிழர், பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், பழந்தமிழர் அரசியல் என்னும் நூல்கள் பண்டைத் தமிழரின் பண்பாட்டினையும், சிறப்பினையும் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டுவனவாகும்.

சங்க இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் தமிழர்வாழ்வும் என்னும் நூல்கள் பழந்தமிழரின் நிலைமையினையும், பெருமையினையும் உள்ளவாறு உணர்த்துவனவாகும்.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகமும், சிலப்பதிகாரத் தமிழகமும், மணிமேகலை காட்டும் மனித வாழ்வும், கம்பன் கண்ட தமிழகமும், வடலூரார் வாய்மொழியும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு அமுத சுரபியாக விளங்கும் தன்மை உடையனவாம்.

அருள் நெறித் தொடர் வரிசை நூல்களான ஆழ்வார்கள் அருள் நெறி, தேவாரத் திருமொழிகள், சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம், மணிவாசகர் — மூலர் மணிமொழிகள், அருணகிரியார் — குருபரர் அறிவுரைகள், பட்டினத்தார் — தாயுமானார் பாடல் பெருமை ஆகிய ஆறுநூல்களும் புலவர்களிடத்

திலிருந்தும் இறையன்பர்களான அடியார்களிடத்திலிருந்தும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கன இவை இவை என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவனவாகும்.

'இலக்கியம் என்றால் என்ன?' என்னும் நூல் இலக்கியத்தில் பிரசாரம், பழமையான இலக்கியங்களைக் காண வேண்டிய கண்ணோட்டம், புதுமையான இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டிய அடிப்படை ஆகியவை பற்றி விளக்குவதாகும்.

இவரது, அறிவு என்னும் கவிதை நூலும், உமர்கய்யாம் (மொழி பெயர்ப்பு) என்னும் கவிதை நூலும் கற்போர்க்கு இன்பம் பயப்பனவாம்.

இவர் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவற்றில் முப்பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களே வெளி வந்துள்ளன.

இலக்கியங்களைப் பண்டிதர்களின் துணைகொண்டே படிக்க முடியும் என்னும் நிலையை மாற்றி ஓரளவு தமிழறிவு உள்ளவர்களும் உணர்ந்து கற்றுப்பயன் பெறத்தக்க வகையில்— தமக்கே உரிய எளிய இனிய நடையில்—அவற்றின் அடிப்படையை ஆய்ந்து அறிவித்துள்ளார்.

சிதம்பரனாரது ஆய்வுத் தொண்டினைத் தமிழறிஞர்கள் பலர் சிறப்பித்துள்ளனர். பொதுவுடைமை இயக்கத்தலைவர் தலைவர் ப. ஜீவானந்தம் வழங்கிய புகழுரைகள் இவை.

"விருப்பு வெறுப்பின்றித் தமிழரின் முதற்பெரும் நூலாம் தொல்காப்பியத்தைச் சாதாரணத் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் நன்கு புரிந்து கொள்ளும் எளிய தமிழில், தமிழரின் அன்றைய நாகரிகம் எது என்பதை ஆராய்ந்து தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார், தோழர் சாமி. சிதம்பரனர். இந்த அரிய ஆராய்ச்சிக்குத் தமிழகம் அவருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது" "சிதம்பரனாரின் மிகச் சிறந்த சாதனை நூல் இது"

“திருக்குறளைப் பற்றிய பல்வேறு அம்சங்களையும் சராசரித் தமிழ்மகன் அறிந்து கொள்ளும் விதத்தில் இந்த நூலில் எளிமை படச் சொல்கிறார். மனக்கோட்டமில்லாமல் வள்ளுவத்தைக் கற்க இதில் வழி காட்டுகிறார். திருக்குறளைப் பற்றிப் பரவி நிற்கும்—பரப்பப்படும் குறுகிய மொழி, இன வெறிக் கொள்கைகளை வரலாற்று நோக்கோடும், தெளிந்த இலக்கிய அறிவோடும் பிட்டுப் பிட்டுக் காட்டி அம்பலப் படுத்துகிறார்”

“தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, திருக்குறள், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம்—என்ற தமிழ் மொழியின் ஆகச் சிறந்த இலக்கியங்களைச் சாதாரண மக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்கோடு ஆய்ந்து, சிறந்த நூல்களை வரிசையாகத் தீட்டித்தந்த சாதனையாகும். இந்தச் சாதனை இது வரை யாரும் சாதிக்காத பெரும் சாதனை! இதைப் போகப் போகத்தான் தமிழன் உணர்வான் என்பதில் ஐயமில்லை.”

எழுத்து (பிப்ரவரி 1961) இலக்கிய மாத இதழில் திறனாய்வாளர் சி.சு. செல்லப்பா வழங்கிய புகழுரைகள் இவை— “இதுதான் ஆங்கிலத்தில் சோஷியாலஜிகல்' என்று கூறப் படும். இலக்கிய சம்பந்தமாக சமுதாயப் பார்வை பார்த்து தகவல்களை வெளிக் கொணரும் ஒரு விமர்சன முறை வழி ஆகும். சரித்திர பண்பாட்டு ரீதியான பார்வைகள் கலந்தும் கூட, சங்க காலக் கவிதைகள் முதல் பாரதி வரை அநேகமாக எல்லா பழைய இலக்கியங்களையும் அவர் இந்த நோக்கில் பார்த்து, ஆராய்ந்து, ரசமான, இன்பமான உபயோகமான பல தகவல்களை அறிவித்திருக்கிறார்...இலக்கியம் மூலம் தெரியவரும் ஒரு நாகரீக, பண்பாட்டு வாழ்வு பற்றிய பார்வையை மட்டும் ஆழ்ந்து செலுத்தி, உயர்ந்த அளவு தகவல்களை ஒவ்வொரு நூலிலும் வெளிக்காட்டி இருப்பவர் சாமி. சிதம்பரனார்.”

இலங்கை எழுத்தாளர் எச். எம். பி. முகிதீன் வழங்கிய புகழுரைகள் இவை :

"சிதம்பரனாரின் தமிழ்ப்பணி பலதரப்பட்டவை என்றாலும் அவரது தமிழ்த் தொண்டின் இமயசிகரமாகச் சுடர் விட்டுப் பிரகாசிப்பது அவரது பண்டைய தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வாகும். இந்தத் துறையில் அமரர் சிதம்பரனாரின் அருந்தமிழ்த் தொண்டு பேரறிஞர்கள் உ.வே. சாமிநாத ஐயரினதும் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையினதும் தமிழ்ப் பணியுடன் நிகர் நிற்கக் கூடியது. என்றாலும் இவ்விரு தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த இலக்கியத் திறனாய்வுத் திலகங்களையும் சில அம்சங்களில் சாமி. சிதம்பரனார் மிஞ்சி விட்டிருந்தார். சிதம்பரனாரின் திறனாய்விலே ஒரு புதுக் கண்ணோட்டம்—மனிதனை வாழ வைக்கும் கண்ணோட்டம்—மனிதனுக்கு நல் வாழ்வு 'துவஜத்தை' தூக்கிப்பிடித்து வெற்றிநடை போட ஆதர்சம் நல்கும் கண்ணோட்டம் பல்கிப் பரவி இருந்தது. இந்த உலகப் பார்வை சிதம்பரனாரை அவருக்கு முன்னால் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களைத் திறனாய்வு நடத்தி தமிழுக்கு அரும் பெரும் தொண்டாற்றிய அறிஞர்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டியதுடன், தமிழ் இலக்கியத் துறையிலே அவர்களுக்கு இல்லாத ஒரு தனிப்பெரும் ஸ்தானத்தைச் சிதம்பரனாருக்குப் பெற்றுத்தந்தது"

சாமி. சிதம்பரனாரின் சில கருத்துக்கள் ஆராய்ச்சி அறிஞர் வையாபுரிப் பிள்ளையை அடியொற்றிச் செல்வன.

"திறனாய்வால் சிதம்பரனார் கண்டு சொல்லும் கருத்துக்கள் சிலவற்றை பிற அறிஞர்கள் ஒப்புக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், அவை அவர்களுடைய சிந்தனையைக் கிண்டிக் கிளறி விடும் வண்ணம் விளங்குகின்றன என்பதில் துளியும் ஐயமில்லை."

தமிழறிஞர்களான டாக்டர் மு. வரதராசனார், கி. வா. ஜெகந்நாதன் ஆகியோரும் சங்க இலக்கியத்தைச் சாதாரண மானவர்களும் படித்துணரத்தக்க வகையில்,—இலக்கிய நயத்

துடன், மிக எளிய நடையில்—விளக்க நூல்களாக எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர்.

சாமி. சிதம்பரனாருடைய சங்க இலக்கியம் பற்றிய நூல்கள், இவர்களினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டு, ஆய்வுக் கண்ணோட்டம் உடையனவாய் விளங்குகின்றன.

* • •

"பேராசிரியர் சாமி. சிதம்பரனார் வாழையடி வாழையென வந்துள்ள தமிழ்ப் புலவர் மரபின் வழித்தோன்றல்; 'தமிழ்நூல்களை முறையாகக் கற்றுப் புலமை பெற்றவர்களின் தொகை அருகி வரும் இந்நாளில் அந்தச் சிலரில் ஒருவராகச் சிறந்து விளங்கிய மூதறிஞர். சமுதாய மாறுதலுக்காக இயக்கங்களுடன் இணைந்து நின்று பழையன கழித்துப் புதியன புகுத்திப் பண்பாட்டினைச் செம்மை செய்யத் தொண்டாற்றிய தமிழ்ப்பெரியார்"

சிந்திப்பதற்குப் போதுமான நேரமும், வசதியும் உள்ளவர்களே சிறந்த நூல்களை ஆக்க முடியும். அத்தகைய நேரமும், வசதியும் சிதம்பரனார் தன் வாழ்நாளில் பெற்றிருந்தார்.

பிற்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியச் சுவையில் முற்றிலுந் தோய்ந்துவிட்ட பேராசிரியர் சாமி.சிதம்பரனார் அவர்கள் அருள் நெறித் தொடர் வரிசையில் ஆறு புத்தகங்களுக்குமேல் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள். அது தவிர மூன்றாண்டுகள் மிகக் கடுமையான உழைப்பினை மேற்கொண்டு பதினாயிரம் பாடல்களுடைய கம்பராமாயணத்திலிருந்து, இலக்கியத்தரம் அதிகம் வாய்ந்த 3949 பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, கம்பராமாயணத் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளனர்.

கம்பனிடமுள்ள ஈடுபாட்டையும் அவரே விவரிக்கிறார்.

"கம்ப நாடன் கவிதையிற் போல்
கற்றோர்க்கு இதயம் களியாதே"

என்பது ஒரு பழந்தமிழ்ப் புலவர் பாட்டு. கம்பன் கவியைப் படித்தவர்க்கே அதன் அருமை தெரியும். தமிழின் அருமையை அறிந்தவர் இனிமையை உணர்ந்தவர், கம்பன் கவிதையிலே ஈடுபட்டால் கவலைகளையெல்லாம் மறந்து விடுவர் களிப்புக் கடலிலே நீந்தி விளையாடுவர்; உள்ளத்திலே கவிச் சுவையைப் பாய்ச்சி களிப்பூட்டுவதிலே கம்பன் கவிக்கு நிகர் கம்பன் கவியேதான். மேலே காட்டிய பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் பகுதி இவ்வுண்மையை உணர்த்தும்!"

—(கம்பன் பெருமை, கம்பன் கண்ட தமிழகம் 1955)

இதுபோன்றே ஆழ்வார்களின் பாடலில் உள்ளம்தோய்ந்த சிதம்பரனுர் "ஆழ்வார்கள் கண்ட அருள்நெறி" என்னும் நூலின் முன்னுரையில் கூறுகிருர்.

"சிறப்பாக, ஆழ்வார்களின் அருந்தமிழ்ப் பாடல்கள் படிப்போர் உள்ளத்தைக் கவரும் பண்புடையவை. கருத்தில் மட்டும் அன்று; தமிழ் நடையிலும் சிறந்தவை; இனிய தமிழில் அமைந்தவை; பக்தி என்பது மூடநம்பிக்கை என்று கூறு வோரும், ஆழ்வார்கள் பாடலைப் படிக்கும்போது, அப்பாடல் களின் இனிமையை அனுபவிக்காமல் இருக்கமாட்டார்கள். ஆனுல் சிறிதளவாவது தமிழறிவும் தமிழ்ப பற்றும் வேண்டும். இவை உள்ளவர்களால்தான் எந்தத் தமிழ்ப் பாடலையும் சுவைக்க முடியும்"

இளமைக் காலத்திலிருந்தே நாத்திகராகவும், பகுத் தறிவாளராகவும் விளங்கி, சுயமரியாதை இயக்கத்திலும் திராவிடர் கழகத்திலும் ஈடுபாடு கொண்ட தமிழ்ப் பெரும் புலவர் பேராசிரியர் சாமி. சிதம்பரனுர் அவர்கள் கம்பனிடத் திலும், ஆழ்வார்களிடத்திலும் கொண்டுள்ள ஈடுபாடு முரண் பாடாகப் பலருக்குத் தோன்றக் கூடும்.

அதையும் சாமி சிதம்பரனுர் 'ஆழ்வார்கள் கண்ட அருள் நெறி' என்னும் நூலின் முன்னுரையில் விளக்குகிருர்.

"நான் பக்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவன் அல்லன்; மத பக்தனும் அல்லன்; நான் எந்த மதத்தைப் பின்பற்றுகிறேன் என்று எனக்கே தெரியாது. ஆனால் உண்மை — அன்பு— ஒழுக்கம் — அறிவு — சமத்துவம் இவற்றை விரும்புகிறேன். யாரிடத்திலும் எத்தகைய பேதமும் பாராட்டாமல் எல்லோரும் ஒன்று பட்டு வாழ வேண்டும் என்பதே என் கருத்து. இத்தகைய நான், பக்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருப்போர் பாடலைப் போற்றுகிறேன்; படிக்கிறேன்; சுவைக்கிறேன். இதற்குக் காரணம் என் கொள்கையை ஒட்டிய கருத்துக்களை அப்பாடலிலே காண்கின்றேன்."

இதே கருத்தை சாமி. சிதம்பரனார் வேறொரு இடத்திலும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

"என்னை ஒரு வைதீகன்; மதவாதி; ஆஸ்திகன் என்று சொன்னால் அதை நான் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன். என்னை ஒரு நாஸ்திகன் மதநம்பிக்கையில்லாதவன் என்று சொன்னால் வெட்கப்பட மாட்டேன்; மறுக்கமாட்டேன்."

(முன்னுரை. வள்ளுவர் காட்டிய வைதிகம் 1960)

*　　*　　*

1924 முதல் 1940 வரை, பதினாறு ஆண்டுகள், தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றி மாணவர்களுக்குத் தமிழறிவு ஊட்டியும், 1924 முதல் 1948 வரை இருபத்து நான்காண்டுகள் அரசியல் சமுதாயம், சீர்திருத்தம், இலக்கியம் என்று பல்வேறு பிரிவுகளிலும் பணியாற்றியும் வந்த சாமி. சிதம்பரனார் 1948க்குப் பிறகு தம் கருத்து முழுவதையும் இலக்கியத் துறையிலேயே செலுத்தினார். 1948 முதல் அவர் மறைந்த 1961 வரை பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார். சிங்கப்பூர் தமிழ் முரசு இதழின் மூன்று

பகுதிகளுக்கு இக்கால முழுவதும் வாரத்துக்கு மூன்று கட்டுரைகள் வீதம் இடையருமல் எழுதி அனுப்பினுர். பாராட்டுதல்கள் குவிந்தன. இவரது புகழும் பெருமையும் பரவின. இதனுல் இன்பமும் மன நிறைவும் பெற்று மெய் மறந்து உழைத்தார். இப்பணிதான் தனக்குப் பிற்காலத்தில் நிலையான புகழைத் தேடித் தரும் என்று நம்பினுர். எதிர்காலத் தமிழ் மாணவர்கள் தம் பணியினுல் நற்பயன் பெறுவர் என்று சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

1961 சனவரி மாதத்தில் பொங்கல் சமயத்தில்—திடீரென்று வந்து தாக்கிய பக்கவாத நோயால் ஆறு நாட்கள் அல்லலுற்று, 17.1.1961-ல் இயற்கை எய்தினுர்.

சீர்திருத்தச் செம்மல் சாமி. சிதம்பரனுருக்குக் கால்வழிச் சேய்கள் இல்லை என்பது உண்மை; ஆனுல் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்வழிச் சேய்கள் உள்ளன. அவை அவரது புகழ்மிக்க பெருமையைத் தமிழுலகில் நிலைக்கச் செய்யும் என்பது உறுதி.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் — தமிழ்ப்பெரும்புலவர் — தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர், தமிழ் இலக்கியத் திறனுய் வாளர் — தமிழ்ப் பாட நூலாசிரியர் — தமிழ்ப் பாவலர் — சாமி சிதம்பரனுரின் திருப்புகழ் வாழ்க!

தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனர் இயற்றிய நூல்கள்

1. 1921 கற்பரசியார் நளாயினி வெண்பா
2. 1923 இராமலிங்கர் பாடல் திரட்டு—குடியரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
3. 1925 இன்பசாகரன் (சமூக சீர்திருத்த வசன நாடகம்)
4. 1928 கதா வாசக பாடமும் செய்யுள் பாடமும் I to VI Form தமிழ்ப்பாடத் தொகை -(உரைநடையும் செய்யுட்பகுதியும் I Form to VI Form)
5. 1929 பெண்மக்கள் பெருமை
6. 1930 மணிமேகலை (பாடநூல்)
7. 1938 சிதம்பரனர் சீர்திருத்தப் பாடல்கள்
8. 1939 தமிழர் தலைவர் (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. வரலாறு)
9. 1940 ஆபுத்திரன் அல்லது சமூக ஊழியன்
10. 1944 அணைந்த விளக்கு (கவிதை நாடகம்)
11. 1946 உமர்கய்யாம் பாடல்கள் (ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம்)
12. 1948 அணைந்த விளக்கு (அரசியல் சமூக சீர்திருத்த வசனநாடகம்)
13. 1949 வள்ளுவர் காட்டிய வைதீகம்
14. வாலிபர் உலகம் (மொழி பெயர்ப்பு)
15. புகழேந்தியின் புலமை
16. 1952 புதிய தமிழகம்
17. 1953 காதற் காட்சிகள் (இலக்கியத்தில்)
18. 1954 சீவக சிந்தாமணி
19. வளரும் தமிழ்
20. 1955 முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை
21. வடலூரார் கவியமுதம்
22. வள்ளலார் காட்டும் வழி
23. கம்பன் கண்ட தமிழகம்
24. 10-4-55 குறுந்தொகைப் பெருஞ்செல்வம்
25. 1956 திருக்குறள் மூலமும் தெளிபொருள் விளக்கவுரையும்
26. சாமி. சிதம்பரனர் சிந்தனைச் செய்யுள்
27. தொல்காப்பியத் தமிழர்
28. பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்
29. வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம்

30. 7-8-1956 பட்டினத்தார் அப்பர் அருள்மொழி
31. 12-12-56 நாயன்மார்களின் நல் அறிவுரைகள்
32. 1957 எட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்
33. பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும்
34. 1958 இலக்கியச் சோலை (புறநானூறு)
35. பொது மொழியின் அவசியம
36. சிலப்பதிகாரத் தமிழகம்
37. 1-8-58 பழமொழி நானூறு
38. 3-8-58 நற்றிணைக் காட்சிகள்
39. 1959 திருக்குறள் பொருள் விளக்கம்
40. வட லூரார் வாய்மொழி
41. தேவாரத் திருமொழிகள்
42. ஆழ்வார்கள் அருள்நெறி
43. பழந்தமிழர் அரசியல்
44. நாலடியார் பாட்டும் உரையும்
45. 1960 மணிமேகலை காட்டும் மனித வாழ்வு
46. நான்மணிக் கடிகை (பாட்டும் உரையும்)
47. இந்திரவிழா
48. 1960 சங்கப் புலவர் சன்மார்க்கம்
49. மணிவாசகர் மூலர் மணிமொழிகள்
50. அருணகிரியார்குருபரர் அறிவுரைகள்
51. பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்
52. சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம்—தத்துவம்
53. சாமி சிதம்பரனுர் புதுக்குறள்
54. 1962 கம்பராமாயணத் தொகுப்பு
55. 1963 பட்டினத்தார் தாயுமானுர் பாடல் பெருமை
56. இலக்கியம் என்றுல் என்ன?
57. 1964 தமிழர் வீரம்
58. அறிவு (கவிதை)
59 பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை
60. சிறுகதைச் சோலை
61. சாமி. சிதம்பரனுர் கட்டுரைத் தொகுப்பு
62. சாமி. சிதம்பரனுர் கவிதைத் தொகுப்பு